

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kod: 192837

Sayı: 2012/26 • 29 Haziran 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Emperyalist savaş ve saldırganlığa,
faşist baskı ve devlet terörüne karşı;**

**İşçilerin birliği,
halkların kardeşliği!**

İÇİNDEKİLER

AKP iktidarı Suriye'yi “düşman” ilan etti.....	3
Emperyalizmin maşaları Suriye halkına savaş ilan ettiler.....	4
İrkçı-inkarcı devletin Kürt sorunundaki açmazı derinleşiyor.....	5
Faşist baskı ve teröre karşı mücadeleyi büyütelim!.....	6
Sınıf devrimcileri 15-16 Haziran Van'da Kamu emekçilerine tutuklama terörü.....	7
KESK operasyonuna sokakta yanıt.....	8
Atılım ve ETHA'ya polis baskını.....	9
Sivas katliamının hesabını emekçiler soracak!.....	10
Katil devletten hesap sorma çağrısı.....	11
İzmir'de sınıf seminerleri başladı ..	12
DHL Lojistik işçileri direnişte!.....	13
MICHA işçileri direniyor!... ..	14-15
MESS Grup Toplu Sözleşme süreci ve görevlerimiz.....	16-17
Taleplerimiz ne olmalı?.....	18-19
Avrupa'da sınıf hareketi radikalleşiyor- Volkan Yaraşır.....	20-21
İspanya'da madenci grevi	22
Kazanılmış haklarımız ve geleceğimiz için greve-direnişe!	23
“Hapishanesiz bir toplum istiyoruz!”.....	24-25
BDSP: Kürtaj haktır, Roboski katliam!.....	26
‘Düşmanın’ hedefinde öğrenciler var	27
“İş cinayetlerine karşı mücadele ortaklaşmalı”	28
Yeni Roboski hikayeleri yazılırken.....	29
Sorunların kaynağı olduğu yerde durdukça yara kanamaya devam edecektir!.....	30
Mücadele Postası.....	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/26 * 29 Haziran 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Suriye'ye müdahale için Libya'dakine benzer bir kirliliğe tezgah kurgulayan ABD ve AB emperyalistlerinin aktif taşeronu/vurucu gücü olma misyonunu uzunca bir süredir yürüten dinci-gerici AKP hükümeti, Suriye ordusu tarafından Türk devletine ait F4 savaş uçağının düşürülmesinin ardından savaş çığırtkanlığını bir kez daha üst perdeden yükseltmeye başladı. Emperyalist hamilerinden onay almak ve “suçüstü” yakalanmasını örtbas etmek için uzunca bir süre sessiz kalan dinci parti şefleri, uçağın Suriye hava sahasında ne aradığına dair ciddiye alınır bir açıklama yapmadı.

Tek başına Suriye'ye saldırma gücünden yoksun olduğu için konuyu NATO'nun gündemine taşıyan sermaye devleti, bununla da yetinmeyerek Suriye'yi “düşman” ilan etti ve sınırda çatışmaların önünü fiilen açmış oldu.

Burjuva medyanın da dinci parti AKP'nin saldırganlık politikalarına omuz vermesiyle birlikte, gerici-faşist rejim vurulan bir savaş uçağı etrafında fırtınalar kopartıyor. Açık ki, dinci-gerici AKP hükümetinin bu girişimi Esad rejimini yıkmak için NATO'nun Suriye'ye saldırmasının yolunu düzleme çabasıdır. Bir kez daha görülüyor ki, Suriye halkına karşı oynanan kirliliğe oyunda en ön safta yer tutan dinci-gerici AKP hükümeti, bir yandan Suriye halklarını emperyalist namlularının hedefi yapıyor, öte yandan ise ülke topraklarını gerici savaşların ve boğazlaşmaların merkezi haline getiriyor.

Suriye'yi “düşman” ilan eden AKP iktidarı, içerde de Kürt halkını, devrimci ve ilerici sol güçleri hedef almayı sürdürüyor. Dışarıda Suriye üzerinden emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına aktif taşeronluk rolü üstlenilirken, içerde de Kürt halkı ve devrimci-ilerici sol güçler payına sonu gelmez bir devlet terörü düşüyor.

Son süreçte neredeyse hiç değişmeyen bu denkleme geçtiğimiz günlerde yeni örnekler de eklendi.

KESK Genel Merkezi ve bağlı sendikalara yönelik yaklaşık 20 ilde eş zamanlı polis baskınları yapıldı, 58 KESK'li gözaltına alındı. 27 Haziran günü adliyeye çıkarılan 34 kamu emekçisinden 22'si tutuklandı. Gazetemizin yayına hazırlandığı saatlerde aralarında KESK Genel Başkanı'nın da bulunduğu 16 kamu emekçisinin savcılık sorguları devam ediyordu.

Geçtiğimiz haftanın faşist baskı ve devlet terörü

bilançosu kamu emekçilerine dönük operasyonlarla sınırlı kalmadı. 23 Haziran'da eşzamanlı baskınlarla gözaltına alınan 9 ESP'liden 6'sı “MLKP üyesi olmak” iddiasıyla tutuklandı. Sosyalist basını da hedef alan polis, ETHA ve Atılım Gazetesi binasına baskınlar yaparak saatler boyunca keyfi biçimde aradı.

Suriye'ye dönük savaş çığırtkanlığının pervasızca arttığı düşünülürse, önümüzdeki günlerde devrimci ve ilerici güçleri hedef alan saldırganlığın daha da yoğunlaşacağı görülmektedir.

“İçerde ve dışarda savaş ve saldırganlık” pozisyonu alan dinci-gerici AKP hükümetinin yarattığı bu karanlık tablonun karşısına birleşik-militan tarzda dikilmek oldukça önemli ve kritik bir noktada durmaktadır. Emperyalist savaş ve saldırganlık politikaları ile faşist baskı ve devlet terörünü püskürtebilmenin yolu devrimci sınıf mücadelesini büyütmekten, “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını yükseltmekten geçmektedir.

Sınıf devrimcileri de bulundukları tüm alanlarda sermaye iktidarının dizginsiz saldırganlığı karşısında eylemli bir mücadele hattı içinde olacak, işçileri ve emekçileri var güçleriyle devrimci sınıf kavgasına çağıracaklardır.

AKP iktidarı Suriye’yi “düşman” ilan etti...

Saldırganlık ve savaş çığırtkanlığına karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

AKP iktidarının hem içeride hem dışarıda yürüttüğü saldırgan politikalar, bir F4 savaş uçağının Suriye ordusu tarafından düşürülmesine neden oldu. Türkiye’den Suriye’ye geçerek silahlı saldırılar düzenleyen çetelerin geçiş güzergahı olan Lazkiye kıyılarında düşürülen uçağın burada ne aradığına dair, hükümet veya ordu tarafından ciddiye alınır bir açıklama yapılmadı. Ancak AKP şeflerinin uzun süre sessiz kalmaları, “suçüstü” yakalandıklarını gösteriyordu.

Silahlı çetelerin Kilis’te sınıra yakın bölgede Suriye ordusu ile giriştikleri çatışmayı, NATO’nun 5. madde kapsamında değerlendirilmesi gerektiğini savunan Tayyip Erdoğan’la müritlerinin, savaş uçağının düşürülmesine rağmen uzun süre sessiz kalmaları, savaş uçağı pilotlarının, Suriye hava sahasını ihlal etmek için emir aldıkları izlenimini güçlendiriyor. Nitekim Rus askeri uzmanlar, düşürülen uçağın Suriye’nin hava savunma sistemini test etmek amacıyla gönderildiğini savunuyor.

Gecikmeli açıklamayı yapan Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu’nun, gerçeği çarpıtmak için çaba sarf etmesi de, ortada suçüstü bir durum olduğu kanısını güçlendirdi. Uçağın uluslararası hava sahasında vurulduğunu iddia eden Davutoğlu, azami menzili 2.5 km olan bir uçaksavarın savaş uçağını nasıl düşürebildiğine açıklık getiremedi.

Olayla ilgili açıklama yapan Suriye Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Cihad Makdisi ise, “Bize göre hava sahamızın içinde meçhul bir şey vardı ve hava savunmamız vurdu. Türk uçağı olduğunu daha sonra anladık” dedi. Makdisi, Suriye’nin egemenlik haklarını savunduğunu belirtti.

Bu açıklama, Ahmet Davutoğlu’nun sözlerinden çok daha inandırıcı. Zira iç savaşla boğuşan Baas yönetiminin durduk yerde bir Türk savaş uçağını düşürmesi söz konusu bile olamaz. Sermaye iktidarının savaş aygıtı NATO’nun bu ülkeye saldırması için didini durduğu dikkate alınırsa, Baas yönetiminin böyle bir eyleme girişmesi akıldışı bir tutum olurdu. Nitekim buna ihtimal veren pek kimse de bulunmuyor.

Sermaye iktidarının bu girişimi, Baas yönetimini yıkmak için, NATO’nun Suriye’ye saldırının yolunu açmaya yönelik bir girişimdir. Baas yönetimine karşı savaşan çetelere silah dağıtan, eğitim veren, Suudi Arabistan ve Katar tarafından parası ödenen silahların CIA eliyle paralı askerlere dağıtılmasını sağlayan bizzat AKP iktidarı ve taşeronlarıdır. Bu gerici zihniyet temsilcilerinin, Suriye’deki iç savaşı kışkırtmaları, dahası mezhep çatışmalarının yaygınlaştırılması için de, adeta çırpınır durmaları, ne pahasına olursa olsun Beşar Esad yönetimini yıkmak istediklerini göstermektedir.

Hedefine ulaşmak için ilkel bir kinle saldırganlaşan AKP iktidarı, silahlı çetelere açıkça destek vermektedir. Nitekim emperyalist saldırganların hizmetindeki New York Times, The Guardian gibi gazeteler bile CIA ajanlarının Antakya’da cirit attıklarını, “Özgür Suriye Ordusu” diye adlandırılan silahlı çetelerin, bölgenin üç temel gerici gücü olan Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye

Emperyalist/siyonist güçler adına bölge halklarına karşı bir savaş yürütebilmek için, işçilerin, emekçilerin, Kürt halkının ve ilerici-devrimci güçlerin sesinin boğulması gerekiyor. Amerikancı iktidarın sergilediği gözü dönmüşlük, tam da bu ihtiyacın da ürünü olarak gündeme geliyor.

tarafından desteklenip saldırı düzenlemek üzere Suriye’ye taşınıp geri getirildiklerini yazıyorlar.

Yani ortada uçak sorunu yokken, Ankara’daki Amerikancı takımı, Suriye’nin içişlerine doğrudan müdahale ediyordu. Baas yönetimini yıkıp dinci-gerici, neoliberal, Amerikancı bir yönetimin kurulabilmesi için silahlı çeteleri kullanan AKP iktidarı, tek başına Suriye’ye saldırma gücünden yolsun olduğu için NATO’ya ihtiyaç duyuyordu. F4 savaş uçağının düşürülmesini de NATO’nun gündemine taşıyan sermaye devleti, Brüksel’de toplanan aygıtın şeflerinden istediğini elde edemedi. Zira savaş aygıtının şefleri Suriye’ye saldırmaya, en azından şimdilik pek hevesli olmadıklarını gösterdiler.

NATO’dan umduğunu bulamayan AKP şefleri, Suriye’yi “düşman” ilan ederek, düşük yoğunluklu çatışmaların önünü açmış oldular. Açıktan saldırıyı göze alamasa da, doğrudan saldırı pozisyonu alabilecekler artık. Buna karşın Türk devletinin Suriye’ye doğrudan savaş ilan etmesi şimdilik mümkün görünmüyor. Yine de AKP’nin bu uğursuz politikası çatışmaların yaygınlaştırılıp iç savaşın süreklileştirilmesine hizmet ediyor. Ankara’daki Amerikancılar, içe dönük olduğu kadar dışa dönük politikada da saldırganlıktan medet umduklarını döne döne gösteriyorlar.

Suriye’yi “düşman” ilan eden AKP iktidarı Kürt hareketini, ilerici-devrimci güçleri, örgütlü işçi ve emekçileri de aynı kategoride gördüğünü pek çok icraatıyla ispatlamaktadır. PKK’ye karşı savaşın tırmandırılması, Kürt hareketini hedef alan kapsamlı saldırılar, ilerici-devrimci güçlerin hedef tahtasına

çakılması, grev yasakları ve son olarak KESK şahsında kamu emekçilerini hedef alan fütursuz saldırganlık, dışa dönük saldırganlığı tamamlar niteliktedir. Bu icraatlar, sermaye sınıfı ve onun vurucu gücü olan AKP iktidarının nasıl da pervasızlaştıklarını gözler önüne seriyor.

Vurgulamalıyız ki, bu kaba saldırganlık yeni değil. Buna karşın son olaylar, dinci-gerici saldırganlığın daha tehlikeli bir hal almaya başladığına işaret ediyor. Emperyalist/siyonist güçler adına bölge halklarına karşı bir savaş yürütebilmek için, işçilerin, emekçilerin, Kürt halkının ve ilerici-devrimci güçlerin sesinin boğulması gerekiyor. Amerikancı iktidarın sergilediği gözü dönmüşlük, tam da bu ihtiyacın da ürünü olarak gündeme geliyor. Bunlara dinci-gericiliğin yaygınlaştırılması, sömürünün yoğunlaştırılması, kadınların “evlere kapatılan çocuk doğurma makineleri” haline getirilmek istenmesi gibi saldırıları da eklemek mümkündür.

Gericici burjuvazi ve onun sınıf çıkarlarını savunan AKP iktidarının bu pervasızlığına karşı kitlesel, birleşik, meşru/militan bir direnişin örgütlenmesi kritik bir önem taşıyor. Zira bu topyekün saldırganlığın hem güncel planda hem gelecek açısından işçilere, emekçilere ve tüm ezilenlere ağır faturaları olacağından şüphe edilmemelidir.

Bölgesel çatışma ve savaşa, faşist baskı ve teröre, halkların birbirine boğazlatılması girişimlerine karşı işçilerin birliğini, halkların kardeşliğini meşru/militan mücadele içinde örmek, gerici saldırganlığa karşı etkili olabilecek yegane çıkış yoludur; güncel görev bunu başarmaya odaklanmaktır.

Emperyalizmin maşaları Suriye halkına savaş ilan ettiler...

Emperyalizme ve uşaklarına karşı emekçi halkların birleşik direnişine!

Gerici-faşist rejim cephesinden günlerdir savaş tamamları çalınıyor. Vurulan bir savaş uçağı etrafında fırtına kopartılıyor. Ulusal gurur, onur, namus üzerine esip gürleyen gerici-faşist rejimin şefleri ile yordakçıları hamasi nutuklar atıyorlar. Tüm bunlar Suriye'ye yönelik bir askeri saldırganlığı haklı göstermek için yapılıyor. En sonunda da AKP'nin şefi savaş ilanı anlamına gelecek tehditler savururken, Suriye sınırındaki bir askeri hareketliliği dahi saldırı için yeterli bulacaklarını açıkladı. AKP'nin şefleri ile yordakçılarına bakılırsa Suriye'yi vurmak için yeterli ve haklı gerekçeleri var.

Oysa "haklı" olmadıkları gibi mağdur da değillerdir. Tümöyle haksız ve suçludurlar. Bu sadece düşürülen savaş uçağından dolayı değil, Suriye hava sahasında savaş uçağı uçurmanın da parçası olduğu genel bir gerici saldırganlık ve savaş politikasının sahibi olduklarından dolayıdır. Esad rejimi savaş uçağını öyle durduk yere düşürmemiştir. İlk ateşi açan da değildir. Gerici-faşist rejim uzun zamandır Suriye'ye yönelik fiili bir savaş yürütmektedir. Savaş uçağının düşürülmüş olması bu savaşı sadece tümenden aleni hale getirmiştir. Türk devleti "rejim muhalifi" adı verilen silahlı çeteleri bizzat ülke topraklarında örgütlemekte-eğitmekte-silahlandırmakta ve Suriye'ye yollamaktadır. Öyle ki bugün Suriye topraklarında süren iç savaşın bir tarafıdır. Silahlı çeteler tarafından gerçekleştirilen ve yüzlerce insanın ölüme götüren kanlı eylemlerden doğrudan sorumludur.

Sermayenin faşist iktidarı bu yolda emperyalistlerin suç ortağı, asıl olarak da maşasıdır. Hatay ili dahilindeki kamplar ABD'nin şefliğini yaptığı emperyalistler için savaş kampı olarak kullanılmaktadır. İyi bilinen bu gerçeği son olarak savaş uçağının düşürülmesinin hemen öncesinde bir Amerikan gazetesi de altını çizme yazdı. Bu gazeteğe göre "Suriyeli muhalifler" İskenderun'daki NATO Radar Üssü'nde bizzat CIA tarafından eğitilip silahlandırılıyorlar. ABD emperyalizminin bizzat örgütlediği bu kirli ve kanlı organizasyonu Suudi Arabistan, Katar ve Kuveyt gibi gerici-işbirlikçi rejimler de finanse ediyor. Tayyip Erdoğan'ın savaş naraları attığı toplantı salonunda Kuveytli şeyhlerin arz-ı endam etmesi boşuna değildir. Suriye'ye yönelik gerici saldırganlığın finansörü, Bahreyn halkının katili Suudi Arabistan'daki gerici rejim bu günlerde yaklaşık 10 milyar dolarlık bir fonu da Türk devletine hibe etmiştir.

Tüm bunlar da bir kez daha göstermektedir ki, gerici-faşist rejim haksız olduğu kadar onursuzdur da. Emperyalistler ve işbirlikçileri adına, elbette gerici-sefil çıkarları için Suriye'ye yönelik tezgahlanan oyunda maşadır. Maşalığı karşılığında da sefil bazı çıkarlarına ulaşmayı ummaktadır. Elbette emperyalistler izin verdiği ölçüde ve onların eteklerine sıkı sıkı yapışarak... Elbette amaçlarına ulaşırlarsa...

Emperyalistler ile birlikte Türkiye'deki maşaları da, ne özgürlük peşindedir ne de Suriye halkını düşünmektedirler. Sadece egemen olmak, azan emperyalist rekabette üstünlük kurmak

istemektedirler. Suriye bugün emperyalistler arası egemenlik ve nüfuz mücadelesinin odaklaştığı bir saha olmuştur. ABD önderliğindeki batılı emperyalist güçler Rusya ve Çin'in bu ülke üzerindeki ekonomik-siyasal ve askeri egemenliğini ortadan kaldırmak, yerine de kendileri geçmek istemektedirler. Elbette sorun sadece Suriye değil, Ortadoğu ve dünya egemenliğidir. Suriye ile birlikte bu yolda bir mevzi daha kazanmak istiyorlar. Ancak iyi biliniyor ki emperyalist rakipleri de bu mücadelede öyle kolay kolay pes edecek gibi değil. Libya'dan sonra Suriye'den de olmak istemiyorlar, ki Suriye'nin önemi Libya'dan çok daha fazla. Bu nedenle kavga çok daha şiddetli, hedef olarak seçilen Esad rejimine doğrudan müdahale de o ölçüde güçleşiyor. BM zemini bunun için işlevsiz kaldı, savaş aygıtı NATO'nun yolunu açmaya çalışıyorlar. Bugün gerici-faşist rejim, rezilce yöntemler ve oyunlarla savaşa kılıf yaratmaya çalışıyor ancak, Libya'da yaptıkları onların niyetleri konusunda yeterince açıklayıcıdır. Libya'da da güya halkı Kaddafi rejiminden "kurtarmak" iddiasıyla emperyalist efendileriyle birlikte kanlı bir senaryoyu oynamışlardı. Önce "rejim muhalifi" haydut takımı silahlandırılıp kanlı saldırılar düzenlenmiş, yetmeyince savaş uçaklarıyla taş üstünde taş bırakılmamıştı. Ancak böylelikle amaçlarına ulaşmışlardı. Peki bugün unutulmaya terk edilmiş olan Libya'da halk özgürlüğüne mi kavuştu? Aksine Kaddafi rejiminin düşmesinin ardından ülkeyi teslim alan emperyalistler yağmaya giriştiler. Ülke zenginlikleri, en başta da petrol kaynakları tekeller arasında pay edildi. Emperyalistler tarafından kullanılan haydut takımı da pay kavgasına düştü. Emekçi halkın hayatı daha da kötüleşirken, açlık ve sefalet katmerlendi. Libya'da bunu yapanlar Suriye'de başka türlü bir şey mi istiyorlar? Elbette ki hayır! Amaçları halkların köleleştirilmesi, amaçları yağma ve talan... Peki ikiyüzlülükte sınırları zorlayanlar dışarıda böyleler de içeride başka türlü mü davranıyorlar. Uludereler'i bombalayan yoksa

Esad rejimi miydi? Kendi halkının başına bombalar yağdıran, hak taleplerinin üzerine kurşun ve kelepçeyle giden gerici-faşist rejimin Esad rejimine diyecek bir sözü olamaz. Bugün gerici-faşist rejimin şeflerinin yaptığı emperyalist efendilerini kötü bir biçimde taklit etmekten başka bir şey değildir.

Emperyalistler ve uşaklarının böylelikle tırmandırdığı saldırganlık ve savaş politikaları, bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da emekçi halklar için acı ve yıkımdan başka bir sonuç vermeyecektir. Her halükarda bu haksız ve kirli savaşın bedelini Türkiye'de Suriye'de ve her nereden olursa olsun emekçiler ödeyecektir. Sadece kan ve can olarak değil aynı zamanda savaşın ekonomik-sosyal ve böylesine büyük bir suça artık olmanın onursuzluğundan dolayı ahlaki faturasını da...

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bölge halklarına yönelik emperyalist planların maşalığına soyunmuş gerici-faşist rejimin şeflerinin oyunlarına düşmemelidir. Düşen savaş uçağını halklara karşı düşmanlığı körüklemek için kullanmak isteyenlere prim vermemelidir. Başta Suriye halkı olmak üzere kardeş halklarla tam dayanışma içerisinde olmalı, gerici-sefil çıkarları için, emperyalist egemenlik mücadelelerine maşa olanlarla yollarını ayırmalıdır. Emperyalizmin ve işbirlikçilerin egemenliklerine karşı birlik ve dayanışma ruhuyla kavgayı yükseltmelidir.

Unutulmasın ki, her türlü baskı ve köleliğin gerisinde emperyalizm ve uşakları bulunuyor. Bunun için özgürlük ve insanca bir yaşam mücadelesi onlara karşı emekçilerin birleşik mücadelesiyle kazanılacaktır. Özgür bir ülke, özgür bir Ortadoğu ve özgür bir dünya ancak bu mücadele başarıyla ulaştığında mümkün olacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçileri gerici-faşist rejimin oyunları konusunda uyarmak, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı Suriye halkıyla dayanışmayı örgütlemek görevi, devrimci ve komünist güçlerin omuzlarındadır. Bu son derece önemli ve güncel görevi yerine getirmek üzere seferber olmalıyız.

İrkçi-inkarcı devletin Kürt sorunundaki açmazı derinleştiriyor

Kürt sorunu konusundaki açmazı derinleştikçe saldırganlaşan, saldırganlaştıkça açmazdan kurtulma şansını yitiren Türk sermaye devleti/AKP iktidarı, geleneksel ırkçı/inkarcı çizgiyi icra etmek dışında kayda değer bir şey yapmıyor ya da yapamıyor. Dinci-gerici koalisyonun diğerlerinden bir farkı varsa, o da “Kürt açılımı” safatasını gündeme getirip, Kürt hareketi ve bazı çevrelerde temelden yoksun beklentiler yaratabilmesidir.

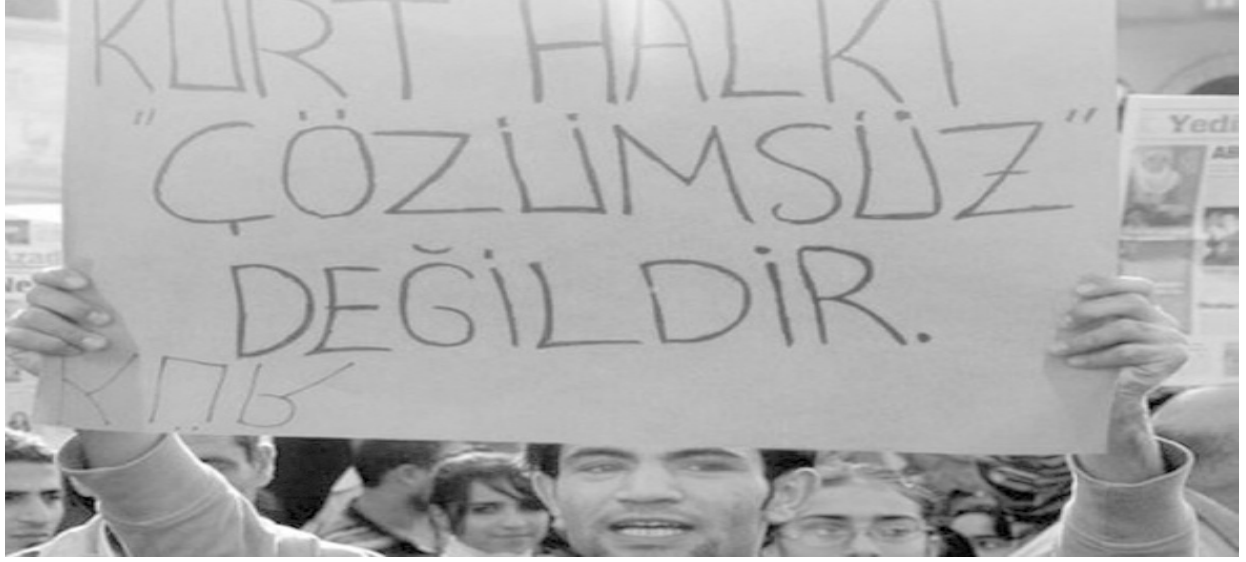
Temelden yoksun söylemlerle Kürt hareketinde beklentiler yaratan dinci-Amerikancı koalisyon, bu sayede referandum ve seçimlerde başarı oranını arttırabildi. Ancak hileye başvurarak kazanılan seçim başarısının Kürt sorununun çözümüyle bir ilgisi yoktur. Tersine, emperyalistlerin ve sermayenin tam desteği ile aldıkları yüksek oy oranı, dinci-gericileri iyice küstahlaştırdı. Saldırganlık dozunu arttıran iktidarın şefi Tayyip Erdoğan, İmralı’da yapılan görüşmelerde devletin Abdullah Öcalan’a verdiği hiçbir vaadi yerine getirmeyeceklerini, seçimlerden kısa süre sonra ilan etmişti.

Öcalan’la protokoller imzalayarak ateşkes sürecini seçim sonrasına uzattırmayı başaran AKP iktidarı, seçimlerin hemen ardından yüzündeki maskeyi söküp attı. AKP şefinin “protokollerini tanımıyorum” vaazından sonra kirli savaş yöntemlerine ağırlık veren Amerikancı iktidar, Kürt hareketini tasfiye etmeye odaklı bir strateji izlemeye başladı. Askeri saldırıları yoğunlaştıran gerici rejim, BDP kadrolarına karşı tam bir süre avı başlattı, Öcalan’ı tecride aldı, Kürt hareketinin binlerce kadrosunu zindanlara kapattı. Zıvanadan çıkan saldırganlıkla Kürt hareketini tasfiye edebileceğini hesaplayan dinci-Amerikancı iktidar, bir yıllık aradan sonra da aynı açmazın içinde debelenmektedir.

Askeri, siyasi, sosyal, psikolojik ve diğer alanlarda Kürt halkına ve hareketine karşı saldırılarını sürdüren AKP iktidarının tetikçileri son olarak KESK ve bağlı sendikaları hedef aldılar. Sürek avını “sıradanlaştırma” hevesi içinde olan iktidar ve organik gazetecileri, aynı anda “barışın arifesindeyiz” havası yaratmaya çalışıyorlar. PKK’nin Dağlıca eylemini “barışa indirilmiş darbe” diye pazarlama yarışına giren bu aynı uğursuz koalisyon, utanmadan “barışçı” maskesi takıyor.

Devlet savaşı tırmandırırken, CHP şefi Kemal Kılıçdaroğlu’nun Kürt sorununun çözümü yönünde başlattığı tartışma ve dinci-gericiliğin ağına düşürülen Leyla Zana’nın, AKP şefinin Kürt sorununu çözeceği yönündeki açıklamaları, iktidar ve organik gazeteciler tarafından “barışın öngünlerindeyiz” havası estirmenin dayanağı yapıldı. Oysa hangi hava estirilse estirilsin, Kürt sorunu tüm kapsamıyla çözülmeden yerli yerinde duruyor.

Bu atmosferde PKK tarafından gerçekleştirilen Dağlıca eylemi, hamasi nutuklar atmayı marifet sayan zevat için şaşırtıcı olmamalıydı. Zira savaşın olduğu yerde kayıpların olması da kaçınılmazdır. Ancak kan dökerek siyaset yapmaya alışık olan dinci-Amerikancı iktidar, PKK’yi “barışa darbe vurmak”la suçlayarak, savaşı tırmandırdığı ve hem gerillaların hem askerlerin ölümünden sorumlu olduğu gerçeğinin

üstünü örtmeyi denedi.

Ancak nafiye...

Organik gazeteci ordusunun tüm çırpınmalarına rağmen, AKP hükümetinin savaşı tırmandıran taraf olduğu gerçeğinin üstünü örtmeyi başaramadılar. Zihniyeti ırkçılıkla malul iktidar, genelde saldırı dozunu arttırarak, özelde ise sınır ötesi saldırıları yoğunlaştırarak ne kadar “barışçı” olduğunu bir kez daha gösterdi.

Her fırsatta Kürt hareketine ve Kürt halkına kin kusan AKP şefiyle müritlerinin savaşı tırmandırırken “çözüme az kaldı” demagojisini yaymaları, içinde bulundukları aczin boyutunu gözler önüne seriyor. Hal böyleyken emperyalist/Siyonist güçler adına rahat bir şekilde “aktif tetikçilik” yapmak için Kürt sorunundan kurtulmak isteyen Ankara’daki Amerikancılar, ırkçı-inkarcı politikada ısrar ederek, kendi ayaklarına pranga takmaktan kurtulamıyorlar. Leyla Zana’nın dinci-gerici ağa takılmasını Kürt hareketinin tasfiye için “büyük fırsat” sanan bu zevat, içine yuvarlandığı kısırdöngüden çıkamıyor.

Açmaz içinde debelenen iktidar, buna karşın ırkçı-inkarcı savaş çizgisini sürdürebiliyor. Bu noktada, Kürt hareketinin ne pahasına olursa olsun düzenle anlaşmaya odaklı bir çizgi izlemesi, açmaz içinde olsa da, Amerikancı iktidarın elini bir nebze olsun

rahatlatıyor. Belirtelim ki Kürt hareketi, tam da bu noktada kendisi de açmaza düşüyor. Zira rejimin açmazını kronikleştirirken, düzeni aşabilen devrimci bir yol geliştiremeyen Kürt hareketi de, düzeni aşabilecek bir güç ortaya çıkaramıyor. Kuşkusuz ki, bu durum, Kürt hareketinin mücadelesinin haklı ve meşru olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Ancak bu, Kürt sorununa çözüm üretmenin mümkün olmadığını da döne döne gösteriyor.

Türk burjuvazisi ile Kürt burjuvazisinin, teorik olarak düzen içi iğreti bir çözüme ulaşmaları mümkündür. Buna karşın tarafların içine düştüğü açmazın derinleşmesi, bunun da pek kolay olmadığına işaret ediyor.

Kürt işçi ve emekçilerinin ise, Türk burjuvazisiyle herhangi bir konuda anlaşmaları olası değil. İşçi ve emekçiler açısından sınıfsal ve ulusal sorunların iç içe geçtiği, ikincisinin birincisinden kaynaklandığı dikkate alındığında, gerçek çözüm, işçilerin birliği halkların kardeşliği ekseninde geliştirilecek birleşik, meşru/militan mücadele ile özgürlük, eşitlik ve gönüllü birliğin sağlanmasıyla mümkün olabilir ancak. Bu ise kurulu burjuva sistemle anlaşarak değil, ona karşı demokratik ve sosyal talepler için olduğu kadar, devrim ve sosyalizm mücadelesinin de bugünden yükseltilmesini zorunlu kılıyor.

Dizginsiz ceza ve tutuklama terörü...

Sermaye devletinin yargı terörü ve faşit baskı uygulamaları tam gaz devam ediyor.

Malatya’da 22 Haziran günü gözaltına alınan, aralarında BDP Malatya İl Başkanı Gaffar Bayram’ın da bulunduğu 10 kişi “KCK terör örgütü üyeliği” iddiasıyla tutuklandı. Malatya’da tutuklama kararının çıktığı saatlerde Adana’da ise Hatip Dicle’nin adaylığının YSK tarafından veto edilmesinden sonra yapılan eylemlerde yer alan Ahmet Bayna’ya, havai fişek attığı ve diğer iddia edilen suçlamalarla 13 yıl 9 ay hapis cezası verildi. Ahmet Bayna tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Antep ve Batman’da gözaltına alınanların 5’i tutuklandı. Antep’te yapılan operasyon kapsamında, “KCK” adına para topladıkları iddiasıyla aralarında BDP Şahinbey İlçe Başkanı Şükrü Toraman’ın da bulunduğu 6 kişi gözaltına alınmıştı. Mahkemece ifadesi alınan 4 kişi tutuklandı. Akşamsa BDP Batman İl Yöneticisi Mahmut Abi, polis tarafından daha önce aldığı bir cezanın onandığı gerekçesiyle gözaltına alındı. Abi, Batman M Tipi Kapalı Cezaevi’ne gönderildi.

Faşist baskı ve teröre karşı mücadeleyi büyütelim!

Sermaye devletinin “KCK operasyonları” adı altında hayata geçirdiği faşist baskı ve terör dalgasına bir yenisi daha eklendi.

Bugün sabah saatlerinde **Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK)** Genel Merkezi ve bağlı sendikalara yönelik baskınlar yapıldı. Başta Ankara olmak üzere, birçok ilde yapılan baskınlar sonucunda aralarında yöneticilerin de bulunduğu 70 KESK üyesi gözaltına alındı.

Kürt halkına yönelik yürütülen imha ve inkar savaşının parçası olan operasyonlar, belediye başkanlarından gazetecilere, avukatlardan sağlıkçılara, geline yer de sendikacılara kadar uzanmış durumda. Açık ki baskınlar ve gözaltılarla Kürt halkının mücadelesi boğulmak isteniyor, Kürt halkının yanında saf tutan kesimler etkisiz hale getirilmek isteniyor.

Saldırının bugünkü hedefinin kamu emekçileri olması da şaşırtıcı değil. Zira kamu emekçileri, “4+4+4” yasasıyla eğitimi piyasalaştıran/gericileştiren dinci-gerici AKP iktidarının karşısına militan sokak eylemleri ile çıkmıştı. Toplu sözleşmede dayatılan ve hayata da geçirilen sefalet zammına karşı bir günlük grev örgütleyerek “insanca yaşamaya yeten ücret” talebini haykırmıştı.

Sermaye devleti, “içerde ve dışarda savaş ve saldırganlık” pozisyonunu korumaktadır. Dışarda kardeş halklara yönelik savaş naraları atarken, son günlerde yaşanan gelişmelerin de gösterdiği gibi Suriye’ye emperyalist bir müdahalenin zeminini hazırlarken, içerde de her türlü hak arama eylemine azgınca saldırmakta, Kürt halkı ile birlikte devrimci ve ilerici güçlere yönelik gözaltı/tutuklama/ceza terörünü tüm hızıyla sürdürmektedir. İşçi ve emekçiler ile Kürt halkına yönelik olarak hayata geçirilmesi planlanan

kapsamlı saldırılar düşünüldüğünde, faşist baskı ve devlet terörünün devam edeceği anlaşılmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçilere dönük sosyal yıkım/kölelik saldırıları ile faşist baskı ve devlet terörünü püskürtebilmenin yolu devrimci sınıf mücadelesini büyütmekten, “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını yükseltmekten geçiyor.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak tüm işçi ve emekçiler ile devrimci-ilerici sol güçleri faşist baskı ve devlet terörüne karşı birleşik mücadeleyi ve eylemli dayanışmayı büyütmeye çağırıyoruz.

Faşist baskılara ve devlet terörüne son! Gözaltına alınan KESK’liler serbest bırakılsın!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

25.06.12

Devrimci-sosyalist basın susturulamaz!

Sermaye devletinin dalga dalga hayata geçirdiği faşist baskı ve teröre hergün yeni bir halka daha ekleniyor. Dün KESK üye ve yöneticilerini “KCK operasyonları” adı altında gözaltına alan, sendika binalarını basan; ESP üyelerine uydurma gerekçelerle tutuklayan sermaye devleti, bugün sabah saatlerinde Etkin Haber Ajansı (ETHA) ve Atılım Gazetesi binasını bastı. “Yasadışı örgütün yayın organları oldukları” bahanesi ile yapılan baskın, hukuksuzca yapılan arama ile sürdü.

ETHA ve Atılım şahsında devrimci, sosyalist ve yurtsever basına yapılan saldırı ilk değildir. İşçi ve emekçileri kölelik koşullarına mahkum eden, fabrikalarda, şantiyelerde işçi kanı döken, Kürt halkına yönelik imha ve inkar savaşını tüm kirliliği ile sürdüren sermaye düzeni, işçi ve emekçiler ile Kürt halkının sesini kısmak istemektedir. Öte yandan, hergün yaşanan örneklerle ortaya saçılan pisliklerini teşhir eden, işçi ve emekçiler ile Kürt halkını mücadeleye çağırarak devrimci-sosyalist basını susturmak istemektedir.

Ancak devrimci, sosyalist ve yurtsever basın, tüm baskı, gözaltı ve tutuklamalara rağmen susturulamamıştır/susturulamayacaktır!

Kızıl Bayrak olarak, faşist baskı ve devlet terörü karşısında ETHA ve Atılım Gazetesi ile dayanışma içinde olduğumuzu belirtiyoruz. Tüm devrimci, ilerici ve yurtsever güçleri dayanışmayı büyütmeye, devrimci-sosyalist basının sesini yükseltmeye çağırıyoruz.

Faşist baskı ve devlet terörüne son!

Devrimci-sosyalist basın susmadı, susmayacak!

Kızıl Bayrak

26.06.12

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Faşist baskı ve saldırganlığa karşı mücadeleye!

Sermaye devletinin “KCK operasyonları” adı altında hayata geçirdiği faşist baskı ve terör dalgasına, bu kez de kamu emekçileri eklendi.

Bugün sabahın erken saatlerinde Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) genel merkezi ve bağlı sendikalara baskınlar düzenlendi. Ankara başta olmak üzere pek çok kentte gerçekleştirilen bu baskınlar sonucunda toplam 70 KESK yönetici ve üyesi gözaltına alındı.

Hiç kuşkusuz bu faşist baskı ve terörün günümüzdeki öncelikli hedefi, Kürt halkı, Kürt özgürlük hareketi ve Kürt özgürlük mücadelesidir. Sömürgeci sermaye devleti günlük olarak hayata geçirdiği bu dur durak bilmeyen baskınlar, gözaltılar ve tutuklamalarla kardeş Kürt halkını yormak, yıldırmaq ve teslim almak istiyor.

İşçiler, emekçiler!

Şüphesiz ki, sözkonusu bu faşist saldırganlığın hedefinde sadece Kürt Halkı ve Kürt özgürlük hareketi yoktur. Bu saldırganlık aynı zamanda, işçi ve emekçi hareketini ve ilerici ve devrimci güçleri de hedefliyor. Boğulmak istenen sadece Kürt özgürlük mücadelesi değil, küçük ama kararlı ve inatçı direnişler halinde mayalanan işçi hareketi de daha büyümeden ezilmek isteniyor. THY örneğinde olduğu gibi grevlerin yasaklanması, en küçük bir hak arayışının dahi polis sürülerinin azgın saldırılarıyla karşılanması ve nihayet, Newroz kutlamalarının hemen akabinde aralarında sınıf devrimcilerinin de bulunduğu çeşitli ilerici ve devrimci parti ve örgüt mensuplarına dönük gözaltı ve tutuklama terörü de bunun ifadesidir.

ESP’ye dönük bir operasyonla, aralarında Atılım Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni İbrahim Çiçek, Marksist Teori dergisi yayın yönetmeni Ziya Ulusoy ve ESP Genel Başkan Danışmanı Ali Hıdır Polat’ın da bulunduğu 9 kişinin gözaltına alınması, bunun bir başka örneğidir.

İşçilere, emekçilere, Kürt halkı ve özgürlük hareketine, ilerici ve devrimci güçlere dönük bu saldırganlık önümüzdeki günlerde daha da kapsamlı hale gelerek devam edecektir.

İlericiler ve devrimciler!

Sınıfa dönük sosyal yıkım saldırısı, Kürt halkına dönük imha ve inkar siyaseti ve “KCK operasyonları” adı altındaki gözaltı ve tutuklama terörü, ilerici ve devrimci güçlere dönük faşist baskı ve terör, bölgenin kardeş halklarına dönük düşmanlık ve savaş çığırtkanlığı halinde tırmandırılan sömürgeci-faşist saldırganlığı püskürtecek yegane güç birleşik devrimci sınıf mücadelesidir. “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarı ile böylesi bir mücadele için seferber olmanın tam sırasıdır.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu olarak, tüm ilerici ve devrimci güçleri birleşik devrimci mücadeleyi ve eylemli dayanışmayı büyütmeye çağırıyoruz.

Faşist baskı ve teröre son!

Gözaltına alınan KESK’liler ve ESP’liler derhal serbest bırakılsın!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR)

Kamu emekçilerine tutuklama terörü...

"Susmayacağız! Direneceğiz!"

Başkanı Ali Paşa Şanlı gözaltına alındı.

Dersim'deki baskında Eğitim Sen Şube Başkanı Hasan Ölgün gözaltına alındı. Polis, Eğitim Sen'e ait bilgisayara da el koyarak emniyete götürdü.

KESK'lilerle dayanışma

KESK yönetici ve üyeleri 27 Haziran günü savcılık soruşturması için Ankara Adliyesi'ne getirilmeye başlandı. Emniyette ifadeleri tamamlanan kamu emekçilerinden 34'ü, Ankara Adliyesi'ne getirilirken sağlık sorunları nedeniyle 3 kişi (Eğitim-Sen Diyarbakır Şube Başkanı Kasım Birtek, Eğitim-Sen Ankara 4 Nolu Şube Yöneticisi Reşit Sumbül ve BES Ankara 2 Nolu Şube Yöneticisi Civan Yıldırım) emniyetten serbest bırakıldı.

KESK üye ve yöneticileri ile dayanışma için çeşitli illerden Ankara'ya gelen yüzlerce KESK üyesi 27 Haziran sabahı Ankara Adliyesi önünde toplandı. Saat 12.30'da basın açıklaması gerçekleştirildi.

KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul ve TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğan'ın yanı sıra DİSK İç Anadolu Bölge Temsilcisi Kani Beko da eylemde söz aldı.

KESK'lilere tutuklama terörü

Ankara'da bulunan KESK Genel Merkez binasına, Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polisler tarafından baskın düzenlendi. KESK Genel Başkanı Lami Özgen de evine baskın düzenlenerek gözaltına alındı.

Özgen'in yanı sıra Tüm Bel-Sen Genel Sekreteri İzzettin Alpergin, Tüm Bel-Sen yöneticisi Yılmaz Yıldırım, SES Genel Sekreteri Sıddık Akın, Eğitim Sen Kadın Sekreteri Sakine Eryılmaz gözaltına alındı.

KESK'e bağlı SES, ESM, Yapı Yol-Sen, BES, Tarım Orkam-Sen, Haber-Sen, Tüm Bel-Sen ile Eğitim Sen'in genel merkezlerine girilerek sendika binalarında saatler süren aramalar yapıldı.

Adana merkez Seyhan İlçesi Yeşilyurt Mahallesi'nde bulunan PTT Lojmanları'na 25 Haziran sabah saatlerinde gelen polisler, Haber Sen Adana Şube Sekreteri Yusuf Kösele'nin evine baskın düzenledi. Baskında evin aranmasının ardından, Haber-Sen binasında arama yapıldı. Aramaların sona ermesi ardından Kösele gözaltına alındı.

Operasyonun **Hakkari** ayağı sabah erken saatlerde aramalarla başladı.

Eskişehir'de yapılan baskında Eğitim Sen Şube

“Greve neden katıldın?”

KESK yönetici ve üyelerine yönelik operasyonda “terör operasyonu” adı altında en temel sendikal mücadelenin hedef alındığı, bir kez daha ortaya çıktı. Gözaltına alınan KESK'lilere emniyette ve savcılıkta greve neden katıldıkları, “AKP'ye teslim olmayacağız” sloganının atıldığı eylemle ne amaçladıkları soruldu.

Gözaltındaki KESK'lilere 21 Aralık 2012'de sağlık emekçilerinin başlatıp tüm kamu emekçilerinin örgütlediği greve neden katıldıkları soruldu. Bir dizi KESK üyesine ise toplu sözleşme yapılmadığı için zamsız maaş almaları üzerine bordro yakma eylemi yapmalarının nedeni de soruldu.

“KCK” operasyonu kapsamında gözaltına alınan KESK üyelerinin sorgularda karşılırlarına çıkan sorular sermaye hükümetinin baskı politikalarının kanıtıdır. Kamu emekçilerinin 4+4+4 yasası ve toplu sözleşme oyununa karşı greve çıkması saldırıların hedefine KESK'in alınmasına neden oldu.

Gözaltı terörüne karşı KESK'le dayanışma...

KESK ve bağlı sendikalara yönelik gerçekleştirilen eş zamanlı operasyonlar kapsamında aralarında KESK Genel Başkanı Lami Özgen ve onlarca KESK üye ve yöneticisinin gözaltına alınmasına sendikalar, kitle örgütleri ile ilerici ve devrimci güçler tepki gösterdi.

Sendikanın genel merkezi önünde yaptığı açıklamada, operasyonlara tepki gösteren KESK Genel Sekreteri **İsmail Hakkı Tombul**, hükümetin kendisi gibi düşünmeyen herkesi susturmaya çalıştığını söyledi.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Genel Başkanı **Erol Ekici**, KESK'e yönelik yeni operasyonlarla ilgili açıklamasında “KESK'i ve muhalefeti baskı ve gözaltılarla sindirmeye çalışan AKP siyasetinin gerçek niyetinin 12 Eylül'ü kalıcılaştırmak olduğunu” belirtti.

Ekici, geniş bir yelpazede baskı ve gözaltılarla süren operasyonlarla toplumun zapturapt altına alındığına dikkat çekti.

Gözaltılar ve tutuklamalara derhal son verilmesini, KESK Genel Başkanı Lami Özgen ve gözaltına alınanların derhal serbest bırakılmasını isteyen Ekici'nin KESK'i baskı ve engellemelerle susturacaklarını zannedenlerin büyük yanılgı içerisinde olduğunu belirtti.

Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı **Selahattin Özel** de, yaptığı yazılı açıklama ile gözaltılara tepki gösterdi. Türkiye'nin, yeni bir haftaya daha gözaltı ve operasyon dalgasıyla girdiğini belirten Özel, emek ve demokrasi güçlerine karşı yürütülen baskı ve sindirme politikasını kınadı.

İnsan Hakları Derneği (İHD) Genel Başkanı **Öztürk Türkdoğan**, “sendikal çalışmaların, yasadışı örgüt çalışmalarıymış gibi lanse edilmek istendiğini” ifade ederek operasyonlara tepki gösterdi.

Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Başkanı ve konfederasyonun avukatı **Selçuk Kozağaçlı**, haklı gerekçeye dayanan bir arama veya zapt etme kararı olmaksızın sadece genel başkanın işyeri diye gösterilerek bazı evraklara el konulmasını kabul edemeyeceklerini söyledi.

KESK operasyonuna sokakta yanıt...

25 Haziran sabahı 20 ilde gerçekleştirilen eşzamanlı baskınlarla KESK üye ve yöneticilerinin gözaltına alınması eylemlerle protesto edildi.

İstanbul

KESK İstanbul Şubeler Platformu’nun çağrısı ile Taksim Tünel girişinde buluşarak Taksim Tramvay Durağı’na yüründü. İlerici ve devrimci kurumlar operasyona ortak yanıt verdi.

Tramvay durağına gelindiğinde oturma eylemi gerçekleştirilerek operasyonlara yönelik konuşmalar yapıldı. DİSK, TTB, ÖDP gibi kurumların da içerisinde yer aldığı sendika ve ilerici kurum temsilcilerinin yaptıkları konuşmalarda, KESK’in yalnız olmadığı, emekçilerin ve Kürt halkının hedefte olduğu ve saldırılara ancak topyekün karşı konulursa saldırıların durdurulabileceği vurguları öne çıktı.

Ankara

Ankara’da KESK’in çağrısı ile bir araya gelen demokratik kitle örgütleri ve devrimci demokrat kurumlar YKM önünden Başbakanlık önüne yürüyüş gerçekleştirdi. Eylem Başbakanlık önünde okunan basın açıklamasının ardından sona erdi.

Basın açıklamasında öfke ve coşku hakimdi. Basın açıklamasına BDSP’nin de aralarında bulunduğu birçok ilerici ve devrimci kurum destek verdi.

Manisa

KESK Manisa Şubeler Platformu, Eğitim-Sen binası önünde toplanarak Manolya Meydanı’na yürüdü. Yolu trafiğe kapatan emekçiler AKP’nin saldırılarını protesto eden sloganlarla, saldırılara ve gözaltılara karşı işçi ve emekçilere seslendiler. KESK Şubeler Platformu adına Eğitim Sen Şube Başkanı Remzi Şirin basın açıklaması metnini okudu.

Şirin, yaptığı açıklamada gerçekleşen bu saldırıların KESK’in direngen ve mücadeleci tutumunu ortadan kaldırmak AKP’ye biat etmesini sağlamak için gerçekleştirildiğini ifade ederek “Emperyalizmin çıkarında Suriye’ye müdahale edebilmek için KESK’in sesini kesmek istiyorlar” dedi.

Bursa

Bursa’da Fomara Meydanı’nda bir araya gelen kamu emekçileri ile ilerici ve devrimci kurumlar Haşim İşcan Caddesi’ni trafiğe kapattı. Kitle öfkeli sloganlarla AKP il binasına yürüdü. AKP önüne gelindiğinde basın açıklamasını KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ergin Uygun gerçekleştirdi. Uygun bu gözaltıların KESK’in yürüttüğü kararlı mücadeleden duyulan rahatsızlığın göstergesi olduğunu dile getirdi..

Adana

Adana’da KESK bileşenleri 5 Ocak Meydanı’ndan İnönü Parkı’na yürüdü. KESK Dönem Sözcüsü ve BES Adana Şube Başkanı Sinan Tunç basın metnini okudu.

İzmir

KESK İzmir Şubeler Platformu, 25 Haziran akşamı bir protesto eylemi yaptı. Kemaraltı girişinde toplanan kamu emekçileri Eski Sümerbank önünde toplanan emekçilerle buluştu. İzmir Büyükşehir Belediye binasına varıldığında, polis bina çevresine barikat kurdu.

Basın metnini KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ramiz Sağlam okudu. “Gözaltına alınanların, sendikal haklar için ön saflarda mücadele etmeleri ve Kürt olmalarının, ortak özellikleri olduğunu belirten Sağlam, Suriye üzerine savaş başlatma hazırlıkları varken bu gözaltıların hiç de tesadüfi olmadığını vurguladı.

Arkadaşlarının serbest bırakılmasını ve KESK üzerindeki baskılara son verilmesini isteyen Sağlam’ın açıklamasının ardından 10 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Didim

Eğitim Sen Didim Temsilciliği, KESK’e operasyonu protesto etti.

Eğitim Sen Didim Temsilciliği önünde toplanan emekçiler ellerinde afiş ve dövizlerle yürüyüşe geçti.

25 Haziran 2012 | İzmir

Kurtuluş Caddesi üzerinde başlayan yürüyüş Cumhuriyet Caddesi üzerinde devam etti ve Eski Adliye karşısında sona erdi.

İlerici ve devrimci güçler de basın açıklamasına destek verirken basın açıklamasını Eğitim Sen Didim Temsilcisi Haydar Pınarbaşı okudu.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Ankara - Manisa - Bursa -Adana - İzmir-Didim

Kamu emekçilerine gözaltı

KESK ve bağlı sendikalara yönelik polis baskınlarını Yalova’da protesto etmek isteyen kamu emekçilerine polis saldırdı.

26 Haziran günü AKP Yalova İl Başkanlığı önüne yürümek isteyen KESK üyesi kamu emekçilerinin önü polis tarafından kesildi. Polisin yürüyüşe izin vermemesinin ardından Cumhuriyet Caddesi’ndeki kaldırımda oturma eylemi başlatan KESK’liler barikatın açılmasını beklerken polis saldırısına uğradılar.

Polis saldırısı sonucunda 20 kişi yaka paça gözaltına alındı. Polis saldırısı sırasında bir kamu emekçisinin burnu kırıldı. Gözaltına alınanlar Yalova Emniyet Müdürlüğü’ne götürüldü.

Kıbrıs’ta KESK’e destek

Kıbrıs Türk Öğretmenler Sendikası (KTÖS), Kıbrıs Türk Orta Eğitim Öğretmenler Sendikası (KTOEÖS), DAÜ-SEN, DAÜ BİR-SEN ve ÇAĞ-SEN, Türkiye’de KESK’e yönelik operasyonu protesto amacıyla 26 Haziran günü Türkiye’nin Lefkoşa Büyükelçiliği önünde eylem yaptı.

Elçilik kapısı önünde yapılan eylemde, pankart açıp elçiliğe siyah çelenk koymak isteyen eylemcilere polis saldırdı. Bu esnada pankartı açamayan emekçilerle polis arasında çıkan arbedede bazı emekçiler yere düştü. Yapılan açıklamalarda Türkiye’deki AKP ile Kıbrıs’ın kuzeyindeki UBP hükümetinin uygulamaları eleştirildi.

“Ülke polis devletine dönüştü”

KTOEÖS Başkanı Tahir Gökçebel yaptığı açıklamada, baskı, zulüm ve şiddetin bulunduğu ülkede direnme hakkının da olduğunu belirterek, AKP ile UBP hükümetinin Kıbrıs’ta uyguladığı politikaları eleştirdi.

KTÖS Genel Başkanı Güven Varoğlu ise AKP ile UBP hükümeti tarafından Kıbrıs Türk toplumuna dayatılmak istenilen uygulamalar olduğunu söyleyerek bu uygulamalara karşı direneceklerini söyledi.

KTÖS Genel Sekreteri Şener Elcil de konuşmasında AB’de 250 bin kişi ile Türkiye’de 309 bin kişiye 1 polis düşerken, Kuzey Kıbrıs’ta kat kat fazla olduğunu; bunun da buranın “polis devleti” olduğunu gösterdiğini vurguladı.

Elcil, konuşmasının sonunda yapılanları uluslararası alana taşımaya devam edeceklerini ifade ederek baskılara sessiz kalmayacaklarını sözlerine ekledi.

Atılım ve ETHA'ya polis baskını...

ESP yöneticilerine yönelik gözaltı ve tutuklama terörüyle eşzamanlı olarak muhalif basın da sermaye devletinin hedefindeydi.

26 Haziran sabahı Etkin Haber Ajansı (ETHA) ve Atılım Gazetesi'nin İstanbul Aksaray'daki bürolarına polis baskını düzenlendi. Baskına gerekçe olarak "MLKP'nin yayın organları" iddiası gösterildi.

Atılım gazetesinin çıkarıldığı Güneş Ajansı ve ETHA'nın bulunduğu sokağı abluka altına alan polis, içeride saatler süren aramalar yaptı. Bilgisayarların veri depoları kopyalanırken, ETHA ve Atılım Gazetesi'ndeki tüm haber notlarına, özel eşyalara, kamera kasetlerine ve cd'lere el konuldu. Kadın gazetecilerin çantalarını erkek polisler ararken, itiraz edenlere "Kadın polis mi var burada. İstersen git itiraz et" diyerek aramalar sürdürüldü.

Baskına protesto

İçeride aramalar sürerken dışarıda da eylem gerçekleştirildi. Haklarında gözaltı kararı bulunmamasına rağmen ETHA çalışanlarınınbina dışına çıkmaları sivil polisler tarafından engellendi.

Bunun üzerine ETHA ve Atılım gazetesi çalışanları, binanın terasına çıkarak, polis engellemesini teşhir etti.

ETHA editörü Arzu Demir, polisin fiili gözaltı uyguladığını ve arşivlerine el konulduğunu söyledi. "AKP polisinin SGK'dan görevli yollayarak gönüllü ETHA çalışanlarına sigortasız işçi çalıştırmaktan işlem yaparak baskıyı arttırmak istediği" aktarıldı. Arzu Demir'in bilgilendirmesi "Özgür basın susmadı, susmayacak!" sloganıyla karşılandı.

Bina önünde yapılan basın açıklamasını ise Atılım gazetesi adına Songül Akbay okudu.

Akbay, polis ve Özel Yetkili Mahkemelerin komplolarını sürdürmekte kararlı olduğunu ifade etti.

ETHA ve Atılım gazetesi adına yapılan açıklamadan sonra ESP Genel Başkanı Figen Yüksekdağ söz aldı.

Açıklamaya; Kızıl Bayrak, Özgür Gündem, Azadiya Welat, Fırat Dağıtım, ESP, HDK de destek verdi.

26 Haziran 2012 | ETHA önü

Taksim'de Atılım satışı

Taksim'de Mis Sokak girişinde ETHA ve Atılım Gazetesi çalışan ve okurları ile dayanışma için biraraya gelen ilerici ve devrimciler toplu bir şekilde Atılım Gazetesi satışı yaptı.

Satış öncesi ETHA adına konuşma yapan Nadiye Gürbüz, baskınların keyfilğine dikkat çekerek son dönemde ilerici ve devrimci kurumlar üzerindeki baskınları hatırlattı.

Açıklamanın ardından Özgür Gündem, Azadiya Welat, ESP ve Kızıl Bayrak'ın destek verdiği toplu gazete satışı ve ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Baskına karşı dayanışma

Polisin ETHA ve Atılım Gazetesi binasında yaptığı arama saat 19.00 sularında sona erdi. İçerisinde ses-görüntü kasetleri, bilgisayar harddiskleri ve arşiv kayıtlarının olduğu birçok veri ve teknik malzemeye polis tarafından el konuldu.

Gün içerisinde BEDAŞ, İSKİ ve doğalgaz görevlilerini çağırarak sayaçları kontrol eden polis, bina dışında basın görevlilerinin görüntü almasını engellemeye çalıştı. Polisin binadan çıkarken, dışardakileri taciz etmesiyle kısa süreli bir arbede yaşandı. Kamera kayıdı yapan sivil bir polisin DIHA muhabirinin gözüne vurması ile gerginlik iyice arttı. Polisin kalkanlarla müdahalesi, destek için bekleyenler tarafından alınan net tutumla boşa çıkarıldı.

Polisin tutumu ajitasyon konuşmaları ile çevredekilere teşhir edildi. Çevredeki insanlar da devrimci ve sosyalistlere destek vererek, polisin tutumunu protesto ettiler. Daha sonra içeride baskın boyunca mahsur kalan basın çalışanları ziyaret edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gözaltı ve baskınlara protesto

26 Haziran 2012 | Sarıgazi

ESP üyelerinin tutuklanması ile ETHA ve Atılım Gazetesi'ne yapılan polis baskını GOP ve Sarıgazi'de yapılan eylemlerle protesto edildi.

GOP

ESP Sultangazi Örgütü, 26 Haziran akşamı Gazi Mahallesi'ndeki Eski Karakol'da buluşarak Gazi Cemevi'ne yürüyüş gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında ESP üyelerinin düzmece iddialarla gözaltına alındığı, ESP'nin saldırılarla susturulamayacağı belirtildi. Devletin "gaye"sinin boşa düşürüleceği vurgulandı. Saldırlara karşı mücadeleyi büyütmeye çağırısı yapıldı.

Basın açıklamasına BDSP, BDP, DHF, HDK, Partizan ve TÖP-G destek verdi.

Sarıgazi

Polis baskını HDK Sancaktepe İlçe Örgütü tarafından protesto edildi. Üçler Market'in önünde toplanan kitle "Özgür basın susturulamaz. Baskılar bizi yıldırılmaz" pankartı açarak Demokrasi Caddesi'nde yürüyüş gerçekleştirdi.

Sarıgazi Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında, "TMY ve ÖYM bizlere geri adım attıramayacaktır. Özgür basın her şart ve koşulda gerçekleri yazmaya ve anlatmaya, bu faşist düzenin kirli yüzünü göstermeye devam edecektir" ifadelerine yer verildi.

Eyleme BDSP ve DHF de destek verdi.

Kızıl Bayrak / GOP-Ümraniye

ESP'lilere tutuklama terörü

23 Haziran'da eşzamanlı baskınlarla gözaltına alınan ve tutuklanmaları talebiyle mahkemeye sevk edilen 9 ESP'li 6'sı tutuklandı.

Pazartesi günü geri kalan gözaltılardan mahkemeye çıkarılan 7 devrimciden 5'i tutuklanmış oldu.

ESP Genel Başkan Danışmanları İbrahim Çiçek, Ali Hıdır Polat ve Ziya Ulusoy serbest bırakıldı. Gökben Keskin, Ersin Sedefoğlu, Görgü Demirpençe, Özlem Cihan, Ali Haydar Keleş ve Fırat Şeran ise tutuklandı. Gökben Keskin 24 Haziran'da tutuklanırken, Ziya Ulusoy savcılıktaki sorgusundan sonra serbest bırakılmıştı.

Burjuva medyanın kirli propagandası altında "terör operasyonu" olarak sunulan polis baskınları sermaye devletinin faşist baskı ve ceza terörünün sürekli tırmandırıldığını gösteriyor.

Sivas katliamının hesabını emekçiler soracak!

Sermaye devletin tarihi Alevilere ve Kürtlere, işçilere ve emekçilere, devrimci ve ilerici güçlere yönelik sayısız vahşet ve katliamlarla doludur. 2 Temmuz 1993'te Madımak Otel'i'nde dinci-gerici ve faşist güruhlar eliyle gerçekleştirilen vahşet ise, bu kanlı sicil en acımasız ve acı halkalarından birini oluşturmaktadır.

Sivas'ın katili sermaye devletidir!

Sivas'ta 33 ilerici ve aydın kuşatıldıkları otel binasında diri diri yakılarak katledildiler. Göz göre göre gerçekleştirilen bu katliamın her adımı planlı ve organizeydi.

Dinci-gerici ve faşist örgütler kent genelinde günler öncesinden adeta katliam çağrısı yapan bildiriler dağıtmışlardı. Gericici yerel basın başta Aziz Nesin olmak üzere ilerici aydınları ve Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ni hedef gösteren provokatif yayımlar yaparak katliam davetine ortak oluyorlardı.

Sermaye devletin tetikçiliğini yapan, bir kısmı çevre illerden getirilmiş gerici-faşist güruhlar öğlen saatlerinde gösterilere başladılar, yaklaşık 8 saat sonra ise Madımak Otel'i'ni ateşe vererek 33 canı diri diri yaktilar. Tüm bunlar yaşanırken polisiyle, askeriyle, resmi ve sivil tüm güçleriyle devlet oradaydı.

İpleri devletin elinde olan gözü dönmüş gerici-faşist güruhlar asker-polis tarafından açık biçimde korunuyor, Ankara'dan organize ediliyorlardı. Öyle ki, dönemin cumhurbaşkanı Süleyman Demirel "Halktan kimseye bir şey olmadı, meseleyi büyütme" derken, Başbakan Tansu Çiller "Çok şükür otelin dışındaki vatandaşlarımızın burnu bile kanamamıştır" diyecek kadar pervasızlaşmıştı. Diğer devlet yöneticilerinin de onlardan aşağı kalır yanı yoktu, düzen solu ise katliama doğrudan ortak. Dönemin hükümet ortağı olan SHP'nin başkanı Erdal İnönü "Devlete güvenin" naraları atıyordu.

Katliamın sorumlusu sermaye devletin amacı bir yandan bir grup ilerici-aydını toptan imha etmek, diğer yandan ise Alevi-Sünni çatışmasını kışkırtarak çürümüş düzeni güvenceye almaktı.

Sivas katliamının faili sermaye devletidir. Gazi'de, Ulucanlar'da, 19 Aralık'ta, Şemdinli'de, '77 1 Mayıs'ında sahnede olan kanlı eller, Roboski'de de bir kez daha görüldüğü gibi bugün de işbaşında olmayı sürdürmektedir.

Düzen yargısı katilleri aklıyor, polis emekçilere saldırıyor!

Sivas'taki bu vahşi katliamın ardından açılan göstermelik davadan geçtiğimiz aylarda, tam da beklenildiği gibi, "zamanaşımı" kararı çıktı. Böylece katliamcı sermaye devleti ve onun tetikçileri düzen/cemaat yargısı tarafından alenen aklandı.

Düzen yargısı bu karara imza atarken, Ankara Adliyesi önünde bir araya gelerek "zamanaşımı" oyununa tepki gösteren emekçilere ve devrimci-ilerici sol güçlere ise sermaye devletin polisi biber gazı, tazyikli su ve plastik mermi ile azgınca saldırdı.

Düzen güçlerinin pervasızlığı bunlarla da sınırlı kalmadı. Tüm bu gelişmelerin ardından "Milletimiz için, ülkemiz için hayırlı olsun. Yıllar yılı içerde olan vatandaş, içlerinde kaçak olanlar vardı" şeklinde konuşan dinci-parti AKP'nin şefi Erdoğan, Sivas'taki vahşeti ve düzen/cemaat yargısının katliamı aklama kararını eşine az rastlanır bir pişkinlikle savundu.

Sivas katliamı davasında bir kez daha görüldüğü gibi, devletin tüm kirli icraatları, yine aynı devletin yargısı tarafından milyonların gözünün içine baka baka aklanmaktadır. Harcı imha, inkar ve asimilasyonla karılan, çarklarını sömürü ve zulümle döndüren sermaye düzeninin yargısından çıkan "adalet" de ancak böylesine bir pervasızlık olmaktadır.

Katillerden hesabı emekçiler soracak!

Sivas'ta 33 canımızı alan ateş bugün de yanmaya devam ediyor. Gericici-faşist güruhun tutuşturduğu alevler, bugün sermaye devletin dümeninde oturan dinci parti AKP tarafından harlanmaya devam ediyor. Dün Sivas'ta yakanlar bugün Roboski'ye bombalar yağdırıyor. Dün Madımak Otel'i'ni 33 canı diri diri mezar edenler, bugün sokak ortasında kurşunluyor, zindanlara hapsediyor, kıyım ve katliamlardan vazgeçmiyor. Dün tüm bu katliamların üzerini örten düzen yargısı ise, bugün de "zamanaşımı" gibi kılıflarla katliamcı devleti aklamayı sürdürüyor.

Ancak sermaye düzeninin düzmece mahkemelerinin de göstermelik davalarının da sınıf mücadelesinde hiçbir hükmü bulunmuyor. Çünkü işçi ve emekçilerin sınıfsal belleğinde zamanaşımına yer yok! Emekçiler, tarihin sayfalarına not düşülen tüm öteki katliamlarla birlikte Sivas katliamının hesabını da er ya da geç mutlaka soracaktır! Katliamların hesabını sormanın biricik yolu ise birleşik ve kitlesel bir temelde devrimci mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir.

Sınıf çalışmasına polis kurşunu ve işkence

Bir süredir sınıf devrimcileri Aydınli Mahallesi'nde Sivas Katliamı anması çalışmasına karşı açığa çıkan polis tahammülsüzlüğü son olarak faşist saldırıyla kendini gösterdi. Polisin yaptığı provakasyonlarda ve saldırıda, son dönem yaşanan polis cezalandırmalarının da etkisi olduğu, bir polisin "On günde kaç polis öldü biliyor musun?" sorusuyla da gözlemlendi.

Son yaşanan faşist polis saldırısı ise 25 Haziran Pazartesi günü gerçekleşti. Sınıf devrimcilerinin Sivas Katliamı'nı anma etkinliğinin afişlerini, işçi ve emekçilerin geçiş güzergahlarına yaptığı sırada gelen faşist polis niyetini en başından belli etti. Polis niyetini "Kaç gündür biz sizi 'uyarmıyor' muyuz?" diyerek gösterdi.

Afiş yapmanın "kabahatler kanunu" kapsamında olduğunu ve olay yerine zabitanın gelip ceza-i işlem yapabileceği sınıf devrimcileri tarafından faşistlere söylendi. Fakat polis "İşimi senden mi öğrenicem?" diyerek keyfi gerekçelerle yanıt verdi. Sınıf devrimcilerinin tok tutumu karşısında yaklaşık 40 dakika bekletildikten sonra polis saldırıya geçti ve sınıf devrimcilerini zorla ve keyfi olarak gözaltına almaya çalıştı. Bu durumu sloganlarla protesto edilirken polislerden biri silahını çıkartıp havaya bir el ateş etti. Sıkılan bu kurşuna karşılık "Sivas'ın katili sermaye devleti!", "Devrimci irade teslim alınamaz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganlar daha gür bir şekilde atılmaya başladı. Saldırıda, sınıf devrimcileri darp edilerek, biber gazına maruz kalarak ve elleri arkadan kelepçelenerek polis araçlarına bindirildiler. Araç içerisinde de darp edilirken, küfürlere ve biber gazına maruz kaldılar.

Orhanlı Polis Merkezine götürülen iki sınıf devrimcisi araçlardan inerken gördükleri işkenceye karşılık "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" ve "İşkenceci polis hesap verecek!" sloganları atarak karakola, yine zorla sokuldu. Buna karşılık bir sınıf devrimcisi yere atılıp sürüklendi ve zorla nezarethaneye alındı. Keyfi gerekçelerle iki saat kelepçeli bir şekilde nezarette bekletildiler. Hastaneye sağlık raporu almak için götürülen sınıf devrimcileri, götürüldükleri Tuzla Devlet Hastanesi'nde de polis işkencesini işçi ve emekçilere yüksek sesli konuşmalarla anlattılar. Her iki hastanede de muayene esnasında polisin bulunulması ısrarı ve kelepçeyle muayene ettirme zorlamasına karşılık muayene olunmayacağını söylenmesinin üzerine, bu keyfi uygulama püskürtüldü.

Polis İstanbul Barosu'ndan işbirlikçi bir avukat getirtti. Bu işbirlikçi avukat daha önce sınıf devrimcilerinin imzadan imtina ettikleri yalanlarla dolu olan tutanağı imzalama "tavsiyesi"nde bulundu. Sınıf devrimcileri bu işbirlikçi avukatı sert bir dille eleştirdi. Bu sırada sınıf devrimcilerinin avukatı geldi ve yaşanan durum karşısında hem polisi hem de bu işbirlikçi avukatı teşhir etti. Sınıf devrimcilerinin avukatı yaşanan işkence olduğunu ve bu işbirlikçi avukatın gerçek yüzünü açığa çıkardı.

Sınıf devrimcilerinin avukatının gelmesinin ardından gözaltı işleminin yapılmadığı, avukatın gözaltı defterini görmek istemesiyle ortaya çıktı. Bunun üzerine sınıf devrimcilerinin avukatı keyfi uygulamalar ve yaşanan işkence muamelesi karşısında savcılığa suç duyurusunda bulunacağını söyledi. Ardından işlemleri hızlandıran polis ifade alma işlemine geçti. Sınıf devrimcileri ifade vermediler. Sınıf devrimcileri gece 00.28'de serbest bırakıldı.

Kızıl Bayrak / Tuzla

Katil devletten hesap sorma çağrısı...

Sivas Katliamının 19. yıl dönümünde, katliamcı sermaye devletinden hesap sorma çağrısını yükselten Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), birçok bölgede yaygın bir 2 Temmuz faaliyeti yürüttü.

Ankara

BDSP'nin 2 Temmuz bildirimleri Ankara'da işçi ve emekçilere ulaştırıldı. Mamak İşçi Kültür Evi tarafından düzenlenen 2 Temmuz etkinliğinin çağrısı da emekçilere taşındı. Emekçiler aynı zamanda, 1 Temmuz'da gerçekleştirilecek olan mitinge katılmaya çağrıldı. Merkezi yerlerde açılan stantlarda da bildiri dağıtımları yapıldı.

2 Temmuz etkinliğinin afişleri Tuzluca'yır, Ege Mahallesi, Şirintepe ve Tekmezar bölgelerinde kullanıldı. Ayrıca çeşitli pankartlar da bu bölgelerde kullanıldı.

Kartal

Kartal ve Maltepe'de BDSP'liler, Gülsuyu Mahallesi ve Kartal'daki etkinlik ve eylemlerin hazırlık çalışmasını yürüttüler.

Çıkartılan özel sayılar kapı kapı gezilerek Gülsuyu'ndaki işçi ve emekçilere ulaştırılırken hazırlanan ozalitler de merkezi noktalara asıldı. Çağrı ilanları da kahvelere ve dükkanlara asıldı.

Esenyurt

Hazırlıklar çerçevesinde Depo Kapalı Cadde

üzerinde dağıtımlar yapıldı ve Saadetdere'deki emekçilerin evlerine gidilerek anma çağrıları ve BDSP bildirimleri ulaştırıldı. Yanısıra Balıkyolu, Yeşilkent, Köyiçi, Tabela ve Depo işçi servis duraklarında dağıtımlar yapılarak devletin teşhiri fabrikalara taşınmış oldu.

Afişler yaygın biçimde asıldı, yazılamalar yapıldı. Yeşilkent ve Köyiçi Meydanı'nda sabah işe gidiş saatlerinde işçilere BDSP bildirimleri ulaştırıldı.

Anma etkinliği için yöre derneklerine de gidilerek çağrılar yapıldı.

Bakırköy

26 Haziran Salı akşamı Bakırköy Özgürlük Meydanı girişinde ve Bakırköy Tren İstasyonu'nun çıkışında "Özgürlük, devrim, sosyalizm/ BDSP" yazılı kızıl önlüklerle bildiri dağıtımı yapıldı.

Gebze

Gebze'de çeşitli emekçi mahallelerinde Kızıl Bayrak gazetesinin satışı yapıldı. Ev ev dolaşarak yapılan gazete satışlarında işçilerle sohbetler gerçekleştirildi.

İzmir

İzmir Soğukkuyu'da işçi ve emekçileri alanlara çağırان bildirimlerin dağıtımı yapıldı. Bildiriler Yamanlar-Soğukkuyu durağında işçilere ulaştırıldı.

Kadıköy

25 Haziran Pazartesi akşamı Kadıköy Kilise önünde bildiri dağıtımı yapıldı.

Bildiri dağıtımı esnasında Kızıl Bayrak gazetesinin de satışı yapıldı.

Ümraniye

Yeni Çamlıca Mahallesi'ndeki anma etkinliği öncesinde, Kızıl Bayrak gazetesinin satışı ve bildiri dağıtımı yapıldı.

Ayrıca İmes A Kapısı'nda bildiri ve etkinlik davetiyesi dağıtımı yapıldı. Etkinliğe çağırان afişler ve ozalitler mahallenin birçok alanına yapıldı.

Sarıgazi Meydanı'nda Kızıl Bayrak gazetesinin satışı da yapıldı.

Kartal'da 2 Temmuz etkinliği

Kartal BDSP, Karlıktepe Mahallesi'nde bir anma etkinliği gerçekleştirdi.

İlk olarak Sivas'ta şehit düşenler için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Musa Kurt sahne aldı. Musa Kurt, beğeniyle dinlendi, türkülerini hep birlikte söylendi. Ardından Kartal İşçi Kültür Evi Şiir Topluluğu, Sivas'a ilişkin şiirlerden oluşan dinleti sundu.

Ardından BDSP adına etkinlik konuşması yapıldı. BDSP adına yapılan konuşmada, Sivas katliamı öncesi gerçekleşen Maraş ve Çorum katliamlarına değinildi.

BDSP temsilcisi, katil devletten hesap sormak için devrimci mücadeleyi yükseltmek gerektiğini ifade etti.

BDSP konuşmasının ardından Esenyurt İşçi Kültür Evi tarafından hazırlanan Sivas katliamına ilişkin sinevizyon gösterimi yapıldı. Park ve çevresinden etkinliği izleyen emekçiler sinevizyon esnasında etkinlik alanına geldiler.

Kızıl Bayrak / Kartal

Sarıgazi'de Sivas katliamı anması

23 Haziran 2012 | Sarıgazi

23 Haziran günü Sarıgazi'de yapılan anma etkinliği ile devletin katliamcı yüzü bir kez daha teşhir edildi.

Üçler Market önünden etkinliğin yapılacağı Demokrasi Caddesi'ne BDSP flamalarıyla yürüyüş gerçekleştirildi. Açılış konuşmasının ardından saygı duruşunda bulunuldu.

Saygı duruşunun ardından şiir dinletisi gerçekleştirildi ve Nazım Hikmet'in "Şeyh Bedrettin Destanı" seslendirildi.

Dinletinin devamında Sivas Katliamı'nı anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyon çevredekiler tarafından ilgiyle izlendi ve gösterim esnasında kitle daha da arttı.

BDSP temsilcisi "Tüm bu baskılar ve katliamlar sermaye devletinin sömürü düzeni olan kapitalist sistemin bekası için gelenekselleşmiş bir politikasıdır" diyerek tüm işçi ve emekçileri örgütlenmeye, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye çağırdı.

Son olarak, devrimcilerin yanında yer alan sanatçılara, onların mücadeleyi anlatan türkülerine bile devletin tahammül edemediği ifade edilerek etkinliğe katılacak olan Pınar Aydınlar'ın aldığı ceza teşhir edildi.

Son olarak, etkinliğe katılan emekçilerle birlikte Üçler Market önüne sloganlarla yürüyüş yapıldı. .

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Bursa'da 15-16 Haziran etkinliği

15-16 Haziran işçi direnişinin 42. yıldönümü dolayısıyla Bursa'da Metal İşçileri Birliği (MİB) etkinlik gerçekleştirdi.

Etkinlikte ilk olarak sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyonun ardından sunuma geçildi. Sunumda büyük işçi direnişinin gerçekleştiği siyasal-toplumsal süreç anlatıldı. '60'lı yıllarda kapitalist gelişme süreci ile birlikte sosyal-siyasal uyanış, yoğunlaşan sınıf ve toplumsal mücadeleleri tablosu aktarıldı. Direnişin gelişme seyri anlatılarak, bu büyük direnişle işçi sınıfının gücünü gösterdiği, DİSK yönetiminin direnişe sırtını dönmesine rağmen işçi sınıfının kolektif bir tarzda hareket ettiği, bunun da işçi sınıfının örgütlenme ve mücadele yeteneğinin başka bir yönden doğrulaması olduğu anlatıldı. Direnişin aynı zamanda devrimci bir sınıf partisine olan ihtiyacı gösterdiği, böyle bir parti olmadığı için mücadele içerisinde ileri çıkan sınıf güçlerinin heba olduğu ifade edildi. Fakat 12 Eylül'ün sarsıcı ve uyarıcı sonuçlarından yola çıkan komünistlerin 25 yıl önce devrimci sınıf partisinden temellerini attığı, bu nedenle bugün işçi sınıfının artık bir partiye sahip olduğu söylendi. Sunumda son olarak Bosch süreciyle bağlantısı içerisinde bu düşünceler açılarak, partiyi işçi sınıfıyla bütünleştirme görevini omuzlama çağrısı yapıldı.

Sunumun ardından söyleşi bölümüne geçildi. Bu bölümde ise başta Bosch olmak üzere güncel bir dizi sorunla bağlantılı olarak sınıfın mücadele ve örgütlenme sorunları tartışıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

İzmir’de sınıf seminerleri başladı

Sınıf devrimcileri yaz dönemi boyunca 10-15 günlük periyodlarla gerçekleştirecekleri seminerlerle temel politik gündemleri ele alacaklar. Seminerler dizisinin ilki “Emperyalist savaş ve Ortadoğu” başlığıyla 24 Haziran günü Çiğli İşçi Kültür Evi’nde gerçekleştirildi.

Tarihselliği ve güncelliği içerisinde emperyalizmin Ortadoğu politikaları, Türkiye’nin emperyalist politikaları ve taşeronluk hevesi ile kapıdaki emperyalist savaş tehlikesinin işlendiği seminer kriz, emperyalizm ve emperyalist savaşların ekonomi-politik temelden irdelendi. Kapitalist hareket yasalarının anlatımıyla başlayan tahlil içerisinde krizin kapitalizmin yapısal bir çelişkisi olduğunun belirtildiği sunumda, emperyalizmde sermayenin yoğunlaşma ve tekelleşme sürecinin bir aşaması olduğu ortaya konularak emperyalizm aşamasında kapitalizmin bir dünya sistemi haline geldiği ortaya konuldu. Sömürgeleştirme politikaları ve sermayenin değersizleştirilmesi bağlamında da emperyalist savaşların tahlilinin yapılmasının ardından her krizin emperyalist savaşlara gebe olduğu tartışıldı.

Ortaya konulan teorik çerçevenin ardından emperyal kutuplaşmalar ve emperyalist savaşların tarihi üzerine yapılan anlatımda, 19. yy’da var olan İngiliz egemenliği, 20 yy. başlarında Almanya’nın tekelleşme sürecine girmesiyle birlikte kendisini bir emperyal odak olarak dayatma süreci ve 1. dünya savaşı, ikinci dünya savaşı sonrasında ABD’nin hegemon güç haline gelmesi ve soğuk savaş döneminin ardından ABD emperyalizmi ile

Alman-Japon emperyalizminin hegemonya krizleri yaşamaları ve 21. yy’da hakim olan kutuplaşmanın ABD emperyalizmi karşısında konumlanan Rus-Çin emperyal kutuplaşması olduğu aktarıldı.

Tüm bu kutuplaşmalar arasındaki temel mücadelenin Ortadoğu’da yaşanması üzerine sunum, Ortadoğu’nun coğrafi, iktisadi özellikleri bakımından stratejik öneminin belirtilmesiyle devam etti. 21. yy’da değişen emperyal kutuplaşmalar doğrultusunda emperyal savaşımaların Orta Asya ve Avrasya’ya doğru kayma eğiliminde olduğu belirtilerek, Filistin işgali bu bağlamda ele alındı.

Var olan tüm bu emperyal savaşımaların içerisinde Türkiye’nin ABD emperyalizminin aktif taşeronluk rolünü üstlenmesi ve emperyalist hayalleri irdelenmiş ve yaklaşan emperyalist savaşa karşı nasıl konumlanmak gerektiği tartışılarak sunum sona erdi.

Sunumun ardından güncel gelişmelere dair sorulan sorular ve katkılarının ardından seminer son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Sınıf seminerleri programı

İzmir’de yaz süreci boyunca gerçekleştirilecek olan sınıf seminerleri, Pazar günü düzenlenen ilk seminer ile başladı. Sınıf seminerlerinin sunuş metnini ve seminer programını okurlarımıza sunuyoruz:

Devrimin güncelliği: Dünyada ekonomik kriz ve sosyal mücadeleler

5 Temmuz Perşembe / Saat: 19.00

Sunum: Volkan Yaraşır (Araştırmacı Yazar)

Yer: Genel İş Toplantı Salonu

Sermaye, krizden çıkış yolu bulmaya çalışıyor ve faturayı emekçilere kesmeye çalışıyor. İşçi ve emekçiler ise sözlerini meydanlarda ve grevlerle söylüyor. Tüm dünya bir kez daha devrimin güncelliği ile sarsılıyor...

Dinsel gericilik ve devrimci politika

15 Temmuz Pazar / Saat: 17.00

Yer: Aleviyol Kültür Derneği Çiğli Şubesi

AKP iktidarının pekişmesi ile birlikte dinsel gericilik temel bir aktör olarak hayatımızda rol oynamaya başladı. Gericiliğe karşı mücadele vermek devrimciliğin temel bir görevi, ancak bunu yaparken mevcut statükoyu savunma hatasına düşmek ise kesinlikle affedilmezdir.

Olağan şüpheliler: Devlet terörü

karşısında yasal ve meşru haklarımız

25 Temmuz Çarşamba / Saat: 19.00

Sunum: Av Zeycan Balcı Şimşek (ÇHD)

Yer: Çağdaş Hukukçular Derneği İzmir Şubesi

PVSK, TMY, CMK ve onlarca kararname ile desteklenen hukuk aygıtı, sosyal mücadelelerin her alanında barikat olmaya ve azgın devlet terörünü

desteklemeyi sürdürüyor. Bu süreçte yasal ve meşru haklarımızı bilmek hayati önem taşıyor.

Neo-liberal saldırılar, sağlıkta ve eğitimde dönüşüm politikaları#

5 Ağustos Pazar / Saat: 17.00

Sunum: Eğitim-Sen ve SES üyesi kamu emekçileri

Yer: Deri İş /Basın İş Toplantı Salonu

Küresel sermaye neoliberal saldırılar ile dünyanın her yerinde işçi ve emekçilerin boynuna yeni prangalar takmakta. Coğrafyamızda da bu saldırı özellikle eğitim ve sağlık alanında kendini tüm yakıcılığı ile hissettiriyor.

Devlet, sınıf, iktidar

17 Ağustos Cuma / Saat: 17.00

Yer: İşçi Kültür Sanat Evi Derneği / Çiğli

Muktedirlerin zor aygıtı devlet, onu fethetmeyi amaçlayan sınıf ve nihayet hedeflenen iktidar; marksizm içerisinde en fazla tartışılan ve yozlaştırılmaya çalışılan kavramlardır. Devrimci marksizm için tüm çarpıtmalara karşı mücadele etmek, devrimi savunmaktır.

Demokrasi, sosyalizm ve anayasa

2 Eylül Pazar / Saat: 17.00

Yer: İşçi Kültür Sanat Evi Derneği / Çiğli

Bugün anayasa tartışmaları, geçtiğimiz referandum ile birlikte ele alındığında demokrasi mücadelesinin çarpık kavranışının doğal sonucunu ortaya koymaktadır. Burjuvazinin anayasasından medet ummak tasfiyeciliğin ve devrimden kaçışın manifestosudur.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Nihadioğlu derhal serbest bırakılsın!”

12 Haziran günü gözaltına alınan ve 14 Haziran günü çıkarıldığı mahkemece tutuklanan TİB-DER Başkanı ve BDSP çalışanı Zeynel Nihadioğlu’na Kıbrıs’tan destek geldi.

Kıbrıs’tan **Gelecek Gazetesi**, yaptığı yazılı açıklama ile Zeynel Nihadioğlu’nun derhal serbest bırakılmasını istedi.

Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

“İşçilerin ve emekçilerin doğru siyasal çizgide birlikteliğini yükseltip, bu kan emici sermaye sınıfı ve yandaşlarına karşı sınıf mücadelesini yükseltmelidirler.

Kıbrıs Gelecek Gazetesi emekçileri ve sınıf devrimcileri olarak Zeynel Nihadioğlu’na, Kürt halkına, ilericiilere ve devrimcilere yapılan tüm saldırıların cevabını mücadele alanlarında, sınıf bayrağımızı yükselterek vereceğimizi bir kez daha haykırıyor, işçi ve emekçileri birleşik, kitlesel, militan bir mücadele ile kızıl bayrağımızı göndere çekmeye davet ediyoruz.”

24 Haziran 2012 / İzmir

İzmir BDSP: Nihadioğlu serbest bırakılsın!

Çiğli’de sınıf devrimcileri, TİB-DER Başkanı ve BDSP çalışanı Zeynel Nihadioğlu’nun serbest bırakılması talebiyle bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

24 Haziran Pazar günü Çiğli Kasaplar Meydanı’nda toplanan BDSP’liler “Sınıf devrimcisi Zeynel Nihadioğlu serbest bırakılsın / Faşist baskı ve terörünüz sökmedi sökmeyecek!” ozaliti ve BDSP flamaları taşıdılar.

Sloganlarla başlayan eylem basın açıklamasının okunması ile sürdü. Gözaltı sürecinde yaşanan hukuksuzluk teşhir edildi.

Açıklamada şunlar söylendi: “Nihadioğlu’nu hedef alan tutuklama terörü aynı zamanda Newroz’da Kürt halkı ile devrimci ve ilerici güçler tarafından ortaya konan direniş ruhuna ve mücadele kararlılığına dönük tahammülsüzlüğün açık bir göstergesidir.”

Açıklama, Zeynel Nihadioğlu’nun serbest bırakılması talebiyle son buldu.

Kızıl Bayrak / İzmir

DHL Lojistik işçileri direnişte!

Amerika merkezli kargo devi UPS’de, ayları bulan bir direnişin ardından sendika hakkını kazanan Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS), DHL Lojistik Hizmetleri firmasında da sendikal örgütlenme mücadelesi başlattı.

Örgütlenmenin duyulmasının ardından DHL patronu saldırıya geçti. TÜMTİS ise, işten atmalara ve sendikasızlaştırmaya karşı 25 Haziran Pazartesi günü DHL’nin Esenyurt Kırac’taki deposu önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

TÜMTİS adına açıklamayı okuyan İstanbul Şube Başkanı Ersin Türkmen, işyerindeki çalışma koşullarının ağırlığına ve bu saldırılar karşısında sendikal hakların kullanılmasına dönük tahammülsüzlüğe değindi. Türkmen açıklamada işçilerin neden sendikalaştığını “Düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına son vermek, fazla mesai baskısından kurtulmak, insanca çalışma koşulları, insanca yaşamaya yetecek bir ücret istedikleri için” sözleriyle ifade etti.

Ersin Türkmen açıklamada “Yasalara göre fazla mesai sınırının yılda 270 saat olmasına rağmen kimi işçilere yılda 1000 saat mesai yaptırılıyor. Fazla mesai ile işçilerin sosyal yaşamları yok edilerek adeta insanlıktan çıkarıldıkları yetmiyormuş gibi üyelerimiz fazla mesaiye kalmadıkları yalan ile işten çıkarılıyorlar.” dedi. Asıl işten çıkarılma sebebinin işçilerin anayasal hakkı olan sendika hakkını kullanmak olduğu gerçeği vurgulandı. Yanı

sıra açıklamada DHL’nin saldırılarının bununla da sınırlı kalmadığı bazı yöneticilerin, ‘ikna odaları’ kurarak sendikadan istifaya zorladığı, istifa edildikleri takdirde %15 zam yapılacağı istifa etmedikleri takdirde işten atılma tehditlerini savurduğunu söyledi. Firma yöneticilerine “depolar toplama kampı değil siz de kendinizi nazi subayı zannetmeyin” diyerek seslenen Türkmen, DHL patronuna seslendi. Atılan 4 işçinin işe geri alınması ve sendika hakkının tanınmasını talep eden Türkmen, bu haklı talepleri yerine getirilmez ise hukuki meşru ve fiili her türlü eylemi yapmaktan geri durmayacaklarını belirtti. Açıklamada, kamuoyuna da destek çağrısında bulunuldu.

BDSP direniş alanına “Atılan işçiler geri alınsın!”, “DHL işçisi yalnız değildir!”, “Sendika hakkımız gasp edilemez!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları ve kızıl bayraklarla gelerek DHL işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltti.

Uluslararası lojistik devi ve yıllık cirosu 50 milyar Avronun üzerinde olan DHL, işçilereyse açlık sınırının altında bir ücret reva görüyor. Açlık sınırının altında ücret dayatanlar yarattıkları yoksulluktan faydalanarak işçilere zorunlu mesailer, düşük ücretler, kölece çalışma koşulları dayatıyorlar. Bu saldırılar karşısında ‘artık yeter’ diyen işçiler sendikal mücadele yolunu seçtiler.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Havalimanında yol kesme eylemi

İstanbul Atatürk Havalimanı’nda direnişlerini sürdüren havayolu işçileri 24 Haziran Pazar günü, havalimanında yol kesme eylemi yaparak araç trafiğini yavaşlattılar. Eylemde, polis ile eylemciler arasında kısa süreli arbede yaşandı. Eylem nedeniyle havaalanında uzun araç kuyrukları oluştu.

BDSP, ÜİD-DER, SDP, Sendikal Güç Birliği Platformu bileşenlerinin de katıldığı eylemde, açıklamayı Hava-İş Sendikası Teşkilatlandırma Genel Sekreteri Kaya Sayın yaptı.

Sayın, AKP iktidarı ve onların atadığı THY yönetiminin uygulamalarını kabul etmediklerini dile getirdi. Sayın, havayollarında büyük bir eylemin an meselesi olduğunu sözlerine ekledi.

Uçuş güvenliği ile ilgili olarak büyük sıkıntılar yaşandığını ve uçakların güvensiz bir şekilde uçtuğunu belirten Genel Sekreter Kaya Sayın, ağır sonuçların sorumlularının Ulaştırma Bakanı, Çalışma Bakanı ve SHGM olacağını belirtti. Eylemde ayrıca ,Petrol-İş, TÜMTİS ve Basın-İş sendikalarının yöneticileri de yer aldılar.

4 meydanda imza kampanyası

THY A.O ve THY Teknik A.Ş’de grev yasağına hayır dedikleri için işten atılan 305 işçinin geri alınması ve grev yasağının kaldırılması talebiyle Hava-İş Sendikası imza kampanyası başlattı.

Kampanya çerçevesinde İstanbul Şişli Camii, Taksim Meydanı Tramvay Durağı, Kadıköy Mühürdar Cad. - Kalkedon Meydanı ve Bakırköy Özgürlük Meydanı - Tren istasyonu çıkışı önünde bildiri dağıtımı ve imza kampanyası başlatıldı. 21 Haziran günü başlatılan imza kampanyası 10 gün sürecek, Cumartesi - Pazar günleri 12.00-20.00, diğer günler 16.00-20.00 saatleri arasında devam edecek.

İmzalar Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ve THY Yönetim Kurulu ile THY’nin üye olduğu Star Alliens Yönetimi’ne gönderilecek.

Kocaeli’de direniş saldırı

Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi’nde işine geri dönmek için direnişte olan Dev Sağlık-İş üyesi Eyüp Dalboy’un çadırına önce özel güvenlik sonra da polis saldırdı. Saldırı sonrası 2 işçi ağır yaralanırken 8 işçi gözaltına alındı.

Dalboy’un direnişinden duyulan rahatsızlık fiziki saldırı boyutuna ulaştı. Saldırı karşısında Dalboy’un ve destek olan işçilerin kararlı duruşu üzerine özel güvenlik geri çekilirken polis saldırıyı devraldı.

Polisin azgın teröründe işçilerden Selçuk Öztürk ile Zennure Fırat ağır yaralandı. Fırat ve Öztürk acil servise kaldırılırken, direnişteki Eyüp Dalboy’un da aralarında olduğu 8 işçi gözaltına alındı. Polis saldırısı sonucu yaralanarak hastaneye kaldırılan Selçuk Öztürk de, tedavisinin ardından gözaltına alındı.

Mevsimler değişiyor, direniş sürüyor...

Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi’nde kurulu bulunan Billur Tuz fabrikasında Tek Gıda-İş Sendikası’na üye oldukları için işten atılan ve fabrika kapısı önünde direnişe geçen işçilerin direnişi 6. ayını doldurdu.

2 Ocak 2012’de başlayan direniş, geçen 6 aylık sürede kötü hava koşullarına ve rağmen devam etti. Şimdi de yazın bunaltıcı sıcağında sürüyor. Mevsimler değişse de direniş disiplinli bir şekilde sürüyor. Billur Tuz işçileri, direnişe başladıkları ilk günkü gibi sabah 06.30’dan akşam 18.30’a kadar fabrika önünde bekliyorlar. Geline süreç itibarıyla patron tarafından sendikayla görüşmeye dair sonuç alıcı bir teklif yapılmadı. İşçiler ve sendika, direniş ne kadar sürerse sürsün kazanana kadar fabrika önünde direnişte olacaklarını ifade ediyorlar.

Kızıl Bayrak / Çiğli

MICHA işçileri direniyor!

İzmir-Aliğa Organize Sanayi Bölgesi'nde (ALOSB) kurulu bulunan MICHA fabrikasında sendikalaştıkları için işten atılan Türk Metal üyesi işçilerle direniş süreçleri üzerine konuştuk.

Fabrikadaki çalışma koşullarını ve örgütlenme süreçlerini gazetemize anlatan işçiler mücadelelerini kazanımla sonuçlandıracaklarını belirttiler.

İsmail Oymak: 1,5 yıldır bu fabrikada çalışıyorum. Sendikal mücadeleye başlamamızın sebebi firmamızın işçilere çok taahhütlerde bulunması. Firmanın yeni açıldığı, daha iyi yerlere geleceği vb. sözler vermesi. 4-5 yıldan beri firma yeni yeni büyüyor, biraz daha özveride bulunmamız

istenerek daha iyi yerlere geleceği ve bizlere daha iyi koşullar sağlanacağı sözleri verildi. İşçiler de daha çok özveride bulununca daha iyi yerlere geleceğini ve daha iyi ücret alacağını düşündüler. İnsanlar çalıştılar, fazla mesailere kaldılar, en son 2011 senesinde bize geldiler mesaiye çalışın, çayda çalışın, paydosta çalışın, pazarları da çalışın dediler. Daha iyi ücret alacaksınız, ikramiye alacaksınız diyerek çalışanlara tekrar vaatlerde bulundular. En son 2011 yılı geçti, 2012 yılının Ocak ayında baktık bizlere söz verenlerin hiçbirisi ortalıkta yok. Bu sefer işçilerde huzursuzluklar başladı. Verilen sözlerin tutulmadığını gördüler. Arkadaşlar bu saatten sonra kendi aralarında, çay poydoslarında bir araya gelerek konuşmaya başladılar. “Bize söz verenler ortalıktan kayboluyorlar. Bizlere verdikleri sözleri tutmayacaklar. Bize para vermeyecekler” diyerek güvensizliklerini belirtmeye başladılar. Biz de bu

saatten sonra birşeyler yapmamız gerektiğini konuşarak kendimizi emniyete almamız gerektiğini düşündük. Bizlere yalan söylediklerini, bu sorunu kökten çözmemiz gerekir diyerek sendikaya başvuralım dedik. Çünkü yalanların önüne geçilmiyor.

En son Nisan ayının sonunda maaşlar açıklandı. Yapılan zamlar verilen sözlerin altındaydı. 25-35 TL arasında dendi. Biz de bu saatten sonra arkadaşlarla örgütlenme çalışmasına başladık. Sendika bize ne getirir ne götürür diyerek tartıştık. Ve sendikalı olmak için çalışma yaptık. Sendikaya ne kadar kişi gerekiyor baktık ilgi var Ankara'daki fabrikada sendika var. Fazla bir maceraya girmeyelim, sıkıntı çekmeyelim dedik, gittik. Türk Metal Sendikası'nın kapısını çaldık onlar geldiler bize sahip çıkmaya çalıştılar. İşveren, daha önce bu

fabrikada sendika girişiminde bulunan arkadaşların çıkışını verdi. Kesinlikle sendikayı istemiyorum dedi. Bu çevreden de sendikaya karşı baskı var. ALOSB Başkanı sürekli baskı yapıyor. İşveren duyar duymaz 3 işçiyi işten çıkardı. 8 Mayıs'ta üyelikler oldu. Yüksek bir sayı yakaladık, 187 kişi. 9 Mayıs'ta sendika yetki başvurusu yaptı. Ertesi gün kimin üye olduğunu anlamaya çalıştılar. İşçilere baskı yaparak, tek tek konuşarak kim üye olmuş, kim olmamış anlamaya çalıştılar. Çoğunluk üye olmuştu. Kendi personelini, MICHA'nın personelini boşaltma yoluna gittiler. “Biz üye olanları biliyoruz, sistemde görünüyor” diye tehdit etmişler. Böyle yaparak 125 kişiyi kapı önüne koydular. Ondan sonra bizim bu direnişimiz başladı.

Patron kendi SSK'lı elemanına taşeron kurdurdu. Adamın kapıda kolundan tutup engelleme şansın yok. Bunlar hukuki mücadelede delil olarak kullanılacak şeyler. Daha önce bizden taşeronluğu fesh olan işilerden 25 işçi içeriye girdi. Onun haricinde 26-27 kişi yeni işçi aldı. Dışarıda 100 tane eleman sürekli bekliyoruz.

Fercan Atmaca: 2 yıldır bu işyerinde çalışıyorum. Muhasebeciyim. İşim rahat. Hem maddi yönden hem de diğer yönlerden. Ama bu işin vicdani yönü var. Arkadaşlarım 600 TL'ye çalışıyor.

Diğer arkadaş süreci anlattı. Onun söylediklerini söylemeyeyim. Kapı önündeyiz. Şimdiye kadar maddi destek geldi mi dersiniz, hayır. Bu 125 işçiye ne emekçi kenti Aliğa'dan, ne İzmir'den ne de başka bir bölgeden yardım geldi. Sadece sendikamız yardım ediyor. Sadece ilk hafta bazı sendikalardan gelenler oldu. Sanki bu kent emekçi kenti değil de işveren kenti, işverenin yanında duruyorlar. Ne Habaş'tan, ne Petkim'den, ne Tüpraş'tan gelen var. Gelselerdi bu süreç biter miydi? Belki bitmezdi ama bizim buradaki direnişimiz daha kuvvetli olurdu, moralimiz daha iyi olurdu, daha inançlı olurduk. Ama yok. Şimdi ben şunu ilave etmek istiyorum. İzmir ya da Aliğa genelinde bir komite oluştursak, diğer direnişçi işçilere destek olursak, çok iyi olur. Çünkü başka

CEHA işçilerine gözaltı

Sermaye sınıfına hizmette sınır tanımayan Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün, memleketi Kayseri'ye yaptığı ziyaret sırasında CEHA işçileri gözaltına alındı.

Hacı Boydak'a ait halı fabrikasının açılışı için 21 Haziran günü Kayseri Organize Sanayi Bölgesi 8. Caddeye gelen Abdullah Gül ile Kayseri OSB'de direnen Birleşik Metal-İş üyesi CEHA işçileri görüşmek istedi.

Gül'ün bulunduğu caddeye gelir gelmez gözaltına alınan işçiler, yaşadıkları süreci anlatıp, yetki tespit başvurularının Çalışma Bakanlığı tarafından gönderilmemesini Cumhurbaşkanı'na aktarmak istediklerini söylediler.

Ancak, direnişçi işçiler ve Birleşik Metal-İş Örgütlenme Uzmanı Yakup Aslandoğan gözaltına alındı. OSB Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen işçiler, ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldı.

firmalar görüyor bu halimizi direniş yapmak istemiyorlar. Yalnız olduğumuzun farkındayız. Biz de bu şekilde gitsek sonumuz ne olacak, hüsrân. Bu yüzden birlik olmanın, komite kurmanın yararlı olduğunu düşünüyorum.

Türk Metal destek veriyor. Onun dışında DİSK'ten bir tek Genel-İş destek veriyor buraya. O da akrabalarımız çok olduğu için. Onlara baskı yapıyoruz, onlar da sağ olsun geliyorlar. Genelde KESK'in geldiğini görmedik. Petrol-İş yanımızda, çok büyük bir sendika ama onun da çok bir desteğini göremedik. Sağ olsunlar geldiler bir-iki kere ama sadece gelmekle bu iş olmuyor.

İsmail Oymak: Direnişteki adam işten çıktıktan sonra, bu işe girdik sıkıntı çekiyoruz, ailemizle kavga ediyoruz, zaten sendikaya girmekle yanlış bir iş yaptık diye düşünüyor ailem beni sıkıştırıyor. Bu işte birlikte durup, tek bir yumruk olup bu işin birlikte hallolacağını göstermek lazım. Bu adamlar bu işe girdi yalnız bırakmamak lazım. Bu birlikteliğin gözükmesi gerekiyor. Bu olmadıktan sonra masa başında çay kahve içmekle bu işler olmaz. Babası niye oğlum sendikaya üye oldun diye kavga ediyor adamlar. Bu işler böyledir. Bu düşünce tarzını yenmek bütün sendikalara düşüyor. Hepsini bir yere çullanırlarsa bu iş böyle bitebilir. Sendikayı bölüyor, işçiyi bölüyor, zaten her şey bölünmüş. Ben 1 aydır buradayım. İnsan biraz adaletli düşününce görüyor bu işleri. Çok karışık işler değil bunlar. Çok zor birşey değil başarmak. Bugün burada olur, yarın gidersin başka yere girersin orada olur. Biz de oraya geliriz orada da olur. Burada

önemli olan işçiler arasında ayrımcılık olmaması. Burada 187 kişi 1,5 aydır burada bekleyebiliyorsak her yerde olur. Burada ne dil, ne din, ne insan ayrımı yapmadan sendikamız bir gecede yaptı, 24 saat içinde. Bunu artık işçinin değil de işçinin üstündekilerin yapması lazım. Yoksa kazanmanın imkanı yok. Biz burada bu işi başaramazsak, kaybedersek uzunca bir süre süre buraya ALOSB'ye sendika girmesinin ihtimali yok. O yüzden buraya desteğin çok büyük olması lazım. Eğer işçi birleşebiliyorsa işçinin üstündeki insanların da birleşmesi lazım. Ben o kanıdayım. Yani hep eleştiri eleştiri. O sarı sendika, şu işverenden yana, biz söyleyiz ... Bitti artık. Ben eğer burada 3 kişiyle 187 kişiyi örgütleyebiliyorsam bizim işçiye diyeceğimiz bir şey yok. İşçi burada yapılacak en büyük örneği yaptı. Bu saatten sonra ALOSB'ye sendika girmiyorsa bunun sorumluluğu artık işçiden çıkmıştır. Açık ve net söyleyeyim. Hiçkimse işçiyi eleştirmesin. İşçi görevini yaptı. Bundan sonra bir şey yapması gerekenler sendikalar ve diğer kurumlardır. Bu sendikanın buraya girmesi lazım başka alternatifi yok.

Fercan Atmaca: Direnişte olan yerler var. Savranoğlu, Billur Tuz, MICHA. Bunlar arasında bir bağ yok. Birbirleriyle temasa geçemiyorlar. Komite olayı olsaydı bağlantıya geçerdik. Onları buraya çekerdik, biz onlara giderdik, işçi sınıfı örgütlenirdi ama yok işte dayanışma. Bunu da yapacak olan işçilerden ziyade sendikalardır.

Kızıl Bayrak / İzmir

ABB yönetiminden geri adım!

Geçtiğimiz TİS sürecinden sonra, ABB yönetimi işçilere adeta kan kusturmuş, işçiler nezdinde atılan her adıma baskıyla karşılık vermişti. Bu yıl, biri işyeri temsilcisi olmak üzere iki öncü işçiyi göstermelik nedenler öne sürerek işten atmıştı. Ayrıca fabrikanın içine kameralar yerleştirerek, işçiler üzerinde denetim sağlamaya çalışmıştı.

Toplu sözleşme sürecinin yetki tespitiyle birlikte tekrar başlamasının ardından Birleşik Metal-İş her fabrikada olduğu gibi ABB yönetimine de toplantı talebinde bulundu. ABB yönetimi bu konuda da gerici tavır sergiliyerek, sendikayı tanımamayı ilan edercesine toplantı talebini kabul etmedi.

Bu durum üzerine işçiler sendikayla birlikte, yönetimin bu tutumuna karşılık eylem sürecine girdiler. Önce uyarı eylemleri yaptılar. Bir hafta mesaiye kalmama eylemi gerçekleştirdiler. Ardından toplu olarak Cuma namazına gidip fiili bir şekilde bir saat iş bıraktılar. Bu uyarılardan sonra sokağa çıkmaya hazırlanan işçilerin kararlı duruşu ABB yönetimine geri adım attırdı.

Fabrika yönetimine geri adım atıran işçiler şimdi Bakanlık'tan gelecek yetkiyi bekliyorlar.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Gebze'de metal işçilerine çağrı

Gebze'deki çeşitli fabrikalarda dağıtımına başlanılan Metal İşçileri Bülteni ilk olarak Sarkusyan ve Kroman Çelik fabrikalarında çalışan işçilere ulaştırıldı. Sarkusyan'da öğle vardiyaasının çıkışıyla beraber servis güzergahında yapılan dağıtım sırasında işçilerle bülten üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Ardından Sarkusyan'ın karşısında yer alan ve Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Kroman Çelik'te bülten dağıtımı yapıldı. Fabrika çıkışında yapılan dağıtım sırasında işçilerle, yaklaşan TİS sürecinde sendikanın yaklaşımı hakkında sohbetler gerçekleştirildi. Diğer yandan Aksa Sapağı'nda bülten dağıtımı yapıldı.

Menemen'de bülten dağıtımı

Metal İşçileri Bülteni'nin Haziran sayısı 21 Haziran günü sabah 07.00-07.45 saatleri arasında Menemen-Asarlık'ta işe giden demir-çelik işçilerine ulaştırıldı.

Bülten dağıtımında ayrıca Aliğa Organize Sanayi Bölgesi'nde sendikalaştıkları için işten atılan ve fabrika önünde direnişte olan Türk Metal üyesi MICHA işçilerinin mücadelesini anlatan ve direnişçi işçilerle dayanışmaya çağırان bildiriler de işçilere ulaştırıldı. Dağıtımda 150'şer adet bülten ve bildiri kullanıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

MESS Grup Toplu Sözleşme süreci ve görevlerimiz...

TİS komitelerinin MESS'i ve Türk Metal

Toplu sözleşme süreçleri, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki amansız mücadele anlarıdır. Çünkü çıkarları birbirine zıt olan taraflar bu süreçlerde, çalışma ve yaşam koşullarını belirlemek üzere karşı karşıya gelir, hesaplaşırlar. Grup toplu sözleşmeleri söz konusu olduğunda ise bu özellikle böyledir. Burada artık tek bir fabrikanın işçisi değil, yüzlerce fabrikanın işçisi taraftır. Böyle olduğu için grup sözleşmeleri aynı zamanda milyonlarca işçinin kaderini belirler. Çünkü burada alınan sonuç, diğer mücadeleler için de örnek olur.

Bu bakımdan MESS grup TİS sürecinin eşi benzeri yoktur. Örneğin '77-80 döneminde TİS sürecinin tıkanmasıyla başlayan büyük grev, toplumu sarsan sonuçlar doğurmuştur. 12 Eylül darbesinin en önemli hedeflerinden biri de bu greve son vermektir. Keza '90'lı yılların başındaki grevler ile '98 yılındaki büyük ayağa kalkış sınıf mücadelesinin seyri üzerinde belirleyici etkilerde bulunmuştur. Hem metal işçisinin hem de bir bütün olarak işçi sınıfının geleceğini belirlemiştir.

Bunun böyle olmasının nedenlerinden biri metal sektörünün kapitalist ülke ekonomisi içerisindeki stratejik konumu, diğeri ise kitlesel ölçekte işçi çalıştıran fabrikaların yoğunluğudur. İşte bu nedenle hem işçi sınıfı hem de sermaye sınıfının gözü metal grup sözleşmeleri üzerindedir.

Metal işçileri bu TİS döneminde artık yeni bir "tarih yazma" iddiasındadırlar. Başarılarsa bu işçi sınıfı için yeni bir dönemin başlangıcı olacak, sermayenin tahakkümünün parçalanmasında önemli bir eşik aşılacaktır.

Kazanmak için Türk Metal çetesini aşalım!

Bu tahakkümün en önemli aracı Türk Metal'dir. Onun için Türk Metal çetesini aşıp geçmeden TİS'i kazanmak mümkün değildir.

Bu çete 12 Eylül faşizminin öz çocuğu olarak metal işçilerinin bağrına saplanmış bir hançerdir. 12 Eylül darbesi gerçekleştiğinde metal işçileri MESS grup TİS'lerinde anlaşmazlık nedeniyle grevdeydiler. Darbecilerin ilk işi grevi yasaklamak oldu.

Sendikalarının kapısına kilit vuruldu. İleri ve öncü metal işçileri tutuklamalar ve işten atmalarla tasfiye edildi. Arkasından da Türk Metal Sendikası MESS aracılığıyla fabrikalara sokuldu. Bunun için 12 Eylül'den en çok sevenlerin başında MESS ve Türk Metal geliyordu.

MESS'in gülmekte haklı olduğu zamanla daha iyi anlaşıldı. 12 Eylül'ün ardından başlayan dönemde metal işçileri her TİS sürecinde ihanete uğradı. Ama bazen de bu ihanet çetesini önünden katıp götürmesini de bildi. '90'lı yılların başında greve çıkılarak bazı haklarını söke söke alması buna örnektir.

'98'deki ihanet öfkeyi taşırdı. Metal işçileri bendini yıkan bir sel gibi eyleme geçip Türk Metal'den istifa ettiler. Ancak yine de bu ihanet şebekesinden kurtulamadılar. Çünkü metal işçileri devrimci bir

önderliğe sahip olmadığından ihanet çetesi kısa sürede kontrolü yeniden sağlayabildi, ömrünü bir süre daha uzatabildi. Metal işçileri bedel ödemeye devam ettiler.

MESS ve onun uşakları için deniz bitmiş, yolun sonuna gelinmiştir. Geçtiğimiz dönem metal işçileri "artık yeter" diyerek bu kölelik çarkında ilk ciddi gediği açmıştı. Böylelikle de metal işçilerinin grev silahını da kullanarak sonuç alınabileceğine olan inancı güçlenmiş, özgüveni artmış, beklentileri yükselmiştir.

Bosch işçilerinin çıkışı bu yoldan gerçekleşti. Sonu kaçınılmaz biçimde satış olan bu TİS sürecine daha baştan müdahale ederek Birleşik Metal'in yolunu tuttular. Böylelikle de MESS-Türk Metal cephesine sert bir tokat vurdular. MESS-Türk Metal cephesi sonrasında yaptığı hamlelerle bu çıkışı bastırmaya çalışsa da amacına ulaşamadı.

Bunun için metal işçileri bu TİS sürecinde kazanmaya her zamankinden daha yakın. Fakat bu metal işçisinin işini kolaylaştırmıyor, aksine zorlaştırıyor. Çünkü işin ucunda MESS ve Türk Metal'in saltanatı vardır. Bu asalaklar bu sürecin sonunda saltanatları çökmesin diye tüm maharetlerini sergileyecek, tüm silahlarını kullanacaklardır.

MESS-Türk Metal cephesi hazırlanıyor!

MESS ve Türk Metal cephesi de bu bilinçle hazırlanıyor. Önceki dönemden aldığı dersle saflarına çeki düzen vermeye çalışıyor. Yalpalayanlar ikaz ediliyor, üyelikten ihraçla tehdit ediliyor. Bununla birlikte ise üyelerinin sürecin siyasal anlamı ve önemi - konusunda bilinçlendirilmesinden, tek tek fabrikalarda sınıf bölüklerinin mücadele gücünü yaralayacak kirli oyunlara kadar çeşitli hazırlıklar yaptıklarına eminiz. Bu ve benzeri yöntemlerle öncelikle metal işçilerinin saflarını dağıtmak, mücadele gücünü zayıflatmak, grevden uzak tutmak ya da grev iradesini olabildiğince zayıflatmak isteyeceklerdir.

Bununla birlikte ise Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalardaki işçilerin satış yönlü tepkilerini

yumuşatmaya, satış anında olası herhangi bir öfke patlamasını engellemeye çalışacaklardır. Bunun için de yine bugünden başlayarak her türlü kirli ve karanlık yönetime başvuracaklarına kuşumuz yoktur.

Sürecin başlamasıyla kriz tehditiyle işçileri terbiye etme girişimleri yine ayyuka çıkacaktır. Bazı göstermelik ödümler verebilir, ya da ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışabilirler. Ancak metal işçileri cephesinden güçlü bir basınç olmaksızın ücret ve sosyal haklarda ödün vermeleri zordur. Sonuçta MESS ve Türk Metal cephesinden 30 yıllık TİS düzenini korumak ve metal işçisine boyun eğdirmek için tüm güç ve olanaklar seferber edilecek, bu uğurda tam kapasite çalışılacaktır.

Hükümet de onların yanında!

THY'deki grev yasağı metal işçileri için uyarıcı olmalıdır. THY işçileri önceki yıllarda grev silahını kullanarak haklarını söke söke almışlardı, bu sözleşme döneminde de yine aynı yola başvurmaya hazırlanıyorlardı. Ancak bu dönem hükümet doğrudan işin içerisine girerek havayolu işçilerinin grev silahını gaspetti. Bu faşizan uygulamaya karşı iş bırakan işçiler bu kez de işten atıldılar. Böylelikle grev hakkını gaspedenler üstüne de lokavt silahıyla işçileri vurdular.

İşte THY deneyimi de gösteriyor ki, MESS'in ve Türk Metal'in en büyük güvencesi AKP hükümeti olacaktır. Metal işçileri haklarını söke söke almak için grev silahını kullanmak istediğinde THY'deki gibi "milli güvenlik", "ülke ekonomisi" gibi bahanelerle grev hakkına gaspa yelteneceklerdir. Geçmişte metal işçileri '90 yılında benzer bir gaspı yaşamışlardı zaten. Körfez savaşını bahane eden hükümet metal grevini yasaklamıştı. Bu kez grev hakkımıza dokunulmasına izin vermemeliyiz!

Öyleyse yapmamız gereken MESS-Türk Metal-AKP hükümeti cephesinden gelecek her türlü saldırıya ve manevralara karşı gözlerimizi dört açmak, bugünden olası saldırılara karşı tepkimizi yükseltmek, her aşamada

nde birleşelim, Metal'i ezelim!..

tüm olasılıklara karşı hazır olmaktır. Her durumda inisiyatifi elde tutacak, politik-moral üstünlüğü koruyacak güçlü yanıtlar üretebilmektir.

Kazanan biz olacağız!

Metal işçilerini hem kendi gelecekleri hem de sınıfın geleceği için büyük bir sınav bekliyor. Bu büyük sınavdan alınımızın aklıyla çıkmalıyız, çıkacağımıza da inanıyoruz.

Tarih metal işçilerini bir kez daha sınıf mücadelesinde önden gitmeye, yol açmaya çağırıyor. Bu amaçla alandaki güç, imkan ve araçlarımızı gözden geçirmeli, çalışma ve mücadele kapasitemizi yükseltmeliyiz.

Bunun için ise **taleplerimizi net biçimde belirlemeli** ve bu talepleri elde etmek uğruna diş diş bir mücadele vermeliyiz. Böyle bir **mücadelenin gücünün ve soluğunun taban örgütlenmelerinin düzeyine sıkı sıkıya bağlı** olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız. Öyle ki, mücadelenin kaderi, kaç fabrikada tabandan komitelerin, kaç havzada ortak platformların oluşturulduğuna bağlıdır. Metal işçileri örgütlenmelerde birliğini sıkı sıkı örecek sürecin basit bir seyircisi olmaktan çıkıp tarafı haline gelebilir. Son olarak belirtelim ki kazanmak için **grev silahını etkin biçimde kullanmalıyız**. Geçtiğimiz dönem bazı kısmi kazanımlar için bu silahı elimize almamız yetmişti. Bu kez ciddi bir grevle haklarımızı MESS'ten söke söke alabiliriz. MESS'i, hem de uşak takımını yere çalarak geleceğini kazanabilir.

İşte bu kritik görevleri omuzlaması gerekenler öncü-devrimci metal işçileridir. Görev sadece MESS kapsamındaki fabrikalarda çalışan işçilerin değil, tüm metal işçilerinin omuzlarındadır. Bu dava işçi sınıfının davasıdır. Bunun için bu yolda bu davayı tüm sınıf kardeşlerimize anlatmalı, onların aktif destek ve dayanışmasını almalı, omuz omuza yürütmeliyiz.

Metal İşçileri Birliği ise bu bilinçle üzerine düşeni yapacaktır. Tüm metal işçisi kardeşlerimizi de bu zorlu ancak onurlu yolda birlikte, omuz omuza mücadele vermeye çağırıyoruz.

Yaşasın Metal İşçileri Birliği!
Yaşasın örgütlü mücadelemiz!
Kahrolsun MESS ve uşakları!

Nasıl örgütlenmeliyiz?

Toplu sözleşme sürecinin örgütlenmesinde temel anlayışımız “söz-yetki-karar işçilere!” ilkesinde ifade bulmaktadır. Bu ilke işçilerin seyirci olmaktan çıkıp başından sonuna, her aşamada taraf olmaları anlamına gelir.

Bu ilke uygulanırken şunlara dikkat edilmelidir:

Sürecin asıl öznesi işçiler olacağı, sendika yönetimlerinin yetkileri işçilerin aldıkları kararları yürütmek ve koordine etmekle sınırlanmalıdır. Sendika yönetimleri, bu hakkın işçiler tarafından kullanılması için önlemler almalı, ön açıcı olmalı ve gerekli her türlü kolaylığı sağlamalıdır.

Söz-yetki-karar hakkını kullanmanın aracı taban örgütlenmeleridir. Toplu sözleşmeler söz konusu olduğunda işçi sınıfının deneyimleriyle ortaya çıkardığı örgütlenme biçimi TİS komiteleridir. Tek tek fabrikalarda, havzalarda, bölge ve kentlerde ve en sonunda da ülke çapında fabrika temsilcilerinden oluşacak TİS komiteleri yoluyla, işçiler taslakların hazırlanmasından mücadelenin omuzlanmasına ve TİS'in bağitlanmasına kadar tüm sürecin seyrini belirleme imkanı bulurlar.

Bu da demektir ki; TİS komiteleri kazanmanın anahtarıdır.

TİS komitelerini nasıl örgütlemeliyiz?

TİS komitelerinin oluşturulmasında, işleyişinde ve sendika yönetimleriyle ilişkilerinde şu temel ilkeler göz önünde tutulmalıdır:

1. TİS komitelerinin, fabrikalarda her üretim biriminde ayrı ayrı oluşturularak tek bir fabrika komitesinde merkezleştirilmesi en ideal biçimdir.
2. TİS komitelerinin işleyişi ve bileşimi demokratik olmalıdır. Bu demektir ki, komitelerde yer alacak, özellikle de temsil konumunda olacak işçiler, doğrudan seçim yoluyla işçiler tarafından belirlenmelidir. Ayrıca komitelerin bileşiminde kadrolu-taşeron gibi ayrımlar yapılmamalı, fabrika ve işyerindeki tüm işçiler komitelerde temsil edilmelidir.
3. TİS komiteleri, fabrikalarda derinleştirilirken havza-bölge-il ve ülke çapında merkezleştirilmelidir. Ancak böylelikle metal işçilerinin tabandan birliği sağlanabilir ve sürecin tüm aşama ve kademelerinde söz-yetki ve karar hakkı tam olarak kullanılabilir.
4. Havza-bölge-il ve ülke çapında oluşturulacak ortak mücadele zeminlerinde sendika ayrımı yapmamalı, kapsam dahilinde olsun olmasın tüm metal işçilerinin yan yana getirilmesi hedeflenmelidir. Böylelikle süreç metal işçilerinin topyekün mücadelesine dönüştürülmüş olacaktır.
5. TİS komiteleri ve diğer mücadele platformları, sendika yönetimlerinden bağımsız olmalıdır. Bu temelde, sendika yönetimleri, tüm sendikal imkanları taban örgütlenmelerinin hizmetine sunmalı, onların çalışmasını kolaylaştırmalı, aldıkları kararlara uymalıdır.

Başarılı bir örgütlenme için olmazsa olmazlar!

1. TİS taslaklarının hazırlanmasında ve görüşmelerin takibinde tüm işçilerin sürece katılımını örgütlemeyi hedefleyen adımlar atılmalıdır. Toplu sözleşme taslağı fabrikalardan başlayarak yaratılacak tartışma ve karar zeminlerinde ortaya çıkarılmalıdır. Oluşturulacak komiteler aracılığıyla atılan her adımda söz ve karar hakkının taban tarafından en etkili şekilde kullanılması hedeflenmelidir. **TİS komitelerinin kararı ve onayı olmadan tek bir TİS maddesi dahi kabul edilmemelidir.**

2. Görüşmelere komitelerden işçi temsilcileri katılmalı, ayrıca görüşmeler işçilerin katılımına açık olmalıdır. Özellikle bunun olmadığı durumda görüşmelerin bilgisinin “tam açıklık” ilkesi doğrultusunda işçilere verilmesi talep edilmelidir. Açıklığın olmadığı durumda sonucun ihanet olacağı fabrikalarda yoğun biçimde anlatılmalıdır. Görüşmeler konusunda işçiler bilgilendirilmeli, uyarılmalı, harekete geçmeye çağırılmalı, olduğunca harekete geçilmelidir. Sendika yönetimleri ve esas olarak da TİS komiteleri bu görevi üstlenmelidir. Eğer sendika yönetimleri bunu yapmıyor, henüz bir TİS komitesi de yoksa, bu görev bizzat öncü işçiler tarafından üstlenilmelidir.

3. Sendikal bürokrasinin süreci metal işçilerinin katılımına açmayacağı, açmak bir yana elindeki tüm güç ve imkânları, işçilerin tabandan örgütlenmesine ve taban örgütlenmeleri yoluyla söz-yetki ve karar hakkını kullanmasına engel olmak için kullanacağı kesindir. Bunun için metal işçileri sendikal bürokrasiye rağmen tabandan örgütlenmeyi başarmak, böylelikle de ihanetin önüne almak durumundadır.

Bu, söz-yetki ve karar hakkını koparıp almak, fiili-militan mücadelelerle sendikal ihanetin kapattığı kapıları açmak, sakladığı bilgilere ulaşmak ve gerektiğinde hesap sormak anlamına gelmektedir. Görev bir kez daha öncü işçilerin omuzlarındadır.

**

TİS sürecinin örgütlenmesinde metal işçilerini sürece aktif olarak katmak, süreci kapalı masa başı görüşmelerden çıkarmak ve grev düşüncesini, isteğini ve kararlılığını oluşturmak gözetilmesi gereken temel kaygı olmalıdır.

Bunun için derhal TİS komitelerini ve ortak mücadele platformlarını oluşturmak için harekete geçmeliyiz.

Öncü ve devrimci metal işçileri hem mücadeleye önderlik edecek bir bakış ve sorumlulukla davranmalıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Taleplerimiz ne olmalı?

Süreçte taleplerimizi içeren sözleşme taslakları özel bir önem taşıyor. Zira tüm bir dönem boyunca sermayeye karşı yürütülecek mücadelenin kapsamını ve düzeyini taleplerimizin niteliği belirleyecektir. Şöyle ki hak taleplerimizi karşılamayan bir taslak için hiçbir işçi arkadaşımız bedel ödemeyi göze almayacaktır. Oysa beklentilerimize uygun bir taslak uğruna bedel ödenecek, dişe diş bir mücadeleden kaçınılmayacaktır. Bunun için toplu sözleşme masasına işçiler adına konulacak taslağın içeriği, sendika yöneticilerinin süreç boyunca alacakları tutumun da önden habercisidir.

Bu nedenle sendikal anlayışlar arasındaki farklılıklar da daha taleplerin belirlenmesi sürecinde ortaya çıkmaktadır. Türk Metal yönetiminin ilkesi, “üreteceğiz, kazandıracağız, kazanacağız” biçimindeki formüle edilen işbirlikçilik çizgisidir. Bu haklı ve meşru olanı değil MESS’in verebileceklerini baz almak demektir. Bu nedenle ücret ve sosyal hak talepleri olabildiğince asgari bir sınırdan tutarken, anlaşmazlık doğuracak uçurumlar oluşturmamaya dikkat etmektedir. Birleşik Metal yönetimi ise özellikle son dönem sözleşme süreçlerinde bundan farklı olarak insanca çalışma ve yaşam kriterlerini baz aldığı iddiasındadır. Onun cephesinden sorun söylediklerinde değil, söylediklerine uygun bir pratiği gerçekleştirmekte yaşanmaktadır.

Metal işçileri Türk Metal’in taslaklarını yırtıp atmalı, Birleşik Metal’in de toplu sözleşme taslaklarını insanca yaşamın gerektirdiği kriterlere uygun olarak değiştirmelidir. Ortaya işçilerin taleplerini karşılayan bir sözleşme taslağıysa da sonuna kadar arkasında durmalıdır.

Bir kez daha altını çizelim:

Taleplerimizi belirlerken temel ölçümüz, taleplerimizin patronlar tarafından karşılanıp karşılanamayacağı değil, meşru hak ve çıkarlarımızdır. İnsanca çalışma ve yaşam koşullarına kavuşmak, gaspedilen haklarımızı yeniden kazanmak için ve nihayet sermayenin işçi sınıfına dönük saldırıları karşısında güçlü bir barikat kurabilmek için nelere ihtiyacımız varsa onları isteyeceğiz. Taleplerimizin genel çerçevesi budur.

Sözleşme taslaklarını oluştururken söz-yetki ve karar hakkı işçilerin olmalı!

Diğer taraftan sadece taleplerin kendisi değil, oluşturulma süreci de sürecin tüm bir seyrini belirlemektedir. Sendika bürokratları ve ihanet çeteleri, taslakların hazırlanması sürecine işçileri olabildiğince uzak tutmaya çalışıyorlar. İşçinin fikrini sormak adı altında yapılan çalışmalarda ise en azla yetinmelerini öğütmekte ve öğütlerine aldırın olmayınca da dayatmaktadır.

Eğer bu taleplerin olduğu sözleşme taslakları metal işçilerinin tabandan katıldığı canlı tartışma süreçlerinin ürünü olarak hazırlanır ve örgütlü bir taban iradesine dayandırılırsa, mücadelenin seyrini belirleyecek ilk koşullar da oluşturulmuş olacaktır. Çünkü metal işçisi ne istediğini bilecek ve isteklerini yerine getirmek üzere mücadeleye daha büyük bir şevk ve kararlılıkla katılacaktır. Bu nedenle, TİS taslaklarının hazırlanması amacıyla yapılacak çalışmalar hayati bir önem taşımaktadır. Bu çalışmalar ise bilgilendirme çalışmalarından işçilerin yan yana gelerek taleplerini belirleyecekleri platformların oluşturulmasına kadar bir dizi yol ve yöntemi içermektedir.

Bunun için talepleri belirlemek üzere, işçilerin

katıldığı ve söz-yetki ve karar hakkının tümüyle işçilere bırakıldığı tartışma ve karar organları oluşturulmalıdır.

Ayrıca belirtmek gerekir ki, TİS taslakları işçilerin rahatlıkla anlaması güç olan kanun kitapları biçiminde değil, özlü talepler biçiminde formüle edilmelidir.

İşte temel taleplerimiz!

Tüm bunlardan sonra, metal işçilerinin karşı karşıya olduğu saldırılar ve bugünkü sınıf mücadelesinin seyri gözetildiğinde, sözleşme döneminde metal işçilerinin başlıca taleplerinin şunlar olduğu görülmektedir:

1. Ücret ve hak kayıpları karşılanmalı, insanca yaşamaya yeten bir ücret düzeyi sağlanmalıdır!

Son 10 yıldan bu yana ücretler ve sosyal haklar adeta erimiştir, neredeyse yarı yarıya azalmıştır. Sektörde yeni istihdam edilen işçi sayısı belirgin biçimde artarken, işçiler geçmişe göre artık daha düşük ücretlerle ama daha uzun ve daha yoğun çalıştırılmaktadır. Metal işçilerinin geçmiş sözleşme dönemlerindeki kayıpları son dönemde katlanarak artmıştır. Öyle ki bugün ortalama ücretler asgari ücrete oldukça yaklaşmıştır. Kar rekorlarının kırıldığı bir sektörde ücretlerdeki erime ve artan çalışma yükü bu karın kaynağıdır. Bunun için MESS asalakları işçilere hak ettikleri ücretleri vermemek için çırpınmaktadır.

Bu nedenle toplu sözleşme sürecinde taleplerimizin başında sefalet ücretlerinin son bulması talebi gelmektedir. Ücret talebimiz, geçmiş kayıplarımızı dahi dikkate almayan yüzdelerle zamlar değil, insanca yaşamaya yeterli ücret düzeyidir. İnsanca yaşamaya yeterli ücret, sendikalar tarafından açıklanan dört kişilik bir ailenin insanca yaşamasına yeterli ücret düzeyidir. Bu, taban ücret düzeyi olmalı, işin yoğunluğuna ve niteliğine göre arttırılmalıdır.

Birçok fabrikada geçmiş dönemlerde maaşlara giydirme adı altında fiilen ortadan kaldırılan ikramiye ve diğer sosyal yardımlar ihtiyacı karşılayacak düzeyde yeniden belirlenmeli ve ücretten ayrı olarak verilmelidir.

2. Eski ve yeni işçiler arasındaki ücret makası kapatılmalıdır!

Son yıllarda yapılan sözleşmeler yoluyla eski ve yeni

işçiler arasındaki ücret makası açılmıştır. Sermayenin ucuz işçilik politikasının ürünü olan bu uygulamayla eski işçilerin oranı düşürülürken asgari ücrete yakın bir ücretle yeni işçi alımının önü açılmıştır. Her ne kadar eski işçilerin hem sayı, hem de reel ücretlerindeki düşmeyle ücret makası daralmış olsa dahi, sorun devam etmektedir. Aynı işi yapan işçiler arasındaki büyük farklar giderilmeli ve tüm ücretler insanca yaşamaya yeterli ücret düzeyi baz alınarak yükseltilmelidir.

3. “İşten atmalar yasaklansın! Tüm çalışanlara iş güvencesi!”

Önceki yıllarda olduğu gibi gerek dönem sözleşmesinin ardından ve gerekse de kriz bahanesiyle metal patronlarının yaptıkları kitlesel işçi kıyımlarının önüne geçilmelidir. Bunun için “işten çıkarmaların yasaklanması ve işgüvencesi sağlanması” olmazsa olmaz taleplerimizden biridir. Çünkü işgüvencesinin olmadığı koşullarda, diğer kazanımların da bir anlamı kalmamaktadır.

4. Esnek çalışma uygulamalarına son verilmelidir!

Sermaye sınıfı, sömürü düzeyini arttırmak ve işçilerin örgütlülüklerini dağıtmak için son 30 yıldan bu yana değişik çalışma yöntemlerini ve üretim tekniklerini devreye sokmaktadır. “Yalın üretim”, “bütünsel kalite yönetimi”, “kalite çemberleri”, “sıfır stok”, “takım çalışması”, “işçilerin yönetime katılımı” vb. kavramlar ile ambalajlanan “esnek üretim” bugün telafi çalışma, denkleştirme, kısa çalışma vb. uygulamalarla örgütlü örgütsüz bütün fabrikalarda uygulanmaktadır. Ayrıca sermaye uşağı AKP hükümeti tarafından “işsizliğe çözüm bulmak” iddiasıyla gündeme getirilen ve önümüzdeki süreçte mecliste onaylanacak olan “Ulusal İstihdam Paketi” ile üretim alabildiğine esnekleştirilirken sömürü daha da hoyratlaşacaktır.

Önceki TİS süreçlerinde tabanın tepkisinden çekinen sendikalar kâğıt üzerinde esneklik uygulamalarını kabul etmemişlerdi. Fakat uygulama bunun tam tersi olmuştur. Sendikal ihanet çetelerinin onayı ve desteği sayesinde patronlar esneklik uygulamalarının hayata geçirilmesi konusunda hiçbir sınır tanımamıştır. Bugün belli başlı bütün metal fabrikalarında Türk Metal çetesinin bilgisi ve onayı dahilinde “telafi çalışma” uygulaması hayata geçirilmiştir. Sadece Türk Metal’in değil Birleşik

Metal’in örgütlü olduğu fabrikalarda da bazı esnek çalışma yöntemleri uygulanmaktadır.

“Esnek üretim”, sermaye için ucuz ve örgütsüz işgücü cenneti yaratmaktadır.“Esnek üretim”, sermayenin azami sömürüsü için dayatılan engelsiz ve kurlsız çalışma yaşamıdır. İşçi sınıfının büyük bedeller ödeyerek kazandığı hakların ortadan kaldıran esnek üretim saldırısına izin verilmemelidir. Bunun için uygulanmakta olan tüm esnek çalışma uygulamalarına son verilmeli, sözleşmede bu kesin bir hükme bağlanmalıdır.

5. Taşeronlaştırma yasaklanmalı, taşeron işçiler kadroya alınmalıdır!

Esnek çalışmanın bir biçimi olan taşeronlaştırma oldukça yaygındır. Önceleri yemekhane ve temizlik bölümlerinde başlayan bu uygulama artık üretimin her aşamasında karşımıza çıkmaktadır. Başta temel fabrikalar olmak üzere hemen bütün işyerlerinde taşeronlaştırma uygulaması mevcuttur. Bunun sonucu olarak fabrikalardaki en büyük sorun kadrolu-taşeron işçi ayrımıdır. Taşeronlaştırma işçileri bölmenin ve daha düşük ücretle daha yoğun sömürmenin en etkili silahına dönüşmüştür. Taşeronlaştırmayla sendikalı işçi sayısı sürekli azaltılarak sendikalar yavaş yavaş tasfiye edilmektedir. Kadrolu işçiler, işten atılma korkusuyla her türlü dayatmaya boyun eğmektedir.

İşte bunun için taşeronlaştırma uygulamasına son verilmeli, halen çalışmakta olan taşeron işçilerin kadroya alınması sağlanmalıdır.

6. İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmalıdır!

Bugün kapitalizmin kar hırsına dayalı kurlsız çalışma, özelleştirme ve taşeronlaştırma politikaları işçilerin yaşamını tehdit etmektedir. Demir-çelik fabrikaları demir-çelik değil insan eritmektedir. Madenler ölüm ocağı, inşaatlar göçük yuvası durumundadır. Atölyelerde çocuk işçilerin kanı emilmektedir. Küçük sanayi sitelerinde çalışanlar sigorta, vizite, hastane nedir bilmiyor.

İş cinayetlerinin ve işçi sağlığını tehdit eden çalışma koşullarının önüne geçmek için her işyerinde gerekli düzenleme ve önlemler hayata geçirilmelidir. Bu, TİS kapsamında temel taleplerimizden biri olmalıdır. Alınacak önlemler işyeri temsilciler kurulu ve sendikalar tarafından sürekli denetlenmelidir. İşçi temsilcilerinin yönetiminde, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği kurumu oluşturulmalıdır.

Taleplerimizi bir kez de maddeler halinde sıralayalım:

1. Ücret ve hak kayıpları karşılansın, insanca yaşamaya yeten bir ücret düzeyi sağlansın!

2. Eski ve yeni işçiler arasındaki ücret makası kapatılmalıdır!

3. “İşten atmalar yasaklansın! Tüm çalışanlara iş güvencesi!”

4. Tüm biçimleriyle esnek çalışma uygulamalarına son verilsin!

5. Taşeronlaştırma uygulamasına son verilsin! Taşeron işçiler kadroya alınsın!

6. İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınsın!

En hayati olanlarını bu biçimde sıraladığımız bu talepleri sahiplenmek, arkasında durmak, sendika yöneticilerine kabul ettirmek ve MESS’ten koparıp almak üzere tüm metal işçisi arkadaşlarımızı mücadeleye omuz vermeye çağırıyoruz.

Nasıl mücadele etmeliyiz?

Metal işçilerinin mücadele hedefi sadece MESS değil, onun en önemli silahı olan Türk Metal’dir de. Bu silah etkisizleştirilmeden MESS’i yenmek de mümkün olmayacaktır. Bununla birlikte “Nasıl olsa satış olacak” diyerek çaresizce beklemek de metal işçisinin işi olamaz. Bu nedenle en başından itibaren satış sözleşmesini yırtıp atmak ve Türk Metal çetesini dağıtmak üzere hazırlıklara başlamalıyız.

Masada değil sokakta kazanacağız!

TİS süreçlerinde metal işçileri adına grup toplu sözleşme masalarına oturan sendika yönetimlerinin pratiğine, farklı biçimlerde ifade etseler de süreci “masada bitirmek” anlayışı yön vermektedir. Oysa hiçbir hak mücadele edilmeden alınmaz, alınmamıştır. “Masada bitirmek” anlayışını en açık biçimde ifade eden ve şaşmadan dolaysız biçimde yerine getirense Türk Metal yönetimidir. Öyle ki bu çete için “masada bitirmek” sözü satışın eş anlamlısıdır.

Satışı “üreteceğiz kazandıracağız, kazanacağız” sloganıyla gerekçelendiren Türk Metal yönetimi, başından sonuna kadar süreci masa başı görüşmeler sınırında tutmaya özen göstermektedir. Çünkü yapılacak kontrollü eylemlerin dahi, göstermelik olmaktan çıkma ihtimali vardır. Zira işçilerin birikmiş mücadele isteği ve eğilimleri, sınırı nasıl belirlenmiş olursa olsun bir eylem süreci içerisinde hızla gelişme imkanı bulur ve daha ileri eylem biçimlerini gündeme sokar. İşte bunun için ne olursa olsun işçileri eylem alanından uzak tutmak bu sendikal korucuların bilinçli bir tutumudur.

Çelik-İş Sendikası’nın yönetiminin “mücadele” anlayışının Türk Metal hainlerden bir farkı bulunmamaktadır. Çelik-İş yönetimi her bakımdan Türk Metal yönetiminin silik bir gölgesi gibidir. Tek farkı ihanetin ve teslimiyetçiliğin şükürcülükle süslenmiş olmasıdır.

Birleşik Metal ise daha önceki yıllarda göstermelik birkaç eylem yapmanın ötesine pek geçmemiştir. Fakat son iki dönemin TİS sürecinde gelişmelere bağlı olarak düzenli eylemler gerçekleştirmiş, en önemlisi yıllar sonra grevin bir mücadele silahı olarak kullanılmasını gündeme getirmiş, bazı kazanımlar da ancak böylelikle mümkün olmuştur.

Ancak daha fazlasını yapmak da mümkündü. Fakat süreç boyunca öne çıkan, her ne pahasına olursa olsun mücadeleyi ileriye taşıma iradesi değil, kararsızlıklar ve yalpalamalar olmuştur. Bu nedenle grev kararlılığını doğru bir stratejiyle göstermek ve uygulamaya sokmak yerine daha baştan ara yollara sapıp grev iradesinin zayıflamasına, böylelikle de MESS’in toparlanmasına sebep olmuştur. Böylelikle metal işçileri Birleşik Metal yönetiminin sınırlarını da görmüştür.

Açıktır ki toplu sözleşme süreci Türk Metal’i aşamazsak satılırız, Birleşik Metal’de ise söz ve karar hakkımızı kullanmak üzere seferber olmazsak hedeflerimize ulaşamayız. Doğal olarak bu durumda da işbirlikçi-dayatmacı TİS düzenini yıkamaz, MESS-Türk Metal cephesini yenilgiye uğratamayız. Bu nedenle öncü işçiler her aşamada olduğu gibi, mücadelenin yürütülmesinde de inisiyatifleri ellerine almalıdırlar.

Yalanlara ve aldatmacalara kanmalayım!

Kuşkusuz satışa imza atanlar bunu “biz sizi sattık” diye açık itiraflarda bulunmuyorlar. Bazen “çifte bayram” diye yalanlarla gözlerimizi boyamaya kalkıyor, bazen “kriz var ne yapalım işyerlerimiz önceliğimiz” diye aldatıyor, bazen de “mücadele ettik ancak bu kadarını alabildik diyorlar. Tüm bunlara karşı metal işçilerinin onlara yanıtı şöyle olmalıdır:

Yalanlarınıza karnımız tok! MESS kendi sınıf çıkarlarının gereği olarak hak ve taleplerimizi vermeyecektir, aksine çaldıklarına yenilerini eklemek isteyecektir. Ama siz metal işçileri adına taleplerimizi MESS’ten söke söke almak için ne yaptınız? Metal işçilerini zamanında uyardınız mı? Mücadele konusunda bilinçlendirdiniz mi? Mücadeleye hazırladınız mı? Eylemli bir mücadele yoluyla kararlılığınızı gösterdiniz mi? Grev silahını kullanmak için ciddi bir hazırlık yaptınız mı? Grev silahını kullandınız mı? Grev silahını kullanırken kazanmak için doğru bir strateji yaptınız mı?

Türk Metal yönetimi bu sorulara yanıt veremez, ama soruyu soranları da ezmek için elinden geleni yapar.

Birleşik Metal-İş yönetimi ise çaba gösterdiği iddiasındadır. Kuşkusuz çaba göstermiştir. Ancak gösterilen bu çaba ne kadar kararlı, ne kadar sürekli ve ne kadar metal işçisinin tabandan arayışlarına ve isteklerine yanıt vermeye açıktır? Bir önceki TİS dönemindeki pratik, bu sorulara olumsuz bir yanittir. Öncü metal işçileri bu olumsuzluğu görmeli, buradan da kendilerine görev çıkarmalıdırlar.

Grev silahını kuşanalım!

Hak ve taleplerimizi kazanmak için grev silahını kullanmaktan başka bir yolumuz yoktur. Unutmayalım ki önceki TİS döneminde grev silahının kullanılması konusundaki irade dahi bazı MESS üyelerinin ek protokollerle teslim olmasına yol açmıştı. Ancak bu kez MESS de buna hazırlıklı olacaktır. Bu gerçeği gözetmeli, bu kez grev silahını bir tehdit olarak kullanmanın ötesine geçmeliyiz. Bunun için ciddi ve sonuna kadar gidebilecek bir greve hazırlanmalıyız. Elbette grev silahına başvurmadan da sonuca varılabilir, ama bu sonuç ancak grev silahından duyulan korkuyla olur. Bunun için de bu silahımızı doldurmalı, onu tereddütsüz kullanmaya hazır olduğumuzu düşmanlarımıza göstermeliyiz.

İhtiyaç budur, ama onu karşılayacak bir donanıma süreç içerisinde ulaşacağımızı da biliyoruz. İşte bu anlayışla bugünden sokaklar, fabrikalar eylem alanı haline getirilmelidir. Taslaklar eylemlerle açıklanmalı, görüşmeler başladığında her oturum sırasında görüşmelerin yapıldığı yerde eylemler gerçekleştirilmelidir. Yine sanayi havzalarında düzenli eylemlerle mücadele canlı tutulmalı, katılım büyütülmelidir. Bu süreç metal işçilerinin mücadeye ısınmalarını sağlayacak, onları mücadele içerisinde kaynaştıracak, tek ve güçlü bir yumruk haline getirecektir.

Ciddi bir grev hazırlığının en önemli şartlarından birisi grev fonudur. Böyle bir fon olmaksızın grev gibi büyük zorlukları olan bir süreci göğüslemek pek mümkün değildir. Birleşik Metal Genel Kurulu bir grev fonunun oluşturulması yönünde anlamlı kararlar almıştır. Bu kararların gereği yerine getirilmelidir.

Ayrıca grev gibi ciddi bir mücadele işçi sınıfının ve genel olarak toplumun ezilen yığınlarının desteği olmadan başarıya ulaşamaz. Bunun için daha başlangıçta metal işçileri mücadelelerini sınıf kardeşlerine ve dostlarına anlatabilmelidir. Bu kapsamda ayrıca sendikalar ve konfederasyonlar harekete geçirilmeli, dayanışma komite ve platformlarının oluşturulması teşvik edilmelidir.

Tüm sınıf kardeşlerimizi bu anlayışla mücadele görevlerini üstlenmeye, kavga bayrağını yükseltmeye çağırıyoruz.

Avrupa’da sınıf hareketi radikalleşiyor

İspanya’da maden işçilerinin militan direnişi: Süresiz grev, yol blokajları, primitif roketler ve sapanlar

Volkan Yaraşır

Avrupa’da mali krizin yaygınlaşması ve derinleşmesi sınıf hareketinin yükselişine yol açtı. Avrupa işçi sınıfı, tarihinin son derece önemli bir momentini yaşıyor. Bu moment, 21. yüzyılın büyük birikimlerini işaretliyor ve devrimin güncelliğinin zeminlerini örüyor.

2008’den sonra Avrupa, kapitalist krizin odağına dönüştü. Kapitalist devletlerin eliyle tekellerin, sigorta şirketlerinin, bankaların kurtarılma operasyonu Avrupa’da kendini mali kriz olarak dışa vurdu. Mali kriz, 2009’dan sonra özellikle kıtanın Akdeniz havzasını şiddetle sarstı. Önce Yunanistan’da başlayan mali kriz, senkronize bir karakter gösterdi. Hızla İrlanda, İzlanda, Portekiz ve İspanya’yı sardı. Önümüzdeki dönemde İtalya ve hatta Fransa’nın mali kriz sarmalı içine girme olasılığı yükseliyor.

Bu süreçte sınıfsal antagonizmanın şiddetlenmesine bağlı olarak, kıta düzeyinde sınıf hareketinde büyük dalgalanmalar oldu.

Kıtanın her coğrafyasında grevler, genel grevler, direnişler, görkemli sınıf ve kitle hareketleri ve ayaklanmalar yaşandı. Yaşanmaya devam ediyor.

Özellikle Yunanistan, Avrupa’da sınıf mücadelesinin ön cephesine dönüştü. Bir mücadele odağı haline geldi. Üç yıllık bir dönemde Yunanistan’da 50 büyük grev yaşandı. Bu grevlerin 18’i genel grev olarak gerçekleşti. Yunanistan halen kıta düzeyinde sınıfsal antagonizmanın en yoğun ve en keskin yaşandığı coğrafya olarak dikkat çekiyor.

Ön devrimci durumun yaşandığı ülkede sınıf hareketinin gelişim seyri, Avrupa işçi hareketinin yönelimini etkileyecek niteliktedir.

Seçimlerden sonra Yunanistan’ın içine girdiği süreç, özellikle 2012’nin ikinci yarısı ve 2013 yılı son derece kritik gelişmelere sahne olabilir.

Artık Yunanistan “sorunu”, “kıta sorununa” dönüştü.

Bu konjonktürde İspanyanın yaşadığı mali kriz ve maden işçilerinin militan mücadelesi Avrupa’da bir dizi yeni gelişmenin önünü açabilir.

İspanya işçi sınıfı kapitalist krizin yıkıcı etkilerine karşı, uzun bir suskunluk döneminden sonra harekete geçti. Etkili genel grevler gerçekleştirdi. Ayrıca Öfkeli Hareketi’nin doğuşu toplumsal muhalefete güç verdi ve hızla şekillenmesine yol açtı.

İspanya’da son dört yıl içinde toplumsal muhalefetin gelişimi ve işçi sınıfının hareketliliği, Asturias maden işçilerinin süresiz grevleri ve militan mücadeleleriyle taçlandı.

Maden işçilerinin Asturias, Kastilien ve Leon kentlerinde olağanüstü direnişleri ve militan mücadeleleri sınıf hareketine yeni bir soluk oldu.

Özellikle Yunanistan işçi sınıfının ihtiyacı olan ve beklediği enternasyonal destek Asturias maden işçilerinden geldi. Maden işçilerinin bir ayı bulan süresiz grevi ve sürekli direniş hali Avrupa gericiğine karşı açılan “yeni” bir cephenin

Avrupa’da mali krizin yaygınlaşması ve derinleşmesi sınıf hareketinin yükselişine yol açtı. Avrupa işçi sınıfı, tarihinin son derece önemli bir momentini yaşıyor. Bu moment, 21. yüzyılın büyük birikimlerini işaretliyor ve devrimin güncelliğinin zeminlerini örüyor.

habercisi oldu.

İspanya’da zombi bankacılık krizi

İspanya, 2012’nin ilk çeyreğinde, İrlanda’nın daha önce yaşadığı zombi bankacılık krizine benzer bir kriz içine girdi. İspanya’nın dördüncü büyük bankası olan Bankia’nın iflası ve bankanın devlet tarafından “kamulaştırılması” krizin şiddetini ortaya koydu. İspanya’da bankacılık sisteminin çökme riski yanında, sert bir mortgage krizinin gündeme gelme olasılığı üzerinde duruluyor.

Pro-faşist karakterli M. Rajoy hükümeti bu gelişmeler karşısında, acil olarak troykadan 100 milyar €’luk yardım talebinde bulundu. İspanya’da mali krizin derinleşmesi, başta İberya olmak üzere, Avro bölgesini sarsacak potansiyel taşıyor.

İspanya’nın Portekiz’le entegrasyon düzeyinin yüksekliği düşünüldüğünde, yaşanan mali kriz Portekiz için yıkım anlamına gelebilir.

İspanya’nın zombi bankacılık merkezi olarak işlev gören Portekiz’in, İspanya’nın yaşadığı bankacılık kriziyle içinden çıkılmaz bir anafora sürüklenmesi işten bile değildir.

İspanya AB içinde işsizlik oranı en yüksek olan ülkelerin başında geliyor. İspanya’da işsizlik oranı çalışabilir nüfusun %26’ına ulaşmış durumda. Bu oran, 2010 yılında %20’ye düşmüştü. Ancak, 2011 yılında %26’a yükseldi. 2012 yılında ise %27’ye ulaştı. Bu oran, 2010 yılında %20’ye düşmüştü. Ancak, 2011 yılında %26’a yükseldi. 2012 yılında ise %27’ye ulaştı.

içinde bu oran %40’ı buluyor.

2010 yılında İspanya’da bazı bankaların batması hükümetin müdahalesiyle engellendi. Bu bankalara 4.5 milyar € aktarıldı. Böylece sorun bir müddet ötelendi. Ne var ki bu yıl içinde Bankia’nın iflası sorunun ciddiyetini yeniden ortaya koydu. Bankia olayı İspanya’da zombi bankacılık krizini tetikledi.

M. Rajoy hükümeti acilen troykayla görüşmeye başladı. İspanya’da bankacılık sisteminin çöküşünü engellemek için bir dizi karar aldı.

Bankia’nın devletleştirilmesi bu kararlardan biriydi. Bu kararın ekonomiye maliyetinin 30 milyar € olacağı tahmin ediliyor.

Bankia’nın “kurtarılması” krizin aşılması anlamına gelmiyor. İspanya ekonomisi çok boyutlu bir kriz yaşıyor. Bu yıl İspanya’nın 81 milyar €’luk bir borç ödemesi var. Ayrıca hükümet bankalara 62 milyar €’luk ek sermaye bulmaya çalışıyor. Zombi bankalarının sermaye sıkıntısı yıkıcı bir noktaya ulaşmış durumda. Yükselen faizlerden dolayı, ülke içinde yaşanan kredi sıkıntısı, birçok işletmenin iflasına neden olabilir.

Troyka’dan talep edilen 100 milyar €’nun İspanya ekonomisini düze çıkarması mümkün değil. İspanya, bir anlamda daha önce Yunanistan’ın geçtiği yoldan geçiyor. Troyka’nın her borç verme operasyonu, Yunanistan’ın yıkımı ve yeniden

sömürgeleştirilmesi anlamına gelmişti. “Yardım” troykanın hakimiyetini pekiştiren ve ajandasını soğukkanlı bir şekilde hayata geçirmesini sağlayan şartlar yaratıyor.

İspanya’nın yaşadığı zombi bankacılık krizinin derinleşmesi, ekonominin hızla çöküşüne yol açabilir. 100 milyar € ancak borç çevrimini döndürmeye ve zombi bankacılığının ateşini geçici olarak düşürmeye yarayabilir.

Öte yandan İspanya’yı sarsacak bankacılık sistemindeki bir krizin Avro bölgesinde yıkıcı sonuçlar yaratması kaçınılmazdır. En başta, süreçten İtalya etkilenebilir. İspanya ve İtalya’yı sarsacak mali krizin dalgası AB bölgesinde büyük çöküşleri beraberinde getirebilir. Bu yıl içinde IMF’nin bu yönde uyarıları olmuştu. IMF, Avrupa Merkez Bankası’na Avrupa bankacılık sistemini besleyecek ve finansal destek sağlayacak düzenlemeler içine girmesinin gerekliliğini belirtmişti. Ayrıca AB bölgesinde bir finans krizinin, küresel etkilerinin sarsıcı olacağı üzerinde durmuştu.

AB’nin Yunanistan, İzlanda, Portekiz ve İspanya’da mali krizleri kontrol etmesi için, acil olarak 1 trilyon €’ya ihtiyacı olduğu açıklandı. İtalya sürece dahil olduğunda 1 trilyon €’ya daha ihtiyaç olduğuna vurgu yapılıyor.

Pro-faşist hükümetin sınıfa açık saldırısı: İşyeri kapatma, işsizlik, açlık ve sefalet

M. Rajoy hükümeti, iktidara gelmesiyle ilk adım olarak çalışma yasalarını değiştirdi. Sınıfa açık bir saldırıyı ihtiva eden bu yasalarla esnekleştirme, güvencesizleştirme ve sendikasılaştırmanın önu açıldı. En önemli saldırılardan biri çalışma saatlerinin yükseltilmesi oldu. Rajoy hükümeti, haftalık çalışma saatlerini 35’ten 37.5 saate çıkardı.

Rajoy hükümetinin saldırısının ikinci adımı, özellikle eğitim ve sağlık gibi kamusal alanlara yönelik bütçe kesintileri oldu. Bu yönde 27 milyar €’luk bir operasyon gerçekleştirdi. Böylece eğitim ve sağlığın hızla metalaşması ve paralı olmasının önu açıldı.

Devlet sübvansiyonlarının kaldırılması yönünde bir dizi başka radikal adımlar da atıldı.

Sübvansiyonlarda yapılan kesinti, özellikle maden işçileri için ölümcül sonuçlar doğurdu. Sübvansiyon operasyonu bir yanıyla özelleştirme, öte yanıyla sistematik işten çıkarma, sınıfı atomize etme ve sendikal örgütlülüğü parçalama şeklinde biçimlendi.

İspanya hükümeti zombi bankaları kurtarmak için 2010 yılında bu bankalara, 4.5 milyar € “şırınga” etmişti. Şimdi yine aynı bankaları “kurtarmak” için troykadan 100 milyar € istiyor. Spekülatörlere, bankalara ve kapitalistlere aktarılabacak bu paraya karşılık, maden sektöründe ise karşı devrimci operasyonlara girişiyor.

Hükümet, madenlere yapılan sübvansiyonlarda %63 oranında kesintiye gidileceğini açıkladı. Bu açıklamanın direkt anlamı madenlerin kapatılması ve işsizlik demektir. İspanya’da neo-liberal politikalar sonucu son 20 yılda stratejik önemde birçok maden ocağı kapatıldı ve 40 bin maden işçisi işsiz kaldı.

Madenlere yapılacak toplam sübvansiyon miktarı 70 milyon €’yu buluyor. Binlerce işçinin geleceğini kolayca gasp eden hükümet, zombi bankalara 100 milyar € transfer yapmaya hazırlanıyor. Kapitalist devletin bu kararı, maden işçilerinde muazzam bir öfke patlamasına neden oldu.

Asturias bölgesinde 8 bin maden işçisi ayağa kalktı. 23 Mayıs’ta greve çıkan maden işçileri, 31 Mayıs’ta grevlerini süresiz greve dönüştürdü. İşçiler geleceklerini, işlerini korumak için harekete geçti.

Grevi şehre ve sokaklara yaydı. Halkın desteğini kazandı. Polis ve askeri birliklerin saldırısına karşı, tarihsel tecrübelerine dayanarak önlemler aldı.

Asturias bölgesi sınıf mücadelesi tarihinde önemli bir yere sahiptir. Maden işçileri hem İspanya İç Savaşı öncesi diktatörlüğe, hem de Franco faşizmine karşı önemli direnişler gerçekleştirdi. Katliamlara ve kıyımlara uğradı. Bu kolektif bilinç ve ruh haliyle maden işçileri bir dizi savunma ve direniş birlikleri oluşturdu. Bu yönde “gerilla” taktikleri geliştirdi. Vur-kaç ve hızlı geri çekilme yöntemleri uyguladı.

Asturias’ta başlayan grev Leon, Kastilien ve Aragon bölgelerine yayıldı. Direniş genişledi.

Maden işçileri bir ayı bulan grev ve direnişleri içinde, 140 ana arterde yol blokajları yaptı. Köprüler kapattı. Ana arterlere kömürler yığdı. Tomruklarla blokaj ve barikatlar oluşturdu. İspanya’nın ve bölgenin kritik otoyollarını bloke etti. Barikatlar kurarak, direnişin sürekliliğini sağladı. Aynı blokajlar bazen demiryollarında da uygulandı.

Yol blokajları, direnişler bölgedeki ulaşımı büyük ölçüde engelledi. Bölge halkı madencilere aktif destek verdi. Ayrıca krize karşı gelişen öfkeli hareketi ve 15 Mayıs (15 M) madencilerle

dayanışma içine girdi.

13 Haziran’da polisin geniş kapsamlı operasyonu ve saldırısı, madencilerin direnişiyle püskürtüldü. Madenciler tam bir sokak savaşçıları gibi hareket etti. İmajları, el yapımı roket atarları, havai fişek düzenekleriyle polisi blokajlara yaklaştırmadı. Sapanlarla maden işçileri kendilerini savundu ve polisin saldırılarını boşa çıkardı.

Bu militan direniş ve barikat savaşı, 18 Haziranda ülke çapında madencilerin gerçekleştirdiği genel grevle taçlandırıldı. Genel greve katılım %100 olarak gerçekleşti.

Maden işçilerinin radikal ve militan direnişi ve barikat savaşları, işçi sınıfının öfkesinin boyutunu ortaya koydu.

Bugün İspanya’da kendini dışa vuran bu sınıfsal öfke ve kin, Avrupa işçi hareketinin içine girdiği yeni dönemin ilk pratikleri olarak değerlendirilebilir.

Özellikle mali krizin yarattığı altüst oluş, siyasal ve toplumsal yıkım programları, başta Yunanistan olmak üzere, bu ruh halinin yaygınlaşmasına yol açabilir.

Avrupa’da krizin yıkıcı etkileri; işsizlik, geleceksizlik tehdidi ve hızlı yoksullaşma işçi hareketini radikalleştiriyor. Kapitalist krizin ilk yıllarında Fransa’da fabrika işgal eylemleri, yangın bombalarıyla fabrikaları bloke etme ve Cio’ları esir alma gibi pratikler yaşanmıştı. İngiltere’de illegal ve fiili grevler görüldü. Küresel düzeyde ekstrem reaksiyonlar doğmuştu. Güney Kore’de son derece sert eylemler gerçekleşti. Ssanyong fabrikasında 72 gün süren fabrika işgal eylemi yapıldı. İşçiler molotof kokteyli, demir çubuk ve sapanlarla kendilerini korudu. Polis ve çete saldırılarını boşa çıkardı.

Kapitalist krizin yeni evresinin Avrupa’ya yansımaları İspanya madencilerinin radikal ve militan direnişine sahne oldu. Benzer gelişmeler Yunanistan’da da yaşanabilir. Yeni hükümetin sosyal yıkım programına ve toplu işten çıkarmalara karşı gerçekleşecek grevlerde ve kitle gösterilerinde polisin ve neo-faşistlerin saldırıları sert mukavemetin ve direnişlerin önünü açacaktır. İspanya maden işçileri bu anlamda yol gösteriyor.

İspanya madenci direnişi Avrupa işçi hareketinin yeni aşamasının ilk işaret fişegi oluyor. Avrupa işçi sınıfının meşru, fiili, radikal ve militan mücadelesi güçleniyor.

Sapanlar, primitif roketler, barikatlar işçi sınıfının ruh halinin ve öfkesinin dışavurumudur. Bu ruh hali ve muazzam sınıfsal öfke yıkıcı enerjinin birikimlerinin ve olası büyük patlamaların ön habercisidir.

İspanya’da madenci grevi

İspanya’da maden işçilerinin başlattıkları grev devam ediyor. İspanya çapında toplam 60 eylem gerçekleştiren işçiler mücadelede kararlılar. Avrupa Birliği Troykası’nın dayattığı kemer sıkma politikaları çerçevesinde işlerini kaybetmekle karşı karşıya kalan işçilerin bu direnişi halktan da büyük destek görüyor ve her geçen gün daha da güçleniyor.

İspanya’da, ardı arkası kesilmeyen sosyal saldırılar, işçi ücretlerdeki düşüşler ve çalışma saatlerinin arttırılması gibi uygulamalar emekçi kitlelerdeki hoşnutsuzluğu büyümüş ve tahammül sınırlarını aşmıştır. Kömür işletmelerindeki grev tam da böylesi bir döneme denk gelmiş, bu da grev için önemli bir imkan olmuştur. Tüm karalama kampanyalarına rağmen, madenci grevinin toplumun geniş kesimlerinde destek bulmasının gerisinde bu imkan rol oynamaktadır.

Henüz yeni sayılan sağ muhafazakar hükümet, AB, AMB ve IMF üçlüsüne ait iktisadi ve sosyal politikalar nedeniyle çok kısa bir sürede emekçi kitleler nezdinde büyük bir yıpranma yaşamıştır. İşçi ve emekçiler önceki sosyal yıkım hükümetleri gibi, sağ muhafazakar hükümete de güvenmemektedir.

İspanya, Avrupa Birliği’nin dördüncü büyük gücüdür. Ekonomisi iflasın eşiğine gelmiş bulunuyor. Kaybedilmesi sadece İspanya bakımından değil, AB için de ağır bir darbe olacaktır. AB ve Euro’nun geleceği tartışmalı hale gelecek, iç ve dış tüm dengeleri alt üst edecektir. Tam da bu nedenledir ki, işbaşındaki hükümet AB ve onun başını çeken Almanya ve Fransa tarafından desteklenmektedir. Ve zaten bu destek sayesinde ayakta kalmaktadır.

İşbaşındaki muhafazakar hükümet bu desteğe ne pahasına olursa olsun, AB’nin dayattığı kemer sıkma paketlerini uygulayacağı sözünü vererek ve bu konuda acımasız davranarak karşılık vermektedir. Nedir ki, bunun sonu yoktur. İspanyol hükümetinin akıbeti de Yunanistan’daki PASOK hükümetinin akıbeti gibi

olacaktır. Süreklilik kazanan ve İspanya’yı boydan boya kaplayan militan sokak eylemleri bu süreci hızlandıracığa benzemektedir. Madenci grevi de adeta bunun bir ön işaretidir.

Militan karakteri ile İspanya’da daha şimdiden sınıf hareketi içinde kendisine özel bir sayfa açan madenci grevi her türlü destek ve dayanışmayı hak etmektedir. Her yerde ve her vesileyle bunun gereklerine uygun enternasyonal devrimci bir çaba ortaya konmalıdır.

Madenci yürüyüşü başladı

Grevlerini militan eylemlerle sürdüren maden işçileri, seslerini duyurmak için 487 kilometrelik mesafeyi bulan başkent Madrid’e doğru yürüyüşe başladı.

Castilla Y Leon, Aragon ve Asturias özerk yönetimlerde bir aydır grevde olan işçiler hükümetin, kamu açığını düşürmek için aldığı kemer sıkma politikaları kapsamında, devlet bütçesinden kömür madeni işçilerine verilen yardımın yüzde 64 oranında düşürülmesine ve bundan dolayı bazı madenlerin kapanacak olmasına karşı tepki gösteriyorlar. Leon, Mieres ve Teruel’den, 3 ayrı koldan, farklı gruplar halinde bugün yola çıkan işçiler, yaz mevsiminin başladığı ve sıcaklıkların 35 derecenin üzerinde olduğu İspanya’da yollarda yürüyerek Madrid’e ulaşmaya çalışacak.

Kömür madeni işçileri “kara yürüyüş” adını verdikleri protesto eylemini geçmişte 1992 yılında da gerçekleştiren, son olarak 2010 yılında yapılan yürüyüş, hükümetle anlaşma sağlanması sonrasında kısa sürede sona ermişti.

11 Temmuz’da Madrid’e ulaşması beklenen 200 kadar kömür madeni işçisi, burada, hükümetin kemer sıkma politikalarının protesto edileceği gösteriye - katılacak.

40 yıl sonra doktor grevi

İngiltere’de doktorlar 40 yıl aradan sonra greve çıktı. İngiltere Tıp Derneği (BMA) üyesi doktorlar Birleşik Krallık çapında iş yavaşlatma eylemi yaptı.

Doktorlar ve aile hekimleri bir süredir hükümetle kemer sıkma politikalarından dolayı emeklilik ve maaşlarında planlanan kesintilerle ilgili görüşmeler yürütüyordu.

Acil servisler dışında hastanelerde iş yavaşlatan doktorların eylemi 24 saat sürdü.

İngiltere Ulusal Sağlık Sistemi’nde (NHS) görevli tıp personelinin çoğunluğu bir mesleki örgüt olan derneğin üyesi.

İngiltere’de sağlık sisteminin kilit bir noktasında duran aile hekimleri de eyleme destek verdi.

Rutin hastane kontrolleri ve acil olmayan ameliyatlar da iş yavaşlatma eyleminden etkilendi.

Doktorlar ve hükümet hastaların ihtiyaç duydukları halde, hastanelere ya da aile hekimlerine müracaat edebileceklerini ve aile hekimliği acil telefon hatlarında nöbetçi çalışanlar bulunacağını bildirdi.

Yeniden yapılmak istenen düzenlemelerle doktorlardan, kamu sektöründeki diğer üst gelir seviyesindeki çalışanlara oranla çok daha fazla kesinti yapılması planlanıyor.

Sudan'da emekçiler sokakta

Sudan'da muhalefetin başkent Hartum'da sokak gösterileri giderek büyüyor. Gösteriler, Ömer Beşir hükümetinin açıkladığı ciddi ekonomik kesintilerin ardından 17 Haziran Pazar günü başladı.

Geçen yaz Güney Sudan'ın ayrılmasından sonra petrol gelirlerinin %75'ini kaybeden Hartum merkezli Sudan devleti, Güney Sudan'ın Ocak ayında petrol üretimini durdurması sebebiyle iflasa doğru sürükleniyor.

Ülkede enflasyon son aylarda giderek artış gösterirken ülkede gıda krizinin çıkma ihtimali belirdi.

Hartum Üniversitesi'nde kadın öğrencilerin öncülüğünde başlayan protestolar, diğer üniversitelere ve başkent Hartum olmak üzere diğer şehirlerde toplumun çeşitli katmanlarına yayıldı. Hartum sokaklarında göstericiler, yolları araba lastikleri yakarak bloke etti ve hayat pahalılığını ve rejimi protesto eden sloganlar attı.

Muhalefetin önde gelen güçlerinden Sudan Komünist Partisi, Ömer Beşir tarafından açıklanan tedbirlerin ülkenin ekonomik çöküşünü engelleyecek radikal çözümler getirmediğini söyledi. Sudan Komünist Partisi, rejimi devirmek için Sudanlıları sokağa çıkmaya çağırdı.

Arjantin’de tanker sürücülere grevde

Arjantinli tanker sürücülere, ücretlerine yüzde 30 zam yapılması ve iş koşullarının iyileştirilmesi talebiyle greve çıktı.

Grevlerinin üçüncü gününde işçilere asker saldırırken, işçiler de askerlere karşılık verdiler. İşçiler Arjantin’in iki önemli yakıt deposunu kontrol altına almak istediler. Bunun üzerine harekete geçen

hükümet askerleri devreye soktu. İşçiler saldırılara rağmen grevde kararlı olduklarını söylediler. Bir işçi de “Sanırım hükümet endişelenmeye başladı. Biz bir yıldır, sadece yüzde 30 oranında zam değil aynı zamanda onlardan bizi dinlemesini istedik” şeklinde konuştu.

Kazanılmış haklarımız ve geleceğimiz için greve-direnişe!

Opel işçilerine!

Hepinizin basından ve medyadan takip ettiği üzere, GM şefleri aylardır Bochum başta olmak üzere Almanya'daki Opel fabrikalarının üretim kapasitesi ve kar oranlarına ilişkin yalan yanlış açıklamalar yapıyorlar. Hiçbir biçimde gerçeği ifade etmeyen istatistiklere başvurarak Opel'in zarar ettiğini ileri sürüyorlar.

Siz de çok iyi biliyorsunuz ki, tümüyle yalana dayalı bu kirli manevraya başvurmak GM'un adeta temel bir işletme politikasıdır. Opel patronları bugün bir kez daha bu kirli silaha başvuruyorlar. Onların bir değil birden fazla hedefleri var. Başta GM şefi Strecke olmak üzere Opel patronlarının çok iyi oynadıkları istatistikî oyunları eşliğinde ulaşmak istedikleri ilk hedef ise, Opel'in kapatılması ve üretimin daha karlı olduğunu söyledikleri Polonya ve İngiltere'ye taşımak için koşulları olgunlaştırmaktır.

Bu olmazsa eğer, işyerlerinin korunması ve yeni otomobil modellerinin üretiminin mümkün hale getirilebilmesi yalanı eşliğinde, her zaman yaptıkları gibi siz çalışanlarından fedakarlık talep edeceklerdir. Örneğin, ilk elden sizlerden kazanılmış bir hakkınız olan 4,3 % oranındaki ücret artışından, tatil ve yılbaşı paralarından vazgeçmenizi, üretim modeli olarak üç vardiya sistemini kabul etmenizi isteyeceklerdir. Ve dahası, istedikleri sürelerle ve istedikleri sayıda taşeron işçisi çalıştırmayı, başta sendikalar olmak üzere, tüm işçi temsilciliklerine kabul ettirmeye çalışacaklardır.

GM'un yıllardır uyguladığı kirli politiklardan biri de, farklı fabrikalarda çalışan siz işçileri birbirinize karşı kullanma politikasıdır. Bundan böyle Bochum'daki üretimi durdurup, Zafira Modelini Rüsselsheim'a taşıyacakları açıklaması da, işte bu kirli politikanın ifadesidir. Çok açıktır ki, buradaki ilk amaçları, Bochum ve Rüsselsheim'daki siz Opel işçilerini karşı karşıya getirmektir. Daha önemlisi ise bu uygulama ile, Bochum Opel işçilerinin olası direnişini zayıflatmak ve Almanya'daki tüm Opel işçilerinin birleşik militan grevini engellemektir.

Kardeşler!

Opel işçileri olarak sadece kendinizden ve işyerinizden sorumlu değilsiniz. Biliniz ki, birinizin işini kaybetmesi, Opel'e bağlı üretim yapan diğer işletmelerdeki 9 işçi kardeşinizin işini kaybetmesi anlamına gelmektedir. Keza, Opel'in kapatılması tüm bir Ruhr havzasını etkileyecek, tüm bir bölgenin yıkımı demek olacaktır.

Unutmayın, alınacak hiçbir tazminat yeni bir işyeri yaratmaya yetmeyecektir. Öte yandan, Opel işçileri olarak sizler en başta çocuklarımızın geleceği olmak üzere, diğer tüm işletmelerdeki sınıf kardeşlerimize ve bu saldırıdan nasibini alan tüm toplumsal kesimlere karşı da sorumlusunuz.

O halde buna göre hareket etmelisiniz.

Her zamankinden daha uyanık olmalısınız. Her şeyden önce, politikacılarla ağız birliği içinde bizleri oyalayan, yalan üstüne yalan söyleyen sendika yöneticilerine ve sözde işçi temsilcilerine inanmayın. Sizinle, yani işçilerle birlikte hareket ederlerse ne ala, tersi durumda gölge etmesinler yeter. Yani kaderinizi kendi elinize almalısınız.

Sınıf kardeşleri!

Bekle gör politikasının hiç ama hiçbir yararı yoktur. Oyalanmaya, aldatılmaya, hele hele ölü gözü ile olanları izlemeye hayır! GM şeflerinin 28 Haziran'da ne diyecekleri şimdiden bellidir. Ve zaten GM şefi Strecke baklayı ağzından kaçırmış da bulunuyor. Bize Opel'in kapatılması kararının 2016 yılına ertelenmesi karşılığında tüm kazanılmış haklarımızdan vazgeçmemiz dayatılıyor. Yani ölümü gösterip sıtmaya razı olmamızı istiyorlar. Bunu kabul edemeyiz.

Zaman derhal harekete geçme zamanıdır. 2004 yılının direniş ruhunu kuşanalım. Tıpkı Yunanistan'daki metal işçilerinin ve İspanya'daki kömür işletmelerinde çalışan sınıf kardeşlerimizin yürüdüğü yoldan, direniş ve grev yolundan yürüelim. Biz Opel işçilerine de bu yakışır. GM'un açgözlü patronlarının acımasız saldırısını da ancak grev ve direniş silahına başvurarak püskürtebiliriz.

O halde ileri! Her bir işyerimizin ve kazanılmış haklarımızın korunması ve geleceğimiz için, gündüzlerinde sömürilmeyen, gecelerinde aç yatılmayan, insanın insana kul olmadığı bir dünya ve gelecek için mücadeleye!

Opel işçileri yalnız değildir!

Yaşasın sınıf dayanışması!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

BİR-KAR-İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu

Frankfurt'ta İşçi Sempozyumu

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK), 23 Haziran Cumartesi günü Almanya'nın Frankfurt kentinde Avrupa'da işçi hareketleri ve krize karşı mücadelenin sorunları konulu bir sempozyum gerçekleştirdi. İki bölüm halinde yapılan sempozyuma Almanya'dan Gerd Pfisterer (IG-Metal, BR Başkanı HSP Dortmund) Yunanistan'dan, Avusturya ve Fransa'dan delegasyonlarla Türkiye'den Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin, Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve Araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır katıldılar.

Sempozyumun ilk bölümünde yapılan konuşmalarda, Yunanistan, Avusturya ve Fransa'dan gelen delegasyonlar yaşanan küresel mali krize ve kapitalist emperyalist sistemin saldırılarına karşı sınıf mücadelesi ve sendikalar cephesinde yaşanan gelişmeleri değerlendirdiler.

Hava-İş Genel Başkanı **Atılay Ayçin** ise, Türk Hava Yolları'nda sürmekte olan direnişin seyri hakkında bilgiler verdi. Grev ve toplu sözleşme hakkının ortadan kaldırılmaya çalışıldığını anlattı.

Grev yasağına karşı eylem yapan üyelerinin işten atıldığını söyleyen Ayçin, bu işçiler işe geri alınıncaya dek mücadele etmeye kararlı olduklarını belirtti.

"Ülkemizde sınıf hareketi en sıkıntılı günlerini yaşamaktadır" tespitini yapan Ayçin, AKP dönemindeki yoğun baskı ve sindirme politikalarına işaret etti. Bu dönemde uluslararası desteğe büyük ihtiyaç duyduklarını dile getirdi.

Atılay Ayçin'in ardından **Hasan Gülüm** söz aldı. Gülüm, sınıfın genel sorunlarına değindi. Belediye işkolunda yaşanan sınıfsal ve sendikal mücadelenin sorunları üzerinden somut deneyimlerini aktardı. Sınıfın çok uzun zamandan bu yana ilk defa müdahaleye ve örgütlenmeye bu kadar açık hale geldiğine dikkat çekti. Bunun önemli bir imkan olduğunun altını çizdi.

IG-Metal Dortmund adına yapılan konuşmada ise, genelde sendikaların durumu, Avrupa'daki krizin yoğunluğuna karşın sınıf ve kitle hareketinde gerekli tepkinin ortaya konulmadığı, sendikal cephede yapılacak olanların sınırlarına değinilerek gerçek çözümün sınıf mücadelesinin yükseltilmesinden geçtiği vurgulandı.

Sempozyumun ikinci bölümünde araştırmacı-yazar **Volkan Yaraşır**'a söz verildi. Volkan Yaraşır ilk elden, krizle beraber girilen sürecin dünya çapında ve ülkemizde görkemli kitle gösterileri ve sınıf mücadelesi deneyimlerine sahne olduğunu belirtti. Bunun komünistler ve devrimciler için paha biçilmez imkanlar yarattığını dile getirdi. Dönemin sınıf devrimciliği dönemi olduğunu, en önemlisi de dönemin sınıfın devrimci enerjisini açığa çıkartmak ve toplumsal devrimci rolünü oynaması için çok elverişli olduğunu açıkladı. Derhal sınıfın olduğu yerlere, yani fabrikalara gitmek ve taban örgütlülüklerini yaratarak devrimci bir sınıf mücadelesini örgütlemek gerektiğine işaret etti.

Volkan Yaraşır, Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile sınıf hareketinin birliğinin, bu birlik temeli üzerinde, işçilerin birliği halkların kardeşliği sloganının ete kemiğe bürünmesinin ifadesi birleşik devrimci bir mücadelenin yaşamsal öneme sahip olduğunu vurguladı. Volkan Yaraşır sözlerini, "Kriz 15-20 yıl sürebilir, bu sürede ya devrimci imkanlardan yararlanılır devrime gidilir, ya da bundan karşı devrim yararlanılır" saptamasıyla sona erdirdi.

Canlı tartışmalara sahne olan sempozyum ilgi ve dikkatle izlendi.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe ile hapishaneler gerçeği üzerine...

“Hapishanesiz bir toplum istiyoruz!”

Urfa’da 13 tutuklu ve hükümlünün yaşamını yitirdiği katliam sermaye düzeninin baskı, tecrit, işkence ve katliam üzerine kurulu hapishaneler gerçeğini bir kez daha tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi. İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe ile Urfa’daki cezaevi katliamının arka planı ve düzenin hapishaneler gerçeği üzerine konuştuk.

- Urfa’da yaşanan cezaevi katliamının arka planında yatan nedenler nelerdir? Bu katliamı hazırlayan nasıl bir süreç var?

- Adalet Bakanlığı’nın resmi rakamlarına göre Türkiye’deki cezaevlerinde 130 bin tutuklu bulunuyor. Cezaevlerindeki doluluk kapasitesinin 120 bin olduğu bir tabloda Türkiye’deki cezaevlerinde 10 fazla tutuklu bulunuyor.

Bunun birkaç nedeni var. Özel Yetkili Mahkemeler’in ülkeyi adeta yarı açık hapishaneye çevirdiğini görüyoruz. Diğer yandan sürekli tutuklamalar yaşanıyor. Bu yüzden cezaevlerinin doluluk kapasitesi şu anda aşılmış durumda. Adalet Bakanlığı Urfa olayından sonra 190 yeni cezaevi açacaklarını ifade etti. Bu kadar çok cezaevi açılırsa, bu kadar yüksek bir kapasiteyle hapishanelerde doluluk oranı söz konusuysa bu ülkeyi yönetemiyorsunuz demektir. Üzerinde durulması gereken şey bu ülkenin gerçek demokrasisidir. Urfa’daki yangın aslında bize bunu gösterdi. 6 kişilik koşullara 18-20 kişiyi doldurursanız ve bu insanları 45 derece sıcakta tutarsanız ortaya bu sonuç çıkar. Düşünebiliyor musunuz, insanlar seslerini duyurabilmek için bile değil, artık koşullara dayanamadıkları için ölümü göze aldılar. İnsanın aklının, vicdanın neresine sığar. İnsanlara, teknik bir sorun olup olmadığını araştıracağınızı söylüyorsunuz. Bu teknik bir sorun değildir. Bu, ‘ihmal var mı yok mu’ türünden bir mukayese değildir. Durum çok açıktır. 13 insan yanarak yaşamını yitiriyorsa istifa etmelisiniz. Bize tutuklamaları, hapishanelerde ölümleri, katliamları olağan kıldırırtır hale getirdiler. Urfa’da 13 kişinin ölümünü kaç kişi hatırlıyor. Bunlar sosyal mahpuslar yani seslerini baskı ve direnme diyalektiğiyle ifade edemeyen insanlar. Gerçekliği gösteren asıl kesim bu insanlardır. Hapishanelerle sınırlı bir sorun olmadığını düşünüyoruz. Tüm bunlar, yönetme erkinin tekçi, totoliter, inkar ve imhaya dayalı, antidemokratik olduğunu gösteriyor. Hapishaneler bu açıdan gerçek bir aynadır. Diyarbakır Cezaevi’nde 1991’de insanlar kafası demir çubuklarla parçalanarak öldürüldü, kimse sesini çıkarmadı. 1996’da Ulucanlar’da insanlar kafalarına, vücutlarına çiviler çakılarak katledildiler. Köpükler, kimyasal maddeler ve kurşunla katledildiler. Kimse sesini çıkartmadı. Hemen arkasından 21 cezaevini birden aynı anda bastılar ve insanları katlettiler. Kimse sesini çıkarmadı hatta unuttu. Sadece anma düzeyine indirildi. Kayseri sınırlarında sevk aracı içerisinde 5 mahpus alev topuna döndü, tüm toplum hapishanelerde insan kokusu ve duman görmeye alıştırdı, militarize edildi.

Her gün 50-60 kişinin gözaltına alındığı, insan hakları savunucularının gözaltına alındığı bir ülkede yaşıyoruz. Aynı zamanda suç ve cezanın tarihinde siyasal sistem suçu üretiyor ve önleyemiyor.

Hapishaneler bu yüzden doluyor ve sistem toplumu yönetemiyor. İşçinin haklarını gasp ederseniz, her gün işçiler işten atılmaları karşı isyanını sokağa taşırsa, çalışan kesimlerin 40 yıllık geleceğini gasp eden yasalar çıkarırsanız, düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğünü, gazetecileri, öğrencileri hapishanelere koymaya başlarsanız bu isyan, bu ateş sizi de yakar. Unutmayalım, bugün cezaevinde bulunan kişilerden biri çok büyük bir şevkle F tiplerini savunmuştu.

Bugün kendisi Silivri Cezaevi’nde yatıyor. İnsan hakları ihlali olduğu için oradan röportajlar veriyor. Tabiki kimsenin hapsedilmesini savunmuyoruz. Hapishanesiz bir toplum istiyoruz. Ama unutmayalım bu ateş sizi de yakar, bu ateş egemen mantığı da yakar.

“Sosyal mahpuslar da tecritte”

- Uzun tutukluluk süreleri de adeta bir işkence ve sindirme yöntemi olarak kullanılıyor. Bu açıdan neler denebilir?

- Aslında F tipleri olarak bilinen yüksek güvenlikli hapishaneler tam olarak yüksek güvenlikli değil. Onlar güvenlikli hapishaneler. Diyarbakır D Tipi yüksek güvenliklidir ama hapishanelerin büyük bir kısmının mekansal uzanımlarını daralttılar ve odalara böldüler. Sosyal mahpuslar da aslında tecritte tutuluyor. Artık kendilerini de aştılar. 1, 3 ve 6 kişilik tasarlanmıştı bu sistem. Bütün hapishaneleri hücre-oda sistemine dönüştürdüler. İnsanları o odalara tıkıyorlar. 8-10 metre karede yaşayabilecek insan sayısı üçse, 10-20 oluyor. 12 Eylül sürecinde ben de cezaevinde kaldım. O dönemde Gayrettepe’de bir hücre 8 metre kareden küçüktü ve insanları bir hücreye tıkıyorlardı. 10-15 kişi yan yana duruyordu. Herkes, oksijenin, suyun, ekmeğin, havanın ne kadar daraldığını bilir. Sektörel hapishane mantığını da açıkça itiraf ettiler. İnsanların bedenleri üzerinden, aslında bunlar bu kentin geçim kaynağıydı dediler. Çünkü ucuz işgücü üretiyorlar. Yarım sigortalılık hakkıyla çalıştırılıyorlar. Sonra da isyan ettiğinde insanlar sevk ediliyorlar, mevcut deliller örtbas ediliyor, toplumsallaştırılıyorlar. <https://rantey.org>

Ellerimizi yakalarından çekmeyeceğiz. İnsan hakları savunucuları olarak hesap soruyoruz. 13 kişinin katili, bu vebal Adalet Bakanlığı, Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü ve Cezaevi İç ve Dış Güvenliği’nindir. Siz 21 cezaevine aynı anda müdahale ediyorsunuz da ayakları betona gömülü ranzalardan -Hayata Dönüş operasyonunun ardından bütün ranzaların ayakları betona gömüldü- nasıl barikat kurabilirler. Kurulan barikatların sadece yatak olduğunu biliyoruz. Nasıl girip de müdahale edemezsiniz. Bunların hepsinin sorularının cevabını vermeliler. İvedilikle istifa etmeliler.

“Zindanlar boşalsın mahpuslara özgürlük!”

- Adalet Bakanlığı Urfa’daki katliamın ardından “Cezaevlerinde son 10 yıllık süreçte büyük ilerleme kaydedildi” türünden açıklamalarda bulundu. Bu açıklamaları nasıl değerlendirirsiniz?

- Türkiye’deki olağan ölüm sınırlarının 6-7 katı sayısında insan, cezaevlerinde ölüyor. Neyi düzelttiniz, niçin hapishane açılıyorsunuz? Türkiye, dünya çapında en fazla hapishane inşaatı yapan ülkeler sıralamasında başlarda geliyor. Neden hastane, okul, kültür merkezi, dans pisti değil de hapishane açılıyorsunuz. Dünyanın hiçbir yerinde bu kadar hapishane inşaa edilmiyor. Ayrımsız bir genel affa gidilmek zorunda. Toplumsal barışı sağlamakve bütün bu veballerin bedelini ödemek için af çıkartmak zorundasınız. “Zindanlar boşalsın mahpuslara özgürlük!”

Ayrıca sivil toplum örgütlerine derhal hapishanelerin kapılarını açmak zorundasınız. İnsan hakları örgütleri, tabip odaları, tutuklu yakınları aileleri derneklerine hapishanelerin kapılarını açmak zorundasınız. Bugüne kadarki izleme kurulları insan haklarına uygun davranmamaktadır. Toplumu bilgilendirmemektir. Cilalanmış görüntülerle hapishaneler hakkında devlete informe etmektedirler. Biz kapıların açılmasını istiyoruz.

Eğer siz reformdan bahsediyorsanız bunu toplumdan gizleyerek yapamazsınız. Ne kadar örtbas etmeye

çalışırsanız çalışın bu gerçeklik patlıyor. Çocuk mahpuslar nereden bilirler yatak yakmayı. Urfa’da insanlar seslerini böyle duyurunca çocuk bölümü de yatak yakıyor. Çünkü insanlar seslerini başka türlü duyuramıyor. Pozantı Cezaevi’nde çocukların tecavüze uğraması örtbas edildi. Bu nasıl bir yönetme erkidir? Urfa Cezaevi’nde çocuklar yatak yakıyor. Siz onları potansiyel suçlu olarak görüyorsunuz, havasız bırakıyorsunuz. Yatak yaktıkları zaman da “bir ihmali olan varsa...” diyorsunuz. Sincan Hapishanesi’nde küçükük parmakları kıranların boyunlarına elleriniz yapıştı mı? Hayır yapışmayacak.

- İHD olarak devletin cezaevleri politikasına bakışınız nedir?

- Egemen ve resmi ideoloji kendisinin karşıtı olan herkese karşıdır. Tekçi, imha, inkara dayanan, öteki olarak gören ve insan saymayan bir anlayışa sahip. Demokrasi kavramını son derece sahtekarca kullanıyor. Barış kavramını yaldızlı bir biçimde kullanıyor. Bir yandan barış derken Gabar’da, Hakkari’de dağ bombalamalara, KCK operasyonlarına devam ediyor. Demokrasi derken düşünen gazetecileri, bilim adamları ve kadınlarını tutukluyor. Resmi ideolojinin temsilcileri demokrasiye karşı direnç göstermektedirler. Bu onların genel politik yaklaşımıdır. Gerçekten samimi bir demokrasi, barış, özgürlük ve haklardan yana iseniz bunu görmek istiyoruz. Bu siyasal yönetim tarzından hiçbir umudumuz yok. Bunun için varız. Biz, insan hakları kurumu olarak silinip yok olmayı isteyen bir kurumuz.

- Şu sıralar devlet eliyle ‘İnsan Hakları Kurumu’ oluşturma hazırlıkları var. Bu gelişmeyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Devletlerin insan hakları ihlalleri ürettiğini düşünüyoruz. Bu da bu oyunun bir parçasıdır. Bugüne kadar insan hakları adına kurulan, komisyon, izleme kurulu vb. çalışmaların hiçbirinde yer almadık. Almaya kalktığımızda da alınmadık. Çalışmalarını takip ettik. Maalesef umutkar bir çalışma göremedik. İnsan hakları kavramı iktidarlar ve egemenler tarafından sıkça kullanılıyor. Irak işgal edilirken ABD nasıl ‘insan hakları götürüyoruz’ söylemini kullandıysa, 1945’lerden sonra askeri müdahalelerinde insan hakları kavramını kullanıyorlarsa bugün de insan hakları kavramı birçok egemen güç tarafından böyle kullanılıyor ve buna göre organlar oluşturuluyor. Bunlardan vazgeçilip bu ülkede insana dair, özgürlükler ve haklara dair bir çalışma yapılması gerekiyor. 25 yıldır mücadele ediyoruz ve bu sağlanana kadar devam edeceğiz.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

- Her hafta ‘F oturmaları’ yapıyoruz. Biz bile sosyal mahpuslar, kadın ve çocuk mahpusların bu kadar büyük bir isyan biriktirdiklerini söylememize, kendilerini yakacakları kadar seslerini duyuramadıklarını fark etmiş olduk. Çünkü genelde korkuyorlar. Bize sürekli bilgiler geliyorlar ve cezaevlerindeki görüşmelerimizde görüyoruz. Sorunlarını anlatamıyorlar. Bastırılıp sindiriliyorlar. Artık bıçak kemiğe dayanmış durumda. Bu da mücadelemizin etkili alanlarını daha güçlü bir donanıyla yürütmemiz gerektiğine işaret eden bir gelişme. Mahpusların insan hakları derneklerine ulaşmaları çağrısında bulunuyoruz. Korkmasınlar, çocukların, adli mahpusların, siyasi mahpusların, mültecilerin yanında olmaya ve seslerini duyurmaya çalışacağız. Hapishanelerin boşaltılması için çalışacağız. Komik gerekçelerle; puşi taktıkları için, mail attıkları için, karanfil taşıdıkları için yüzlerce genç insan hapishanelere doldurulmuş durumda. Toplumsal barışı sağlamak için af çıkartmak zorundasınız.

Hapishanelerde “taviz” yok

Sermaye devletinin cezaevi politikaları karşısında isyan eden tutsaklar cezalandırılıyor. Urfa Cezaevi’nde 13 tutuklunun ölümüyle sonuçlanan katliam ile cezaevleri koşullarının açığa çıkmasının ardından isyanı gizleme çabası güdenler, diğer yandan baskı ve tecriti tırmandırarak tutsakları teslim almaya çalışıyor.

Sermaye hükümeti AKP’nin Adalet Bakanı Sadullah Ergin, ceza infaz kurumlarıyla cumhuriyet başsavcılıklarına gönderdiği genelgeyle, kapasitesini dolduran ve konumu itibariyle nakil yapılmayacak cezaevlerinin durumlarına dair bilgi koordinasyonunu ve uygulanacak yaptırımları açıkladı.

Adana, İzmir-Buca, Söke ve Yalova kapalı cezaevlerindeki koşullu salıverilmelerine 3 yıldan az ve fazla kalanların listeleri istenerek bu cezaevlerindeki erkek hükümlü ve tutukluların diğer cezaevlerine dağıtımlarının bizzat bakanlıkça yapılacağı belirtildi.

Aksaray, Osmaniye, Tunceli cezaevleri başta olmak üzere 41 cezaevinde bulunan ve toplam cezaları 7.5 yıldan fazla olan tutukluların başka cezaevlerine nakilleri için bakanlıktan talepte bulunulacak.

13 mahkumun hayatını kaybettiği Urfa kapalı Cezaevi’nde, cezası 5 yıldan fazla olan tutuklularla koşullu salıverilme tarihlerine 3 yıldan fazla süre olan hükümlülerin cezalarının infazına yine burada devam edilecek. Kapasitesinin üzerinde mahkum barındıran ve aralarında Diyarbakır, Pozantı, Metris’in de olduğu 158 cezaevi de bu kapsamda değerlendiriliyor.

Son olarak da “Başka bir cezaevine nakil için açlık grevi ya da ölüm orucu eylemi yapanların talepleri, eylemleri süresince karşılanmayacak” maddesi yer alıyor.

Genelgenin özellikle son maddesi faşist saldırganlığın dizginsiz sürdürüldüğünün göstergesidir. Tutsakları teslim alamamanın verdiği tahammülsüzlük kendini bu maddeyle dışa vuruyor. Pozantı Çocuk Cezaevi’nde açığa çıkan tecrit ve

tecavüz sonrası da sürgün-sevk saldırısını hayata geçiren sermaye devleti şimdi de aynı yöntemi uyguluyor.

Tutsakların taleplerini kabul etmeyi ‘taviz’ sayan zihniyet daha ağır baskı mekanizmalarıyla saldırmaya hazırlanıyor. Genelgenin hapishanelerde ve savcıların elinde keyfi baskı ve tecrit politikalarına dayanak yapılacağı şimdiden aşikardır.

Tutsakların taleplerini gündeme almak ve en temel haklarını sunmak yerine fiili-meşru mücadele ile koşullarına tepki gösterenlere hiçbir şekilde müsamma gösterilmeyeceği açıklanıyor. 13 kişinin katlinden sonra açıklanan çözüm, tutsaklara yönelik uzlaşmaz bir saldırı olarak şekilleniyor.

Urfa E Tipi Kapalı Cezaevi’nde C8 koğu’su’nda bulunan BDP Şanlıurfa Milletvekili İbrahim Ayhan 23 Haziran günü avukatı aracılığıyla yaptığı açıklamada; “Cezaevinde yanarak ölen 13 mahkum için 3 günlük açlık grevine başlıyoruz” demişti. Açlık grevinin bitiminde gelen bakanlık genelgesi bundan sonraki süreçte hapishaneler politikasının nasıl şekilleneceğini açıklıyor.

"İşkenceye karşı mücadeleye"

İHD ve TİHV ‘İşkenceye Karşı Mücadele ve İşkence Görenlerle Dayanışma Günü’ dolayısıyla ortak bir basın açıklaması düzenledi. Yapılan toplantıda işkenceye karşı kayıtsız kalınmaması gerektiği ifade edildi.

26 Haziran’ın Birleşmiş Milletler İşkenceye Karşı Mücadele ve İşkence Görenlerle Dayanışma Günü olarak kabul edilmesi nedeniyle düzenlenen açıklamada İHD Genel Başkanı Öztürk Türkdoğan, İHD Genel Başkan Yardımcısı Sevim Salihoğlu, TİHV Genel Başkanı Şebnem Korur Fincancı ve TİHV Genel Sekreteri Metin Bakkalcı sunum gerçekleştirdi.

Açıklamayı okuyan TİHV Genel Başkanı Şebnem Korur Fincancı, son yıllarda Türkiye’de polis devleti kurma yolunda adımlar atıldığını vurgulayarak çıkarılan yasalarla kolluk kuvvetlerine şiddet uygulama ve işkence yapma serbestisinin sağlandığını ifade etti.

Açıklamada şunlar ifade edildi: “İHD ve TİHV olarak yıllardır gösterilerde uygulanan şiddet uygulamalarının işkence suçu kapsamında değerlendirilmesi gerektiğini ifade ediyorduk. Geçtiğimiz nisan ayında da bu ifademiz Avrupa İnsan

Hakları Mahkemesi tarafından onaylandı.”

Fincancı Türkiye’de son 5 yıl içinde gösterilerde sadece gaz etkisiyle ölen insan sayısının 12 olduğuna ve dünyanın başka hiçbir ülkesinde bu düzeyde ölümle karşılaşılmadığına işaret etti.

Urfa Cezaevi’ndeki yangınlara da değinen Fincancı, cezaevlerinde işkencenin çok yaygın olduğuna dikkat çekerek şunları söyledi: “İşkencenin önlenmesi için hükümet üzerine düşeni yapmıyor, bu yüzden görev Türkiye’de yaşayan bütün insanlara düşüyor. İşkence Görenlerle Dayanışma Günü’nde ben herkesi işkence görenlerle dayanışmaya ve işkence mağduru olmamak için mücadele etmeye davet ediyorum.”

Fincancı’nın yaptığı açıklamadan sonra söz alan İHD Genel Başkanı Öztürk Türkdoğan, siyasal iktidarın Türkiye İnsan Hakları Kurumu Kanun Tasarısı’nı parlamentoda görüşürken işkence gerçeğine ne kadar uzak kaldığını teşhir etti. TİHK ve bu hafta itibariyle oluşturulacak olan Kolluk Gözetim Komisyonu’nun bağımsız olmaları gerektiğini söyleyen Türkdoğan bağımlı kurumlarla bu mücadelenin yürütülemeyeceğini ifade etti.

BDSP: Kürtaj haktır, Roboski katliam!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 23 Haziran günü İstanbul'da gerçekleştirdiği eylemle sermaye hükümeti AKP'nin kürtajı yasaklama girişimlerine karşı mücadeleye çağırdı.

Eylemde, kürtajın kadının tek başına söz sahibi olmasının tartışmasız bir hak olduğuna, sermaye hükümeti AKP eliyle hayata geçirilmek istenen dinci-gericiliğe ve kadın düşmanlığına geçit verilmeyeceğine ve kadının gerçek kurtuluşunun ve özgürlüğünün ancak sosyalizmde mümkün olabileceğine vurgu yapıldı.

Kürtaj yasağına karşı yürüyüş

Avcılar Marmara Caddesi girişinde buluşan BDSP'liler "Kürtaj haktır, Uludere katliamdır! / Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu" pankartı açtılar. Elleri kızıl flamalar taşıyan BDSP'liler kortej oluşturduktan sonra yürüyüşe başladılar. Marmara Caddesi'nin sonuna kadar gerçekleştirilen yürüyüş etrafta bulunan emekçiler tarafından ilgiyle izlendi. Özellikle kadınlar alkışlarla destek verdiler.

"Kürtaj açıklamaları devlet politikası"

Cadde sonuna gelindiğinde, eylemin yapılsı amacına dair bir konuşma yapıldı. BDSP adına açıklamayı okuyan Esin Yıldız, toplumsal yaşamın her alanında çürümenin kaynağı olan kapitalist sistemin, yürüttüğü politikalarla kadınları sınıfsal, cinsel ve ulusal sömürünün çarklarında öğüttüğüne dikkat çekti.

Yıldız, kürtaj ile ilgili tartışmalarda, kapitalist düzen politikalarının uygulayıcısı ve politik temsilcisi AKP/Cemaat koalisyonunun kadına yönelik bakışını ortaya koyduğunu belirtti. AKP'nin kürtaj ile ilgili açıklamalarının bir devlet politikası

olduğu, N.Ç. davası, Fethiye davası, karakollarda yaşanan tecavüz ve şiddetin buna somut birkaç örnek oluşturduğunun altı çizildi.

Yıldız, Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikalarının sürdüğüne işaret ederek, Kürt kadınlarının bu kirli savaşın en iğrenç yönlerine maruz kaldığını ve savaşta kadınların en ağır saldırıların hedefi olduğuna vurgu yaptı.

Yıldız, bu tablo içerisinde kadınları katledenlerin yalnız başına, tetiği çeken, bıçağı tutan el olmadığına vurgu yaparak kadını baskılayan politikaların bu düzen ve onun temsilcileri ile hayata geçirildiğini belirtti. Çifte sömürüye, baskıya, eşitsizliğe ve her türden köleliğe karşı kadının kurtuluşunun devrimde, sosyalizmde olduğunu vurgulayarak açıklamayı bitirdi.

Açıklamanın ardından, düzenin katliamlar ve sömürücü kimliğinin bir örneği olan 2 Temmuz Sivas katliamı hatırlatılarak, emekçilerin örgütlü mücadeleyi yükseltmesi çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kürtajı yasaklamakta kararlılar

Dinci-gericilik, kadınların kürtaj hakkını yasaklamakta kararlı. Tayyip Erdoğan'ın, "Her kürtaj bir Uludere'dir" açıklamasının ardından kürtaj hakkını yasaklama girişimlerini sürdüren dinci-gerici AKP hükümetinin Sağlık Bakanı Recep Akdağ, kürtajla ilgili yasal düzenlemeyi mutlaka çıkaracaklarını söyledi.

Akdağ, Meclis'in 1 Temmuz'da kapanması durumunda yasal düzenlemenin Ekim'e kalacağını söyledi. Akdağ, yasal düzenleme dışındaki yönetmelikler ve uygulamalarla ilgili "yapılacak çok iş" olduğunu söyleyerek kürtajı yasaklama girişimlerinin süreceği mesajını verdi. Kadın düşmanı söylemleri dilinden düşürmeyen Akdağ, "Kürtaj sayısını azaltmalıyız" diyerek amacı tanımladıktan sonra "Bırakın herkes kürtaj yaptırsın demek, kadının hayrına bir iş değil." sözleriyle kürtajın yasaklanmasını savundu.

Kadın düşmanı zihniyetin temsilcilerinden Akdağ, 'Nüfus Planlaması Kanunu' kavramını "çağdışı" olarak nitelendirirken "daha çağdaş kavramlar" kullanma adı altında kürtaj yasağını savundu.

SKM'den kürtaj eylemi

ESP/Sosyalist Kadın Meclisi 23 Haziran günü İstanbul'da yaptığı eylemle, kürtaj ile ilgili son açıklamaları değerlendirdi. SKM, kürtaj tartışmalarında kadınların "kürtaj hakkı"nı korumakta başarılı olduğunu vurgulayarak, kadın bedeni üzerindeki kararların kadınlarda kalması için mücadelelerine devam edeceklerini belirttiler.

Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan eylemde SKM adına açıklamayı Sevilay Ateş okudu.

Ateş, kürtaj hakkının kadınların verdiği mücadele ile korunduğunu vurgulayarak, devletin sadece 'sıkı tedbirler' alacağını açıklayarak geri adım attığını belirtti. AKP ve onun kurumlarının kadını aile ve evlilik kurumuna hapsedmeye ve kadın bedenini erkek egemenliğine sokmaya kararlı olduğunu belirten Ateş, kadınların da haklarını onlara vermemekte kararlı olduğunu ifade etti.

Açıklamanın ardından söz alan Mukaddes Erdoğan Çelik, yıllar önce TC'nin Kürt kadınlarını kısırlaştırma tartışmalarını ve Urfa Cezaevi'nde yanarak ölen çocukları hatırlatarak, devletin kürtaj konusundaki yaklaşımının sömürgeci zihniyetin bir ürünü olduğunu, devletin ikiye bölünmüşlüğüne ortaya çıkardığını vurguladı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

‘Düşmanın’ hedefinde öğrenciler var

Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnisiyatifi, 27 Haziran günü Cezayir Restaurant’ta düzenlediği basın toplantısıyla tutuklu öğrenciler üzerine hazırlanan raporu sundu.

Galatasaray Üniversitesi öğretim üyesi Mehmet Karlı tarafından sunulan raporda tutuklamalarda “düşman ceza hukuku” ideolojisiyle hareket edildikçe tutuklu öğrenciler sorununun değişmeyeceği söylendi. Raporda tutuklu öğrenci sayısının avukatlar ve gönderilen mektuplarla belirlendiği ifade edilerek 771 tutuklu öğrenci olduğu aktarıldı. Bu sayının eğitim durumları tam bilgilerine ulaşılamadığı için çok az sayıda lise ve dersane öğrencisinin, geri kalanının ise üniversite öğrencisi olduğu belirtildi.

Rapor, tutuklu öğrencilerin yargılandığı iddianamelerden örnekler, hüküm verilen davalar, kaldıkları cezaevlerinde yaşanan hak ihlalleri, tutukluluklarının eğitim hakkında yarattığı ihlaller, sonuç ve çözüm önerilerinden oluşturuldu. Raporu hazırlayanlardan Ahmet Saymadi, Adalet Bakanlığı tarafından ifade edilen 209 tutuklu öğrenci sayısının bu raporla birlikte çürütüldüğünü söyledi.

Galatasaray Üniversitesi öğretim üyesi Mehmet Karlı, Terörle Mücadele Kanunu (TMK), Türk Ceza Kanunu (TCK) ve Özel Yetkili Mahkemeler (ÖYM) üzerinde durdu.

“771 öğrenci çoğunluğu örgüt üyesi olmamakla birlikte örgüt adına faaliyet yürütmekten tutuklu. Hiçbiri şiddete bulaşmamış. Bunun içinde Kürtçe eğitim, parasız eğitim gibi demokratik haklar var. 2008’de Yargıtay’ın verdiği emsal kararlar, bir örgütün çağrıcılığını yaptığı eyleme katılmak; o örgütle hiçbir alakamız olmasa da suç unsuru oldu.” denen açıklamada

çözüm içinse şunlar söylendi: “Çözüm için ilk adım olarak TMK ve ÖYM’ler kaldırılmalı, TCK’da insan haklarını öne alan düzenleme yapılmalı. Ancak esas olarak düşman ceza hukuku ideolojisi değişmeli.”

Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnisiyatifi’nden Deniz Gedik, öğrencileri terör kapsamında yargılanmanın toplum üzerindeki etkisiyle “terör örgütü üyesiymiş” algısı yarattığını söyledi.

“Tutuklu öğrencilerin davalarını izlemek, basın açıklaması yapmak dahi örgüt üyeliğine bir neden. Bununla dayanışma da ortadan kaldırılmak isteniyor” diyen Gedik, iddianamelerin yetersiz delillere dayandığını ifade ederken bir örnek olarak Kürt öğrencilerin nüfus cüzdanlarının bile delil olarak yer aldığını aktardı.

Seçil Doğuç, acilen tedavi görmesi gereken hasta tutuklu öğrenciler olduğunu belirterek cezaevlerindeki hak ihlallerine değindi.

Başak Demir ise tutuklu öğrencilerin sınavlara girebilmek için bin lirayı bulan nakil ücreti ödemek zorunda kaldıklarını, eğitim için gereken en temel ders notlarının dahi cezaevlerine sokulmadığını söyledi.

Deniz Gedik, üniversite yönetimlerinin keyfi tutumlarına değinerek Yükseköğretim Kurumu (YÖK) Disiplin Yönetmeliği’ne yaslanarak, tutuklu öğrencilerin cezaları onanmadan okuldan atıldıklarını söyledi.

Geçtiğimiz yıl 28 Ekim’de “KCK” kapsamında tutuklanan ve 2 Temmuz Pazartesi günü ilk kez mahkemeye çıkacak Marmara Üniversitesi öğrencisi Büşra Beste Önder’in annesi Hande Özsoylu, “Kızımın beyin hastalığı var ve içeride yeterince tedavi edilemiyor. İçeride ders çalışma imkanları çok kısıtlı” dedi.

22 Haziran 2012 | Eskişehir

AÜ’de Rektörlük işgali sonuç verdi

Eskişehir’de Anadolu Üniversitesi öğrencileri, sınıf geçme sisteminin değişmesi talebiyle başlattıkları eylemlerin ardından 22 Haziran günü rektörlüğü işgal etti.

Yüzlerce üniversiteli Anadolu Üniversitesi Rektörlük binasına girerek “Hazırlık sınıfta kalmayacak” ve “Öğrenciler biçare, hazırlığa bir çare” pankartlarıyla eyleme başladılar.

Günlerce eylem yapmalarına rağmen taleplerinin dikkate alınmaması üzerine işgal eylemi yapan üniversite öğrencilerinin, rektörlükle görüşme talepleri kabul edildi.

Hazırlık öğrencilerinin yüzde 90’ı sınıf geçme sistemindeki sorunlar nedeniyle hazırlık sınıfını tekrar okumak zorunda bırakılmıştı.

Mağduriyetlerinin Bologna Süreci’nden kaynaklandığını belirten öğrenciler rektöre görüşmek için pek çok yola başvurmalarına karşın rektör görüşmeyi kabul etmiyordu.

İşgal sonuç getirdi

Üniversite öğrencilerinin yüzde 90’ının sınıf tekrarı yapmasına neden olan hazırlık sistemi işgal sonrasında kaldırıldı. Öğretim görevlilerinin de desteğini alan öğrenciler karşısında Anadolu Üniversitesi yönetimi ger adım atarak talepleri kabul etti.

İşgal sonrası öğrenciler adına dört temsilciyle görüşen Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Meryem Akoğlan Kozak öğrencilere yaptığı açıklamada, sınıfta kalan öğrencilere bütünleme hakkı tanıyacaklarını ifade etti. Anadolu Üniversitesi Genel Sekreteri Prof. Dr. Mustafa Cavcar ise YÖK tarafından öğrenciye bütünleme hakkının da geri getirildiğini söyleyip “Siz bu kapıları zorladığınız sırada YÖK’ten bütünleme ile ilgili yazı üniversitemize geldi. Böyle bir hakkınız da olmuş oldu. Sizin taleplerinizi yerine getireceğiz” diyerek eylemin kazanımlarını gölgelemeye çalıştı. Üniversite yönetimiyle yapılan görüşme sonrası alınan sözle öğrenciler, rektörlük işgalini bitirdi.

Her üniversiteye CEO

Kurulduğu günden bugüne üniversitelerde piyasalaştırmanın önünü açan Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK), yeni piyasalaştırma uygulamaları için düğmeye bastı. Üniversitelerin yönetiminde artık CEO’lar yer alacak.

Burjuva medya tarafından “devrim niteliğinde bir çalışma” olarak nitelendirilen yeni sisteme göre üniversiteleri profesyonel şirket yöneticileri idare edecek. Bu düzenleme, yeni dönemde öğrenci gençliğin her alanda piyasalaştırma uygulamalarıyla karşı karşıya kalacağına işaret ediyor.

Düzenlemeye göre; öğretim üyeleri arasından

seçilen adaylar artık üniversitelerde rektör olamayacak, bunu yerine üniversiteleri 'profesyonel soyguncular' yönetecek.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül yaptığı açıklamada, “çift rektörlü yeni üniversite modelini” açıkladı. Her üniversiteye biri akademik, diğeri idari iki rektör öneren Gül, “O yöneticilerin, üniversiteleri başarılı şirketlerin yöneticileri gibi idare etmesi lazım” dedi. Sermaye devleti ve onun kurumu YÖK’ün, üniversiteleri piyasanın hizmetine açma adımlarından birinin daha atılacağına mesajı verildi.

“İş cinayetlerine karşı mücadele ortaklaşmalı”

İş cinayetlerinde yakınlarını kaybeden aileler, sorumlulardan hesap sormak ve iş cinayetlerine sessiz kalmamak için her pazar Galatasaray Lisesi önünde “Vicdan nöbeti” eylemi gerçekleştiriyorlar. Yakınını kaybedenlerden Adnan Saday ve iş cinayetleri davalarında gönüllü olarak avukatlık yapan Nermin Kaplan ile iş cinayetleri üzerine konuştuk.

“Artık ölümler olmasın”

Adnan Saday:

Davutpaşa maytap patlamasında, 26 yaşında olan oğlum Orhan Saday’ı kaybettim. Bu yaşanan olayda ben de ölebilirdim. Türkiye’de bu tür olayların olmaması için buradayız. Maraş Elbistan Termik Santrali’nde 9 mühendisimiz halen toprak altında. Benim vicdanım

azap duyuyor. Onların anne-babaları var. Gidip ziyaret edecek kabirleri yok. Geçenlerde Faruk Çelik kendisi bizzat şunu söyledi: “Bizden ruhsatı makine üretimi için alıyorlar, burada patlayıcı üretiyor.” Peki soruyorum: sen neyin bakanısın. Senin belediyen niye gidip takip etmiyor. Yasama yürütme yargı diye bir kurum var. Niçin denetlemiyorsunuz. Olay olduktan sonra da, suçluyu vermiyorsun. Hani bir tabir vardır “taziye kaç tilkiye tut derler” diye, aynı hesap. Böyle olmaz. Biz 75 milyon insanız. Sessiz kalmamalıyız. Bizler istiyoruz ki artık ölümler olmasın. Bursa Karacabey de olmasın, Zonguldak maden ocağında olmasın, Erzurum da olmasın, Maraş da olmasın, Adana olmasın, Esenyurt’ta olmasın, Davutpaşa da olmasın, Ankara Ostim de olmasın. Biz rantçı değiliz biz halkçıyız. Biz rant peşinde olsaydık meydanda şarlatanlık yapardık. Burdakilerin hepsi işçidir. Burayı sergi sarayı olarak değerlendirmesinler. Bizler ölen yakınlarımızın resimlerinin arkasına geçmişiz, başkaları bizim yerimize gelip o resimlerin arkasına geçmesin diye. Bizi izledikleri tarafta dursunlar ama dik dursunlar. Mücadelede sonuna kadar olsunlar. Resmin arkasında olmayalım. Çünkü resmin arkasında olmak çok basit bir şey değil. Her zaman yaşayan, her zaman gülen olalım, ölen olmayalım. Köle zihin olmamalıyız. Paranın peşinde değil, haklarımızın peşinde olmalıyız. Ben tüm işçi arkadaşlara bunu tavsiye ederim.

“Sorumlular korunuyor”

Avukat Nermin Kaplan: Bu iş kazaları yeni başlamadı. Maden kazaları, gruzi patlamaları yaşandı. Ama son dönemde daha çarpıcı hale geldiğini düşünüyoruz. Daha büyük vakalar yerine her gün küçük çaplarda, güne 5-8 işçi düşecek şekilde iş kazaları yaşanıyor. Bunlarla ilgili başlayan hukuki süreçler var. Davalar açılıyor, soruşturmalar başlıyor, iş kazası sayılıp sayılmayacağı, tazminatlar, vs. gibi işleyen bir hukuki süreç var. Olayın hukuki tarafını bir şekilde sürdürmeye çalışıyoruz. Fakat can kayıplarının karşılığı olacak bir adalet tecelli ediyor mu; öyle bir şey yok. Yani şu ana kadar toplu yaşanan iş cinayetlerinde bile daha yeni birtakım adımlar

atılıyor. Davutpaşa olayında görüldüğü gibi 4 yıl içinde, daha bir arpa boyu yol alındı. Yaşanan olayın boyutu ile cezai karşılığının bir tekabülü yok. Bu sonuçta bir politika. Biraz Çınvari bir kalkınma şekli. Bu kalkınma ne pahasına olursa olsun ekonomik büyümeyi hedefliyor. Tabi bu ekonomik kalkınma ve büyüme, emek cephesinin canı ve kanı pahasına olması da kolayca gözardı edilebilen bir şey oluyor. Sermaye, büyük medya, daha etkili yönetenler cephesinden bu böyle hayata geçiriliyor. Böyle de devam edeceği görülüyor. Yetkililerin yaptığı açıklamalar da bu düşüncüyü kanıtlıyor. Örnek Eskişehir’de yaşananlar ile ilgili açıklamalar. Kendilerinin sorumluluktan azade olduğu, kendilerinin dışında birilerinin yaptığı olaylar gibi lanse ediliyor. İdare ve kamunun yasal düzenlemeleri var. Yeni yasalar yapılmasın demiyorum ama, şu anki yasalarda olan gerekler yerine getirilse bu kadar iş kazasının olması mümkün değil. Bunlar yerine getirilmiyor. İmzalanmış belgeler var. Gereği yerine

getirilmediği gibi, sorumlu sayılan, sorumlu tutan bir düzen de hukukta yok. Sonuçta birbirini koruyan bir düzen var, bir koruma kalkanı var. Kamu çalışanlarına yargılama izni verilmeyerek koruma kalkanı oluşturuluyor. Yargılamayı bırakın, soruşturma yapamıyorsun. Soruşturma dahi yapılmadan davalar sonuçlanıyor, hiçbir şekilde sorumlusu ortada yok. Bu bir tercih. Vahşi kapitalizm koşularının varolması bu.

Vicdan nöbetine gelince. Bir kıvılcım bu. Bizim canımız yandı başkalarının yanmasın, diyerek yapılıyor. Konuya dikkat çekmek için bir şey yapıyoruz. Bir fener yakıyoruz. Diğer yakınlarını kaybedenlere, çalışanlara bir ışık. Beyaz yakalılar için de geçerli. Böyle bir farkındalık önemli, böyle bir dayanışma önemli. Bunun genişletilmesi gerekiyor. Buna sendikaların, emekten yana kurumların ellerinden ne geliyorsa ortaya koymaları gerektiğini düşünüyorum. Bu mücadelenin ortalaşa, birlikte yürütülmesi gerektiğini düşünüyorum.

Davutpaşa için vicdan nöbeti

İş cinayetlerine karşı Galatasaray Lisesi önünde yapılan “Vicdan nöbeti”nin 6. haftasında Davutpaşa dosyası ele alındı. Aileler, iş cinayetlerinde yaşamlarını yitirenlerin resimlerini yerlere sererek, üzerlerine karanfiller bıraktılar. Aileler adına açıklamayı Davutpaşa'daki patlamada 18 yaşında iken hayatını kaybeden Heybetullah Güleç'in abisi Hakkı Güleç okudu.

Güleç, meclisten “iş sağlığı-güvenliği” yasa tasarısının geçtiğini, fakat mevzuatların değiştirilmesine rağmen uygulamada halen işçilerin öldürülmeye devam edildiğini ifade etti. Güleç, mevzuatların değil, değiştirilmesi gerekenin somut uygulamalar olduğuna işaret etti.

Açıklamanın ardından bu hafta işçi yakınlarıyla soru-cevap şeklindeki konuşmaları SKY Türk çalışanlarından Gülşen Karadağ yaptı. Davutpaşa'da eşi Gülhan Çabuk'u kaybeden İdris Çabuk, 18 yaşında iken hayatını kaybeden Heybetullah Güleç'in abisi Hakkı Güleç, Orhan Sedar'ın babası Adnan Sedar düşüncelerini ifade ettiler.

Aileler adına konuşan Avukat Nermin Kaplan ise, dava sürecinde yargının sorumluları koruyucu rolüne dikkat çekerek, patlamadan 2 yıl sonra davanın açıldığını, İçişleri Bakanlığı'nın İstanbul Büyükşehir ve Zeytinburnu belediye başkanları hakkında soruşturma izni vermediğini bu koruyuculuğu yargıtayında onayladığına vurgu yaptı. Kaplan, itirazları sonucu sadece Zeytinburnu Belediye Başkanı Murat Aydın hakkında soruşturma izni verilmesini sağladıklarını söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İşçi katliamları sürüyor...

Oto sanayide işçi katliamı

Geçtiğimiz hafta Eskişehir Oto Tamirciler Sitesi’nde işçi katliamı yaşandı. 75. Yıl Mahallesi’ndeki Teksan Sanayi Sitesi’nde bir imalathanede meydana gelen patlamada 4 işçi iş cinayetine kurban gitti.

Söz konusu fabrikanın Teksan Kooperatifi’nden makina üretmek için kiralandığı, ancak yetkililerin fabrikada taş kırmak için kimyasal madde üretmeye başladıkları belirtildi.

Göstermelik tutuklama

İş cinayetinin ardından, patron Zafer Akansel’in de aralarında bulunduğu 4 kişi gözaltına alındı. Mahkeme, 3 çalışanı tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakırken, işyeri sahibi Akansel’in tutuklanmasına karar verdi.

İnşaatta iş cinayeti

Isparta’da inşattan düşen işçi iş cinayetine kurban gitti. Bir inşaatın ikinci katında alçı çalışması yapan Hamza Sökmen (37), iskeleden düştü.

İnşaatta çalışan diğer işçiler tarafından 112 Acil Servis ekiplerine haber verilmesi üzerine ilk müdahalesi olay yerinde yapılan Sökmen, kaldırıldığı Isparta Devlet Hastanesi’nde hayatını kaybetti.

Spor salonu inşaatında iş cinayeti

Kocaeli’de spor salonu inşaatı bir işçiye mezar oldu. Yahya Kaptan’da kapalı spor salonu inşaatında çalışan bir işçi, elektrik akımına kapılarak iş cinayetine kurban gitti.

Türkan Balin (40), Yahya Kaptan Mahallesi’ndeki kapalı spor salonu inşaatında çalışırken elektrik akımına kapıldı. Ambulansla hastaneye götürülen Balin, yapılan müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Yeni Roboski hikayeleri yazılırken...

Mayın tarlasında sadece ölüm filizlenir!

*Belki yüreğimize basarsa duyulur mayın sesi
belki stranlar susarsa görülür umut
belki...*

49. sınırtası Roboski'ye kaç adım uzakta? Kilometreler üzerinden hesap edebilirsiniz fakat cevap sadece birkaç hayat! Kaçağa çıkan hayatları kesiştirecek kadar yakın hem de...

49. sınırtası Hakkari sınırındadır. Ve geçtiğimiz haftasonu bir canımızı aldı. Varlığı anlamsız olan sınırlarda gezen iki çocuktan biri mayına bastığı için acı içinde kıvranarak yaşamını yitirdi. Acı çekti çünkü “anti personel kara mayını” bu amaca hizmet eder. Tek başına askeri öldürmekten öte mümkün olan en çok yaralı ve zaiyat için şarapnel doludur!

2 milyon 979 bin 165 “anti-personel kara mayını” serpildi sınır tarlalarına. Ölüm tohumları filizlenirken en çok çocukların canını aldı. Sınır dediğimiz kırmızı çizgiyle kağıt üstünde gözüken olmadığına göre, Roboski Köyü’nden on dakikalık yürüme yolundan bahsediyoruz işte. Sınır bölgeleri nispeten daha az ölümcüldür. Zira işaret ve uyarılarla çevrilidir. Ama Türk sermaye devletinin kirli savaş politikasının bir gereği olarak uyarısız mayın tarlaları Kürdistan’ın önemli bir kısmına döşenmiştir. Sadece Büyük Ağrı-Küçük Ağrı arasındaki bölgede 200 bin mayın bulunmaktadır ve mayın tarlası işaretleri yoktur! Yani mayınların yanında büyür çocuklar. Karşıdan karşıya geçerken yol kontrol etmek gereksizdir bu coğrafyanın kadim halkı için. Ama ayağının altında metali hissettiysen durmak hiç değilse etrafındakini kurtarmak için öğretilir.

49. sınırtasında düşman askeri yok!

Ne 49. sınırtasında ne de Roboski’nin 23. sınırtasında düşman askeri var. Hakkari’nin emekçi Kürt çocukları, birkaç köylü çobanı var. Ve elbet sınırtalarıyla çevrilmiş hayatlarında ölüm tüm acısıyla birlikte hep onların üstüne gelmekte.

Sessiz sedasız hastaneye kaldırıldı, mayına son kurban oldu şimdilik 14 yaşındaki Şaban Aslan. Zira haber aralarında çok çocuk bedeni parçaladı sınır mayınları. Hemgin Altay tüm acıyı paylaştığı kardeşinden şanslıydı. Keza birkaç adımlık mesafeyle yaralı kurtulmuştu.

Geçen yıl Yüksekova’daydı mayın acısı. Karne sonrası gidilecek lunapark, onlar için özgürce dağlarda yürümekti. Bunun için İran sınır boyunda dolaşırken iki okul arkadaşı düştüler mayının kara dumanına. 9 yaşındaki Özcan Önal patlama anında, 7 yaşındaki Kerem Tosun ise tedavi için götürüldüğü İran’ın Urumiye kentinde yaşamını yitirdi.

Şırnak’ın Uludere-Roboski ilçesi Yemişli Köyü’nde askerler tarafından döşenen mayının patlaması sonucu meydana gelen patlamada ise 16 yaşındaki Zerevan At ölürken, 13 yaşlarındaki Nuh ve Hamza Encü de ağır yaralandı. Encü Roboski Katliamı’ndaki Encü ailesinden. Aile 12 Mart 2010’da bir devlet katliamından kurtuldu ama ölüm iki yıl sonra buldu onları yine iki sınır taşının arasında.

2006’nın 4 Aralık’ı iki kardeş yürüdü ve patladı mayın. İki küçük can daha, Saltan kardeşlerin canları.. Bir kez daha mayının taşıdığı ölüm oldu ailelerin kapısını çalan...

Burjuvazinin “çocuk sevgisi” sınır boylarından uzak kalır!

Çocuk yaşamına duydukları “hassasiyeti” kürtaj tartışmalarında ilan edenler şimdi ne yapacak? Hakkari’de mayın patlaması sonucu bir çocuk yaşamını yitirirken neredeyde çocuk öldürmekten kaçınanlar?

Çocuklara yaşam hakkı vermek istenseydi sınırdan başlanırdı. Yaşayan bir ismi ve dili olan nice çocuk ölüm yolundayken bırakın doğmamış çocukları korumayı! Analar stran yakarken bırakın annenin çocuk katili olma ihtimalini!

Kürtajı Roboski ilan edip 49. sınırtası ölümüne kulak tıkayanlar nerede? “Anne karnından çocuk kazımak” hassasiyeti acaba sınır boylarında parçalanmış çocukların cenazesi kazındığında ne hisseder? Esasta tek cevap var: “Hiçbir şey!”. Hiçbir şey hissetmedikleri için bu kadar rahat konuşuyorlar. Yaşamadıkları acıların ve dünyaların üzerine söz söyleyip kader çizerek saltanatlarını kuruyorlar. Timsahlarınkinden beterdir burjuvazinin

döktüğü gözyaşı.

Çocuklar ölüyor. Hem de bir annenin kürtaj kararıyla değil bu devletin verdiği kararlar, uyguladığı politikalarla. Her yıl Kürdistan’da çocuklar katlediliyor. Sınırdaki mayınlarla katlediliyorlar. Eylemde, kaçağa çıktığında, okul yolunda olmayan köprüde ya da kışın zatürreden öldürüyorlar.

Kürdistan’da büyümek, ölümü yenip özgürlüğe yürümektir!

Kürdistan’da büyümek, ölümü alt etseniz de aşacağınız nice engelin varlığını kemiğinizde hissetmek demektir. Coğrafi koşulların getirdiği bir engel yoktur. Tüm engel düzenin onyılları bulan politikalarıdır. Televizyonlara çıkartmayı çok sevdikleri okula gidemeyen kız çocuklarının diyarında yaşam hakkı bile lüksken, eğitim için konuşmak ikiyüzlü bir duygu ticaretidir. “Ölüyoruz” denilen sesi duymamak için oynanan “kardelen” kampanyasına cevap gerilla zılgıtlarıdır.

Evet, Kürdistan’da çocuk olmak savaşımdır aynı zamanda. Çocuk savaşçılarıyla dağlarında özgürlük türküsü söylenilmeye devam ediliyor Kürdistan’ın. Filistin’in taş generallerini alkışlayan burjuva kaleşörlerinin nefretle andığı gerillalar, yaşamak için savaşmayı seçen çocuklardan oluşuyor. Çocukları, kendi düzenlerine itaat ettikçe, kendi çıkarlarına hizmet ettikçe görenlere inat, onlar “Burada, savaştayım” diyorlar.

Türk devletinin en yoğun “resmi” mayınlama yıllarına bakıldığında Kürt halkına karşı yürütülen savaşın tarihi görülür. “33 Kurşun” katliamının sonrası, Kürt halkının kaçağa çıkmasını engellemek için 1956-59 ve 1984-99 yılları arasında, özgürlük mücadelesine başlandığı tarihten itibaren tüm coğrafyayı sarana dek...

‘98 yılında Genelkurmay kararıyla mayın kullanımı sözde yasaklandı. 1 Mart 2003 tarihi itibarıyla da Türk sermaye devleti Ottawa Sözleşmesi’ne imza attı ve bunu kanunlaştırmış oldu. Çıkan kanuna rağmen 2003’ten beri mevcut mayınların temizliği için bir tek adım dahi atılmadı. Bu süre zarfında mayına basarak ölen çocukların sayısının onlarla ifade edildiğini bir tek Kürt anaları anımsıyor...

T. Kor

Ferhat’ı vuran polisler için ‘görevsizlik’

2007 yılında Ferhat Gerçek’i vurarak sakat kalmasına neden olan polislerin yargılandıkları Ağır Ceza Mahkemesi, “Gerçek’in polislerin havaya açtığı ateşle vurulduğunu, polislerin zor kullanma yetkilerinin sınırını aştığını” iddia ederek görevsizlik kararı verdi.

Bakırköy 15. Ağır Ceza Mahkemesi, dosyanın tekrar Bakırköy 9. Asliye Ceza Mahkemesi’ne gönderilmesi gerektiğini ifade etti. Polis terörünün tüm yasal kılıfı ve savunmasına ek olarak yargılanan polislerin kendi davası için soruşturma yapması gibi alenen aklama adımlarının atılması sonrası bu karar hiç de şaşırtıcı değildir.

Sanık polisler Cengiz Çalış, Yavuz Özer, Aydın Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Özdere, Hasan Bayrakdar, Emre Taşkın, Can Koçbülbul ve Muzaffer Ünal’ın olayla ilgili soruşturmada görev alan ve tutanaklarda imzası bulunan polislerle aynı kişiler olduğu ortaya çıkmıştı.

Bakırköy 15. Ağır Ceza Mahkemesi karar sırasında “Hayati tehlike geçirecek şekilde yaralanan Gerçek’in de içinde bulunduğu olay yerinde ve kalabalık meydana havaya açılan ateş sonucu insanların yaralanabileceği ya da ölebileceği öngörülebilir durumdadır.” denerek suçu tanımlasada yine de kendi ifadesiyle çelişerek polislerin “zor kullanma yetkisinde sınırın aşılması” ve “olası kasıtlı yaralama” suçlarından yargılanması gerektiğine kararı verdi.

Sorunların kaynağı olduğu yerde durdukça yara kanamaya devam edecektir!

Bundan birkaç ay önceydi Van'dan İstanbul'a sevk edilen 5 tutuklunun ring aracında yanarak yaşamını yitirmesi. 5 insanın yaşamını yitirmesinden birkaç askerin sorumlu tutulması ise sadece birkaç gün önceydi. Devletin tutukluları bir yerden bir yere sevk ederken yaşanan sorunlarda hiçbir sorumluluğunun olmadığını söylediği, tek sorunun araç olduğu söylenerek asıl sorumluların bir kez daha atlandığı gündü. Ve bugün hala içerisinde yaşanan birçok sorun var ve bunlar ne düzeltilebilmiş ne de düzeltilmek konusunda adım atılabilmektedir.

Bir taraftan bunlar yaşanırken, diğer tarafta ise geçmişte ortaya saçılan gerçekleri örtbas etme girişimi "başarıyla" sonuçlanmış, 5 tutuklunun yaşamını yitirdiği dava ile ilgili gelişmeler medyaya hiç yansımamış olsa da gerçekler acı bir şekilde kendisini göstermeye devam etmişti. İnsanlık dışı uygulamalarla yüz yüze bırakılan ve ağır yaşam koşullarına mahkum edilen tüm mahpusların yaşadığı sıkıntılar bugün saymakla bitmeyecek durumdadır. Yeni açılmış veya eski olsun, tüm hapishanelerde bu sorunlar farklı boyutlarıyla yaşanmaya devam ediyor. Urfa'da yaşanan isyandan sonra farklı hapishanelerde de benzer tepkilerin açığa çıkmış olması bunun en açık göstergesi niteliğindedir.

Sorunların kaynağı sermaye düzenidir!

Geleceği elinden alınmış, adeta geleceksizlik kuyusuna itilmiş, bunun yanında gerici-ırkçı eğitim sistemi ile yetiştirilmiş, kapitalist sistemin yoz-bireyci kültürünü almış ve bunu kendisine bir yaşam biçimi edinmiş insanların yarattığı sorunlar bugün çığ gibi büyümektedir. Her geçen yıl bir önceki yılın yüzdesini katlayacak şekilde artan hapishanelerdeki doluluk oranı bunun en iyi kanıtıdır.

Türkiye'de bulunan 377 hapishanenin toplam kapasitesi 121.804 iken, Mart 2012 verilerine göre 132.369 tutuklu ve hükümlünün bulunuyor olması bunun en açık göstergesidir. (Verilen bu rakamdan kapasite fazlalığını anlatmak için siyasi tutsaklar çıkarılmamıştır.) Gelişmekte olan Türkiye hayalinin "arka sokaklarındaki" bu gerçek birçok şeyi de anlatmaktadır aslında. Ayrıca hemen hemen her hapishanenin zaten artırılmış kapasitesi ile hesabın yapıldığını varsayarsak, 10 bine yakın farkın daha da fazla olduğu ortaya çıkacaktır.

Urfa E Tipi'nde 276 kişilik kapasiteye rağmen 1050 kişinin kalıyor olması yaşanan bu duruma en iyi örnektir. Genel itibarıyla medyaya yansıyan haberlerde içerdeki yaşam koşullarına zoraki olarak değinilse de içerdeki yaşam koşullarının büyük çoğunluğunun üstünden atlanıldığı da bir gerçek. Aşağı yukarı 25 metrekairelik, (merdiven, mutfak tezgahı, tuvalet ve banyonun kapladığı alan dahil) alt kat ve aynı metre kareye sahip, 3 veya daha fazla ranzanın yer aldığı üst katı olan koğuşta 15-20 veya daha üzeri kişiyle yaşamaya itilen tutuklular kendilerine yatacak yeri dahi zor bulabilmekte, dönüşümlü yatmaktadırlar. Sabah açılan, koğuşları kadar ufak olan havalandırmayı o kadar kişinin kullanması ise ayrı bir sorun oluşturmaktadır.

Kaba şekli ile böyle bir ortamda tutulan, görüş, hastane, yemek vb. İhtiyaçların giderilmesindeki

sorunlarla ve hapishane yönetiminin uyguladığı baskılarla birlikte yaşamın daha ağırlaştığı gerçeği ayrı yerde durmaktadır. Bunlar salt Urfa E Tipi'nde yaşanan sorunlar değildir tabi. Her tip hapishanede ve her yerde var olan sorunlardır. İçerde yakını olan ailelerin kameralar karşısındaki feryatları aslında her şeyi özetlemekte ve söze yer bırakmamaktadır.

Durum bu kadar ağır iken medyayla birlikte devletin hep bir ağızdan "vantilatör, yatacak yer kavgalarından yangın çıktı" söylemlerinin de boş çıkması kaçınılmazdır. İlk akşam isyan olarak çıkan haberlerin sonra kavgadan kaynaklı yangına dönüşmesi ve daha sonra tekrar isyana dönüşmesi tam bir acizlik içerisinde olduklarını göstermektedir. Bunun yanında çocuk koğuşunda çıkan ikinci isyanla birlikte üstünü kolayından örtemeyecekleri gerçeği de kısmen kabul etmiş bulunmaktalar. Durum bir protesto olmasaydı dahi, yaşanan olayın sorumlularının bu koşullara izin verenler olduğunu unutmamak gerekiyor.

Bir insana işlediği "suçtan" dolayı belli bir yaptırım uygulanması, o insanlık dışı koşullara maruz bırakılması anlamına gelmemektedir. Bir çok temel ihtiyacı bir yana, su ve temiz hava ihtiyacı bile bugün hapishanelerde soruna dönüşmüş bulunmaktadır. İşkencenin boyutu değişmiş, yaşamın her anına yayılan bir hal almış durumdadır. Ayrıca TİHV'in 2010 verilerine göre bir yılda 413 kişinin yaşamını yitirmiş

olması da birçok şeyi anlatmaktadır. Acil tedavi edilmesi gereken yüzlerce insanın nitelikli sağlık hizmetine kavuşmadığı gerçeği hesaba katılırsa durumun ne kadar ağır olduğu görülecektir.

Bütün bu sorunlar orta yerde duruyorken bu sistemin üretebildiği tek çözüm yeni hapishaneler yapmaktan başka bir şey değildir. İnsanları suça iten, hatta adeta suça teşvik eden kapitalist sistemin bundan başka bir çözüm bulma şansı da yoktur. Ayrıca kar hırsıyla çalışan bu sistem bu koşulları fırsata çevirme hayalini de kendi içinde barındırmaktadır. "Yatan" on binlerce insandan nasıl yararlanılacağına hesabı şimdiden yapılmaktadır.

Bugün Urfa'daki ateş bir bakıma zorla bastırılmış olabilir. Hatta ayrı bir ceza verir gibi tutuklular yüzlerce kilometre ötelere sürgün/sevk edilmiş olabilir. Ama bunun sorunu çözemeyeceği, üstünü örtemeyeceği açıktır. Yarın başka bir yerde bunun gibi bir isyanın yaşanmasının önünde hiçbir engel yoktur. Sorunun kaynağı olduğu gibi durmaktadır ve yara tekrar kanamaya başlamıştır. Kürkçüler E, Ceyhan F, Gaziantep F, Osmaniye T ve Karaman M Tipinde yaşananlar, sorunların ve birikmiş öfkenin hemen hemen her yerde olduğunu göstermektedir.

İhsan Yiğit Demirel
T-2 D-3 Adalet Şubesi
İzmit/Kocaeli

Kurumlardan 'Urfa' raporu

KESK, DİSK, ÇHD, İHD, TTB, MAZLUMDER ve TİHV, Urfa E Tipi Cezaevi'nde yaşanan isyanda 13 insanın yanarak katledilmesine ilişkin hazırladığı raporu Kızılay YKM önünden Adalet Bakanlığı önüne yürüyerek yaptığı eylemde açıkladı.

22 Haziran günü gerçekleştirilen yürüyüşte "Hapishaneler ölüm evi olmasın" pankartı açıldı. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" sloganlarının atıldığı yürüyüşün ardından Adalet Bakanlığı önünde Urfa Cezaevi raporunu okuyan İHD Genel Başkanı Öztürk Türkdoğan, oluşturdukları heyetin cezaevine girip inceleme yapmasına Adalet Bakanlığı tarafından izin

verilmediğine dikkat çekerek, "Bu rapor 16 ve 17 Haziran 2012 tarihinde Urfa E Tipi kapalı cezaevinde vuku bulan yangınla ilgili tutuklu-hükümlü yakınlarının, görgü tanıklarının ifadelerinden ve bu ifadelere dayalı olarak heyetimizin kanaatini içeren sonuç kısmından oluşmaktadır" dedi.

KESK Genel Başkanı Lami Özgen ise 12 Eylül dönemi ürünü olan işkencelerin günümüzde de devam ettiğine dikkat çekerek, "İç hukuk ve uluslararası hukuk çerçevesinde, cezaevinde bulunun tutuklu ya da hükümlülerin can güvenliğinden devlet sorumludur. Burada sorumlu Adalet Bakanı, hükümet ve Başbakan'ın bizzat kendisidir" dedi.

Mücadele Postası

Kelebek

(Alaattin Karadağ'a...)

Yüzüm yüzüne benzer her şafağa
duruşumda
biraz tedirgin, şüpheli-hep ardına
bakan
çıyan mevsiminin orta yerinde kelebek
misali
kır çiçeğine tutunmaya çalışan
ve umut yüklü bir duvar yazısına...
kimi zaman kirli önlüklü bir çırağın
rehin alınmış bakışına benzer
kimi zaman çelikten bir yumruk
keskin, sert hedefi şaşmayan
ama kelebek ömrüne duran

...
güneşi avuçlayıp tüm kızgınlığıyla-
özlemle
ufuğa fırlatmak gibi
ateşe tutunmak gibi...
“partide dikey ilişki yasaktır”
ama umudu gözbebeklerinden yakalayıp
“baldırı çıplaklara” uzatmak gerek
kelebek ...
hadi kelebek ömrünü uzat ömrüme
şafağa yakın,
anladın mı?
söz veriyorum çelikleşecek bu ömür...
şafağa yakınım
anlık
tedirgin
avuçlarımda kelebek çırpınışı
inatçı kızıl kelebek,
uzandı karanfillere-kır çiçeklerine
hoyrat bir rüzgar gibi...yüzyıllık hayata
bağlanır gibi uçu doruklara Esenyurt'un
orta

Sarıgazi'den bir tekstil işçisi

Sivas'ın ışığı sönmeyecek!

Dünyanın birçok ülkesinde tarih boyunca insanlara karşı katliamlar gerçekleşmiştir. İnsanlık, tarih boyunca ezilmiş, sömürülmüş, bunlara karşı başkaldırınca da kıyımlarla, katliamlarla karşılaşmıştır. Ülkemizde de aynı sorunlar başgöstermiş ve aynı şekilde sonuçlanmıştır. Yazmakla, anlatma bitmeyecek katliamlar ve cinayetler vardır. Dersim, Malatya, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, zindanlar, Roboski ve aklıma gelmeyen diğer insanlık suçları... Ve Türkiye'nin tarihine bir kara leke olarak geçen Sivas katliamı!

Farklı farklı illerden insanlar geliyor Sivas'a. Festival düzenleniyor. Şu yaşanası dünyada daha rahat ve daha iyi bir yaşam için, verilmeyen haklarını alabilmek için Sivas'ta toplanan insanlar ve onları yalnız bırakmayan aydınlar, sanatçılar... Hepsini bir aradalar. Fakat ters giden bir şeyler var. Birileri bu durumdan rahatsız. Çünkü onlara göre karşıdakiler suç işliyor. Kendilerine karşı geliyorlar. “Bunu nasıl bozarız” diye belki de aylar öncesinden planlar yaptılar ve hayata geçirmek için gününü beklediler. Ve o gün geldi. 2 Temmuz 1993! Sanatçıların ve aydınların kaldığı Madımak Otelinde ateşe verildi. Örnek olsun diye söylüyorum, ufacık bir yer yansa polis ve itfaiye hemen müdahale eder. Ama otelde insanlar cayır cayır yanıyor. Feryatlar yükseliyor, kimsenin umurunda bile değil. Ve bu, ülkemizde canlı canlı televizyonlardan izleniyor. Kolluk güçleri karışmıyor, çünkü emir büyük yerden. Ülkeyi yönetenlerden, tepeden. Çünkü yananlar büyük suçlu! Onlar haklarını aradılar!

Anlatmak istediğim şu aslında: Sivas'ta yaşanan katliam sadece Alevilere dönük bir katliam değil, bütün ezilen ve mücadele eden insanlara verilmiş bir mesajdır. Geçmişte yaşanan diğer katliamlar sadece orada yaşayan insanlara yönelik değildi. Roboski'de yaşanan sadece Kürtlere dönük bir katliam olmadığı gibi, Sivas katliamı da sadece Alevilere dönük değildi. Düşmanımız tektir, görmememiz lazım. Bugün için de ne sadece AKP ne de kolluk güçleri ve yargı mekanizmasıdır. Düşman bunların hepsi demek olan sermaye sınıfıdır, kapitalizmdir. Hükümetler değişir, kolluk güçlerinin ve yargı mekanizmalarının yürütücüleri değişir ancak düzenin hukuku hep aynı kalır. Kapitalist sistem sürdükçe onun hukuk sistemi de sürer. Bir bakarsın devlet adına katliam işleyenler serbest kalmış, bir bakarsın tıpkı Sivas davasında olduğu gibi dava “zaman aşımı” gerekçesiyle düşürülmüştür.

Ancak ne yaparlarsa yapsınlar, bu ülkede halen haklarını arayan, haksızlıklara karşı mücadele eden ve bu uğurda gerekirse ölümü göze alan insanlar da var. Biz işçi ve emekçilerin, ezilen halkların davası bu sömürücüler ortadan kalkıncaya, sömürü sistemi yıkılıncaya kadar asla kapanmayacaktır. Bunun için birlikte mücadele etmekten başka çaremiz yoktur.

Adana'dan bir işçi

Analar: Çocuklarımızı öldürtmeyeceğiz!

Cumartesi Anneleri, eylemlerinin 378. haftasında, Nurettin Yedigöl'ün akıbetini sordu. Yeni operasyonların, kayıpların ve ölümlerin olacağına dair işaretler olduğu belirtilerek, devlete 'çocuklarımızı size öldürtmeyeceğiz!' dediler.

Abisi Nurettin için konuşan Muzaffer Yedigöl, abisinin işçiler için, halkın özgürce yaşayabilmesi için mücadele ettiğini vurgulayarak Nisan 1981'den itibaren kayıp olduğunu ve haber alınmadığını belirtti. Yedigöl, karakol baskınlarını ve operasyon tartışmalarını hatırlatarak ölümlerin yaşanmaya devam ettiğini, barışın gelmesi için kan ve gözyaşlarının son bulması gerektiğini ifade etti.

İHD adına açıklamayı Leman Yurtseven okudu. Açıklamada, devlet terörüne, yargı terörüne, yeni kayıpların olmasına karşı mücadele verildiği, kayıpların bulunması, faillerinin cezalandırılması için eylemliliklere devam edildiği vurgulandı. Açıklamada şunlar söylendi: “Yalnız devletin değil, toplumun da kayıplar gerçeğiyle yüzleşmesi, hesaplaşması için buradayız. İşlenen insanlık suçları geçmişte kalmayarak, tekrarlanacak. Bugün Genelkurmay Başkanı 90'lı yıllara öykünüyorsa, başbakan savaş politikalarında ısrar ediyorsa geçmişin karanlığı mahkum edilmediği içindir.”

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / KOCAELİ

SİVAS 93

Sivas'ın hesabını emekçiler soracak!

